

qui ille tremendo examine cunctos reges
o ad iudicium non venimus, quos nimirum co-
is infirmitas, & causa inferiores exhibet.

R. Hic est verè Martyr, qui pro Christi nomine
sanguinem suum fudit: * Qui minas iudicium non
timuit, nec terrenæ dignitatis gloriam quaesivit,
sed ad coelestia regna pervenit.

R. Iustum deduxit Dominus per vias rectas, &
ostendit illi regnum DEI. Qui minas. Gloria Pa-
tri. Qui.

Lectio IX.

Miramus ad hunc legationem, lacrymas nostras,
mit-

scitum
tul.
re no
quisq
parva

Lectio

Bien. L. IV. 21

FASCO

Ad u
à R
Cong

in
RE
Tander

Nun

Typis

FASCICULUS MEDITATIONUM
VIÆ PURGATIVÆ

Ad usum præcipuè Sacerdotum,
à R. P. NICOLAO RUGGIERI,
Congregationis Piorum Opera-
riorum Alumno

COLLECTUS;

*Jam quarta vice,
in Typographia Florentina,*

REIMPRESSUS;

Tandem ex Italico in Latinum Idioma

TRANSLATUS,

Brunopoli quinta vice typis

demandatus, Vigenensis Præmi

Nunc denuo cum Superiorum

Permiffu. *Præmiatarum*

In publicam lucem *Committitur*

DATUS. *Præmi*

V I L N Æ

Typis Academicis S. J. Anno MDCCXLIX.

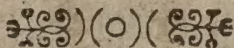
Concaluit cor me-
um intra me: & in me-
ditatione mea exarde-
scet ignis.

Psalmo 38. V. 4.

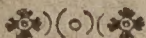
Die B. IV. 21

PR
A De
pt
ralis
neus i
ad ba
assume
dinis
probat
ca nar
ut me
& for
bi fina
ubi sua
posita
nullus
pacita
rudine
bus au
preire

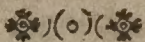
PRAEFATIO AD LECTOREM.

ADeo conveniunt omnes sacri Scriptores de utilitate orationis mentalis seu meditationis, ut supervacaneus ille labor dici posset, quem quis ad hanc veritatem fuse confirmandam assumere vellet. Quæ enim certitudinis & evidentiae gaudent privilegio, probationum non indigent adminiculò, ea namq; vis & indoles est veritatis, ut mentes ratione præditas suaviter & fortiter ad se trahat, nec ullam ibi sinat dubietatis manere caliginem, ubi suæ lucis diffundit claritatē. Supposita itaq; hac utilitatis certitudine, nullus esse deberet, qui sufficienti capacitate præditus meditandi consuetudinem inducere non deberet. Omnibus autem in hoc salutari exercitio præire tenerentur Sacerdotes, non e-

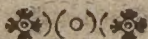

nim erravero, si quod Laicis profectus & pietatis est, ipsis necessitatis esse, asseruero. Supponamus aliquem Sacerdotem immorigerum, & sensim in varia vitia prolapsum; illius emendationem quis operabitur? Ut Deus illi appareat, & Saulum in Paulum convertat, possibile quidem est, sed arduum imò temerarium speratu. Tētabit amicus fraterna illum admonitione converti? in cassum laborabit, & risu aut contemptu ipsius admonitiones audientur, vel elevatō superciliō, & sēviente in verbis & oculis bile rejicientur. Posset verbum Dei populis annunciatum, cor ipsius tangere ad compunctionem, sed quis ille Sacerdos est, qui conciores frequenter audiat, audiens proficiat? Audit potius ut censuret, quàm ut se emendet. Adeoq; nihil impossibilius ait D. Joannes Chrysostomus quàm eum

cor-

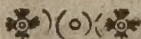

corrigere, qui omnia scit, & tamen
contemnens bonum, diligit malum.
Unica ergo, quæ pro tali Sacerdote
remanet salutis anchora consistit in
aliqua inspiratione à Deo misericor-
diter in mentem illius immissa. Hanc
autem non consuevit Deus infundere
nisi illis, qui ad ipsum accedunt, ait
enim Proph. Accedite ad eum &
illuminamini. Modus autem acce-
dendi ad Deum nihil aliud est, quàm
ipsius attributa humili consideratione
recolere, beneficia ab ipso accepta si-
bi commemorare, propriæ conditionis
obligationes perpendere, defectus cir-
cumspicere & detestari, veritates æ-
ternas considerare, & super his omni-
bus interna colloquia cum ipsomet Deo
miscere, hoc autem est, quod dicimus,
meditari; Tunc Deo mirabiliter in
anima operante fides firmatur, spes
roboratur, amor accenditur, & quan-

tum quis antea indulgit vitiis, tantum imposterum anhelat fulgere virtutibus. Hæc illa mutatio dexterae Excelsi, quam per meditationis exercitium in peccatoribus habemus sperandam. Qualiscunq; ergo sis, benevole Lector, sequentes meditationes pro tua commoditate & speciali profectu à me in latinum idioma translatas non minori, quàm quo à me tibi offeruntur, suscipe affectu; nec te offendat styli simplicitas, ubi non laus propria, sed tua solummodò desideratur utilitas. Quòd si ex hac lectione, prout firmiter spero, te in spiritu & virtutibus profecisse perspexeris, Deo bonorum omnium Largitori gratias humiliter agas, ipsumq; mihi propitium tuis precibus reddere quæso non abnuas. Vale.

MEDI-

MEDITATIO PRIMA

Hæcque Fundamentalis.

CAPUT I.

PErpende, quòd Deus ideo in Ecclesia sua instituit Sacerdotes, ut essent cultui suo specialiter intenti, & rebus eundem cultum spectantibus singulari curâ præessent, super omnia autem seduli essent circa ministeriũ tremendi Altaris Sacrificiũ, quod Deus sibi offerri mandavit, & in quo vere & realiter Jesu Christi Corpus tangitur & immolatur. Ad hoc itaq; Officiũ assumptus fuisti per verba in Ordinatione tua prolata: *Accipe potestatem offerre Sacrificiũ Deo.*

Considera igitur, quòd sicut De-

us ex Angelicis Hierarchiis aliquos
 sublimiores Spiritus elegit, qui nul-
 lo addicti Ministerio, solum supre-
 mi Monarchæ assisterent solio: ira
 inter homines aliquos deputavit,
 qui nulli terrenæ curæ vacantes,
 unicè Dei cultu, & obsequio occu-
 parentur, hosq; Ecclesiasticos, &
 præcipuè voluit esse Sacerdotes, qui-
 bus dictum est: *Separavi vos à cæte-
 ris, ut essetis mei.* Propterea Tri-
 bus Ecclesiastica fuit Tribus Levi,
 quasi dicat *assumptus*, quia separati
 à reliquis, & Dei perpetuo servitio
 assumpti sunt, & ideo Ecclesiasti-
 cus *Sanctus Deo & Homo Dei* no-
 minatur. Dicitur quoq; Clericus
 id est *sors, pars, seu portio*, quia ex
 omni humano genere totaliter spe-
 ctat ad Deum, non quòd cæteri ho-
 mines Dei non sint, sed prout ait S.
 Hieronymus, quia Deus illos inter
 omnes

omnes elegit, ut speciali modo sibi
assistant ac famulentur, ipsosq; Deus
rem & portionem specialiter suam
reputat, & velut tales notat, & in-
delebilis characteris signo sigillat.

Tandem hoc etiam significare vo-
luit Deus cum in Levitico manda-
vit, ut Victima pro Sacerdote oblata
tota consumeretur, nec pars vel mi-
nima ipsius remaneret, ut hinc in-
telligerent Sacerdotes vitam ipsorū
esse debere victimam, totamq; Deo
consecratam, ita ut nihil de ea mū-
do, sibi aut aliis remaneat, ut ait
Theodoretus: *Ut integritas sacerdo-*
ris demonstraretur, qui non aliquate-
nus, sed planè totum se Deo dicaverit.

Confidera itaq; sacerdos, debitū
quo obstringeris Deo, ut totus ipsi-
us existas, & ideo totus obsequio illi-
us incumbas, quia sic Sacerdotis mu-
nus & conditio demandat.

Aꝯ

Omnes

Omnes creaturæ & quidem irrationabiles ac sensu carentes ad finē quæq; suum currunt, idq; ad quod à Deo constitutæ sunt, operantur, quemadmodum per singulas species inquirendo discernere potes. Si itaq; scis te Sacerdotem ad hunc referri finem, prout supra dictum est, officium tuum implere debes, & apta ad id arripere media, ne te à brutis animantibus in tui muneris impletione superari turpissime videas, & erubescas.

Considera 2do, si in dignitate, & officio sacerdotali, in quo Deus te misericorditer constitutum voluit, munus tuum implere, fructumq; à te expectatum facere sollicitus fueris. Perpende, an tanquam Ecclesiasticus digne te gesseris, & si sacerdotii tui annos cultui, & obsequio Dei totos impenderis; forsan
in-

invenies te minus, quàm plures ex
 sæculo Divinis obsequiis, & hono-
 ribus operam nuncupasse. Forsan
 invenies te non totum, imò nullam
 tui partem Deo adhæsisse, sacerdo-
 talia munia negligenter obiisse, imò
 sapius neglexisse, ac veluti munda-
 nus ex professione fuisses, mundana,
 & utinam licita exercuisse. *O nos*
miseri cum Divo Gregorio excla-
 mans dico: *Officium quidem sacerdo-*
tale suscipimus, sed opus officii non
implemus. Si talem te ut antea di-
 xi, agnoscis, fateri potes, ac debes
 te non sacerdotis vitam, non mini-
 stri Altaris, non Ecclesiastici pere-
 gisse, *Verus enim minister Altaris,* ut
 cum D. Ambrosio loquar, *Deo, non*
sibi natus est.

Itaq; o sacerdos, qui totus Dei
 esse debes, quare Dei servitium de-
 trectas? quam quæso vitam agis? Se-

cerdos es an Laicus? agnoscis quib9
legibus te subieceris? expergiscere.
Vide quanta diligentia Dæmonum
sacris; vel, ut melius dicam, sacri-
legiis falsorum Numinum antistites
incumbant. Tu qui veri Dei mi-
nister es, minusne, quam illi, soler-
ter eidem debes famulari, qui te ad
talem, tantamq; evexit dignitatem?
excita cor tuum ad veram contriti-
onem ob offensam à Te Divinam Ma-
iestatem, & lacrymans exclama; pœ-
nitet me optime Deus, quòd loco ti-
bi diligentissime serviendi, ut mea
requirebat conditio, te peccatis meis
offendi. Non gessi me ut minister,
sed, ut hostis tuus, non tanquam e-
lectus tuoq; famulatuì consecratus,
sed tanquam scelestus mihi soli, mū-
diq; vanitatibus unicè intentus; ver-
bò, non ut Sacerdos, sed ut Diabo-
lus à te recessi, & peccatis animam
me-

mean
me D
dona
sincer
vitæ
offici
ut fir
Si cr
rint,
pars
danis
residu
nister
culo,

Con
tus
verum
etiam
deles,
redem
lutis

meam coinquinavi. Da mihi optime Deus verè nunc dolenti veniam, dona indulgentiam. Hinc seriò, & sincerè proponas tui emendationẽ, vitæ præteritæ in melius mutationẽ, officii tui impigram adimpletionem, ut finis tui merearis afflictionem. Si creaturæ tuos affectus requisierint, dicas illis: *Deus cordis mei & pars mea Deus in æternum.* Mundanis rebus valedicas, & quod vitæ residuum tibi superest, Deo soli, ministerioq; tuo tribuas, satis enĩ sacculo, & plusquam satis te præbuiti.

C A P U T II.

Considera, quòd Sacerdos deputatus est ad tractandum non solum verum, & reale Corpus Christi, sed etiam Corpus mysticum, nempe Fideles, & animabus Christi sanguine redemptis auxilio esse, easq; per salutis rectum tramitem verbo, & c-

xem-

xemplo ducere, in hoc enim summa officii sacerdotis versatur. Ille enī ait D. Gregorius, *unctionis officium exequitur, qui sola animarum lucra operatur.* Colligitur hoc evidenter ex verbis, quæ Prælatū ordinans sacerdoti ordinato profert nempe: *Sacerdotem oportet offerre, præesse, & prædicare, & deinde sit odor vitæ vestræ delectamentum Ecclesiæ Christi, atq; exemplo ædificetis domum, id est, familiam Dei.* Propterea vocātur à Domino Sacerdotes lux mundi, & sal terræ, quia illorum munus est animas illuminare, ab illis vitiorum putredinem avertere, & rerum cœlestium sapore conspergere. Propterea sacerdotum labia, ut Spiritus S. per os Malachiæ ait, Divinæ scientiæ plena esse debent, ut æternæ salutis monita sibi concreditis populis valeant annunciare.

Si

Si
 flec
 sacer
 ritat
 idem
 docen
 venit
 dotes
 gis C
 idem
 Hono
 Pr
 ciliis
 vita e
 geran
 lices
 amiffa
 tur, i
 & sac
 ti Reg
 infer
 vit, a

Si super his vel modicum te reflectas, facile videbis, quòd ipsum sacerdotis nomen has præsefert veritates, nam sicut ait D. Antonius *idem est dicere sacerdotem, ac sacerdocentem sive sacrum ducem*, & convenit cum D. Ambrosio, qui sacerdotes vocavit *Duces & Rectores gregis Christi*. Item nomen Presbyter idem sonat ac præbens iter, teste Honorio Augustodunensi.

Professio Ecclesiastica à sacris Conciliis vocatur militia clericalis, & vita ecclesiasticorum est vita beligerantium, quia quemadmodum milites Regum Provincias defendere amissasq; armis recuperare tenentur, ita Sacerdotes validis precum, & sacrificiorum armis, animas veluti Regna Dei tuentur, & quas hostis infernalis sibi per peccata subiungavit, ab hujusmodi hostis tyrannide

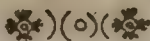
vin-

vindicare tenentur. Ideo Corpus, sive congregatio fidelium vocatur, *Populus acquisitionis*. Officium verè lucrosus est officium sacerdotū, quod S. Ambrosius vocat *officiū quæstus, non utiq; pecuniarū, sed animarū*.

Itaq; ô Sacerdos convictus, uti esse debes, tam palpabilis veritatis, lætare imprimis, quòd Deus ad animarum salutem procurandam te sibi velut coadjutorem elegit, hoc enim sublime ministerium tibi felicissimam promereri potest æternitatē; *Omnium enim divinorum diviniissimū est cooperari saluti animarum ait Arcopagita.*

Deinde considera, quàm arcto obligationis vinculo stringeris, ut sedula applicatione salutem animarū, tanquam unicum, & principale munus tuum, exequaris. Quanta rerum perturbatio foret, si sol, qui ad
mun-

mundum illuminandum deputatus est, contractâ radiorum suorum vibratione cuncta tenebris obscurata relinqueret? non minor autem est disfordo, & rerum perversa facies, si sacerdos salutis animarum ordinatq, easdem regere, aut negligat, aut prætermittat.

Considera 2do, quot jam annis sis Sacerdos, & quot animas hoc tempore Deo fueris lucratus; quot in viâ salutis reduxeris aberrantes, quantû laboris pro utilitate spirituali tui proximi impenderis, quomodo Corpus Christi verum, & mysticum pertractaveris, quantos exempli tui luce illuminaveris, quantos verbis tuis meliores effeceris. In sacerdotio, quod est officium laboris, forsâ vitam segnem duxisti. Forsan animæ Christi sanguine redemptæ, & tuæ curæ commissæ periclitantur, aut

pere-

pereunt, & tu domi otiaris, ruri vagaris, de officio, de anima tua, ne parum quidem cogitando, sollicitaris; quid sperent à te proximi, si teipsū ita negligis? quod si è contra animarum saluti te impendisti, vide an nō id ex humanis respectibus, vel turpis lucri gratiā feceris, & in hoc casu scias te muneri tuo non satisfacisse, sed loco meriti, iram tibi in die iræ thesaurizasse. Hinc si loco ædificationis, pravo exemplo tuo proximum scandalizasti, si loco auxilii iacturam animarum procurasti, si cū easdem ad Deum dirigere debueras, ad infernum protrulisti, si pro debita ipsis instructione nugas, fabulas, & forsā quid pejus docuisti, si tandem cū illas, tanquam bonus Pastor in humeris tuis ad caulam Dominicam gestare debueras, vilis mercenarius, aut lupo rabido easdem

dem dilaniasti, aut perire permisisti,
tota animi contritione contendas,
ut ab eo consequaris veniam, qui
peccatoribus ad se sincere confugi-
entibus nunquam denegat gratiam.

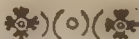
O Sacerdos Coadjutor Christi a-
marè fleas, quòd factus sis Coadju-
tor Diaboli, excitare jam à somno
tuo, & confugiens ad pedes dulcissi-
mi Salvatoris tui Crucifixi, inter
lacrymas & suspiria, dic ipsi: mise-
rere mei clementissime Jesu. Igno-
sce mihi, qui malè adeò sacerdotalis
officii mei leges implevi. Tu, mi Je-
su, pro animarum salute vitam æru-
mnis plenam duxisti, & amarissima
morte conclusisti; Ego autem miser-
rimus homo, ut genio meo indulge-
rem, ut otio & mundi illecebris va-
carem, non tantùm animarum pro-
fectum neglexi, officium non adim-
plevi, sed te turpissimè, & iniquissi-
mè

mè toties offendi. Imploro itaque coram te humiliatus & contritus peccatorum meorum veniam. Tu sanguinem tuum totum in passione pro animabus nostris effudisti, & adhuc pro unica anima, si fieri posset, effunderes, ego autem scelestus quot perire ex negligentia permisi, imò quot ipsemet in manus Diaboli tradidi, adeoq; in ipsummet malitiæ abyssum penetravi. Miserere itaq; mei Domine, dele iniquitatem meâ. Erunt lacrymæ meæ panes mei die ac nocte, quia heu nimium peccavi, & malum coram te feci.

C A P U T III.

Considera primò, quàm indecens, quàm turpe sit sacerdotem operi tam sublimi, tam sancto, cultui nēpe Dei, animarumq; salutis deputatum, inter mundanas curas, & sæcularia negotia fordescere; hoc planè intel-
liges

liges, si tecum ipse sic exempli causa discurras: Quàm turpe, quàm sacrilegum mihi videretur, si quis calicem consecratum culinariis usibus adhiberet, vel si olea sacra in lucernæ alimenta converteret? Id solum audire causa est horroris, argumentum iniquitatis; Ast non minus Deo dicatus est sacerdos, quàm calix aut oleum consecratum. Quàm ergo indignum, quàm horrendum est, ut idem Sacerdos ministeriis, & usibus terrenarum, viliumq; rerum adhibeatur. Si primarius aliquis minister regius, cui Regni summa negotia commissa sunt, eadem negligeret, ut aliquot rusticorum rebus incumberet, quid de eo sentires, quid interrogatus proferres? Sic facimus nos sacerdotes, inquit D. Gregorius: *Dei causas relinquimus: Et ad terrena negotia vacamus, posthabentes*

tes causas cœlestis Regis, quæ omnibus mundi prævalent Regnis, intēta mente terrestria, per se sordida, & vilia procuramus. Perpende, quod ista adeo dedecent, ut in antiquis Canonibus sæpe vetitum fuerit Ecclesiasticis secularia tractare negotia, & iidem Canones in Oecumenica Tridentina Synodo confirmati, ac renovati fuere. Dedecent inquam ista tam multum, ut Concil. Carthagin. Sess. 22. vetuerit Missas celebrari pro iis, qui sacerdotes priorum Testamentorum designarēt executores. Et Ecclesia volens hanc veritatem Clericis instillare, tonsuram capillorum demandavit, per quam significaretur, juxta Concil. Toletanum, temporalium omnium depositio. Similiter S. Pontif. Sylvester ut quotidie Ecclesiastici veritatis hujus memores essent, mandavit,

davit
madæ
rētur:
rarum
vacari
rælun
ut ipsi
Magist
per ho
distrat
Nun
super
cogita
quæ g
& si ad
marum
terren
te præ
vere v
muner
tem, a
conver

davit, ut dies quinq; unius hebdomadæ feriæ seu vacationes nūcuparētur: *Quotidie clericos abjecta ceterarum rerum cura uni Deo prorsus vacare debere.* Tandem adeo naturæ lumini veritas hæc est conformis, ut ipsimet gentiles suis Sacerdotib; Magistratus gerere prohiberent, ne per hoc à Numinum suorum cultu distraherentur.

Nunc ergo reflecte te ô sacerdos super vitam quam ducis, examina cogitationes quas nutris, negotia quæ geris, curas quibus occuparis, & si advertis ista non ad Deum animarumq; salutem, sed ad temporalia terrenaq; respicere, scias pro certo te præter exigentiam tui statûs vivere vitam à Dei voluntate alienam, muneri officioq; tuo planè repugnātem, adeoq; seriò cogita, & statue conversationem à sæculo segregatā,
& ve-

& vere sacerdotalem assumere.

Considera 2do, quod tam indecens est Dei ministro curis sæcularibus se irretire, ut etiam si hoc ad bonũ finem directum sit, attamen censurã mereatur, & reformationem; evidẽs hujus veritatis testimonium habemꝫ in sacris literis. Jetro reprehendit Moysen Generum suum, qui cum à Deo electus esset in Ducem populi Hebraici, ut in spiritualibus gubernaret, circa lites rixasq; forenses dirimendas occupabatur; dixitq; illi *Non bonam rem facis, stulto labore consumeris, esto tu Populo in his quæ ad Deum sunt.*

O quot sunt, in diebus nostris, qui ducunt quidem sicut Moyses animas ad terram promissionis, hoc est æternæ salutis, & Christianæ perfectionis, & verè directionis ipsorũ virgã operantur prodigia sed quia
inge-

ingeru
gotiis
sua pr
ficiu sp
dem se
bono f
rem fac
tur. N
pœnite
tos, au
Duces,
his, q
ulteriu
decent
aiatori
bus pr
bus, q
quid
interin
cultui
præpo
negotia

ingerunt se pœnitentium suorū negotiis temporalibus, à vocatione sua procul aberrant, & proprii officii splendorem obfuscant; sed tandem semel intelligant, quòd etiam si bono fine procedant: *Non bonam rem faciunt & stulto labore consumuntur.* Non vocavit vos Deus vestrorū pœnitentium Procuratores, Advocatos, aut dispensatores, sed animarū Duces, & Zelatores. *Esto Populo in his, quæ sunt ad Deum.* Perpende ulterius, quòd si hæc non licent nec decent, quid de sacerdotibus negotiatoribus erit, quid de sacerdotibus proxenetis, quid de mercatoribus, quid de agricolis? Mi Deus quid fiet, cū parebimus ante Te! Interim pudeat sacerdotem Deo & cultui ejus dicatum, animarum curæ præpositum, inter terrestria versari negotiâ, & procul à Dei famulatio,

B

cui

cui nomen dedit, per devia illicitarū occupationū compita divagari.

Quicumq; hæc agis sacerdos, seriā age pænitentiam vitamq; tuam stude in melius reformare. Versentur semper ante oculos cordis tui illa verba Apostoli: *Nemo militans Deo implicat se negotiis secularibus, ut ei placeat, qui se probavit.*

C A P U T IV.

COnsidera primo tanquam rem jam certam, & probatam, quòd scopus, & officium sacerdotis est Divinus cultus, & spiritualis directio proximi. Quòd autem plurimi sacerdotes ad hunc scopum non tendant, inde provenit, quia vel hunc scopum non agnoscunt, vel si eundem speculative sciunt, ad illum propriam intencionem non dirigunt, seu hunc pro objecto, & fine sibi non proponunt. Utinam aliqui non essent,

essent,
nomina
hension
nec no
animar
unt, sec
jecto ha
tās Ecc
ait D. F
meliores
sanctior
Quot s
sibi co
lo pro
lunt, ut
petenda
cerdoti
pissimus
Avila,
comedan
& pro e
fanare!

essent, qui clericali militæ suæ dant
nomina, & ne prima quidem apprehensione Divini cultûs, & obsequii,
nec non instructionis proximi, &
animarum salutis momenta percipi-
unt, sed pro unico & principali ob-
jecto habent vitæ commoda, & Sta-
tûs Ecclesiastici privilegia, & ut
ait D. Prosper: *Ordinantur, non ut
meliores fiant, sed ditiores, non ut
sanctiores fiant, sed honoratiores.*
Quot sunt, qui non valentes aliquid
sibi commodi, aut honoris in sæcu-
lo procurare, Sacerdotes fieri vo-
lunt, ut missarum stipendiis à stipe
petenda liberentur. O divinum Sa-
cerdotium, quo devenisti! o tur-
pissimus abusus, clamabat Magister
Avila, *Sacrificare, evangelizare, ut
comedant, cælum dirigere ad terrâ,
& pro esca corporis escam animæ pro-
fanare!*

Perpende, quomodo talis farinae Ecclesiastici vocationi propriae responderent, & quanta perversitate actiones ipsorum ad solū Deum dirigendæ, ad fines adeo incongruos ordinabunt, *quærentes, quæ sua sunt, non quæ JESU Christi.* Hinc sequitur, quòd immemores sacerdotium obligationum, aliud, quàm temporalia bona, non cogitant, & ut ait Isidorus Pelusiota, *ad stipendia dumtaxat oculos habent.* Non quærunt ditescere in doctrina, & spiritu, ut ministeriis propriis aptiores fiant, sed solū commodis inhiant; *non virtutum merita, sed subsidia vitæ præsentis exquirunt,* ait D. Gregorius, & postquam id, quod appetebant obtinuerunt, nil ultra cogitantes, velut lapides ad centrū hærentes, quiescunt.

O summe Deus, qui Sacerdotale

Offi-

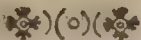
Officiū
tuisti,
les ade
sitaten
& cor
git ipse
ut resi
mende
honor
tuum.

Cor
Sacerd
vit; &
amor d
salutis
opport
hoc ob
tui Off
Si inve
verè ha
amare
quam

farinae
ria re-
rfitate
um di-
ngruos
e sua
Hinc
perdo-
quàm
nt, &
siper-
Non
na, &
s apri-
lis in-
d sub-
t, ait
quod
ultra
centu
dotale
Offi-

Officiū ad tam sublimia munia insti-
tuisti, aufer ab hominum mente vi-
les adeo fines, tantam tolle perver-
sitatem, dirige cogitationes eorum,
& cordis affectus ad id, quod exi-
git ipsorum Dignitas; Illumina illos,
ut resipiscant, propriam vitam e-
mendent, ut Tibi inde proveniat
honor & gloria, nunc & in perpetuum.

Confidera 2do, quis te finis ad
Sacerdotium suscipiendum permo-
vit; & an verè & coram Deo solus
amor cultūs ac gloriæ Dei, nec non
salutis proximī tibi hoc svasit; an
opportunis aptisq; mediis ad munus
hoc obtinendum usus fueris, & an
tui Officii partes ritè adimpleveris;
Si inveneris alia te habuisse motiva,
verè habes cur te pœniteat, & cur
amarè gemas coram Deo, cū post-
quam cœlestem viam elegisses, ad

terrenos imò infernales tramites
 conversus es, bene incepisti, in me-
 dio malè te gessisti, in fine, ni resi-
 piscas, infernum promeruisti. Sed
 quandoquidem characterem in ani-
 ma tua impressum delere non est ti-
 bi ampliùs possibile, & omnino Sa-
 cerdos manere debes, ideo doleas
 inprimis, quòd hucusque Officium
 tuum nec cognovisti nec implevisti,
 firmiter propone impòsterum verè
 Ecclesiasticam vitam assumere, &
 verè Sacerdotem agere, ac si hìc &
 nunc sacram ordinationem suscipe-
 res. Implora ferventer Divinæ gra-
 tiæ adjutorium, eoque feliciter ob-
 tento exultans exclama: *Nunc cæ-
 pi; hæc mutatio dexteræ Excelsi.*

MEDITATIO II.

Fundamentalis.

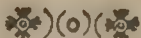
CAPUT I.

Con-

Con-
 cano
 excelsa
 gnitate
 omnes
 eminen
 omnium
 ideo, q
 lior est
 finis,
 ergo e
 bilior,
 & salu
 Sacerd
 & titul
 Insu
 lior est
 tanto
 Officiu
 dotii c
 flates,
 terdoti

Considera primò, quòd Deus te vocando ad Sacerdotium, in valde excelsa, & sublimi te constituit dignitate. Finge tibi, ait D. Ignatius, omnes honores, dignitates, & præ-
eminentias hujus mûdi, & scias, quod *omnium apex est Sacerdotiũ*, & hoc ideo, quia eò nobilior & honorabilior est dignitas, quò sublimior est finis, ad quem dirigitur. Cùm ergo excogitari non possit finis nobilior, quàm immediatus Dei cultus, & salus animarum, per consequens Sacerdotium omnes mundi honores, & titulos longè superat.

Insuper quò major, & admirabilior est potestas alicui adnexa officio, tanto majoris pretii est ipsummet Officiũ; cùm autem potestas Sacerdotii omnes mundi excedat potestates, ergo necessario infertur Sacerdotiũ omniũ esse apicẽ dignitatũ;

Et quidem si cogites, quanta sit Sacerdotum potestas, invenies eam omnimundanae potentiae superiorē, paucis enim verbis inanem panis substantiam in verum vivumq; Corpus Christi convertit, *obediente veluti Deo voci hominis.* D. Chrysostomus ponderans illam admirabilem potestatem Sacerdotū, qua peccata remittunt, ait, *sicuti Pater aeternus totam divinam potentiā tribuit Verbo, ita quodammodo Christus eandem Sacerdotibus communicavit: Ceterū video omnifariam ipsam potestatem à Deo filio Sacerdotibus traditā.* Merito igitur à S. Dionys. Areop. Sacerdotalis dignitas: *Ingens & Divina dignitas, & à S. Ephrem, Immensa & infinita Sacerdotum Dignitas* nuncupatur. Hic perpende, quod cum ad tam eximiam Dignitatem sis erectus à Domino, tibi incumbit,

Ipsi

Ipsi d
ipsum z
Deinde
vivend
vilesc
riorior
ceptum
ambule
estis.

Con
tu Sac
agnosc
Giegor
prejud
tolerat
forsan,
forsan
facilit
vocem
dicent
mulavi
catis t

Ipsi diligentius famulari, gloriâq;
ipſius zelare, & pro virili procurare.
Deinde tibi convenienter ſtatui tuo
vivendū eſt, ne Dignitas tuâ culpâ
vileſcat, ſed potiùs tuo merito glo-
riofior evadat, & ſic implebis præ-
ceptum Apoſtoli dicentis: *Dignè
ambuletis in vocatione, qua vocati
eſtis.*

Conſidera 2do, quomodo in ſta-
tu Sacerdotali te geſſiſti, & forſan
agnosces dici de te poſſe, quod D.
Gregorius deflebat: *Nullum majus
præjudicium, quam a Sacerdotibus
tolerat Deus.* Illū offendiſti peiùs
forſan, quā irreligioſus laicus, imò
forſan Dignitate tua uſus es, ut illū
faciliùs offenderes. Imaginare tibi
vocem querulantis contra te Dei
dicentis: Ego tanto honore te cu-
mulavi, & tu me inhonorāſti; & pec-
catis tuis ſummâ injuriâ aſſecutiſti:

Mecum peius, quàm cum tuo quodā
mancipio fecisses, egisti; Ego velut
Pater cum filio tecum processi, car-
ne & sanguine meo te nutrivi, tu
autem me tuis commodis, tuis passi-
onibus postposuisti. *Filios enutrivisti
& exaltavi, ipsi verò spreverunt me.*
Filius honorat Patrem, & servus
Dominum. *Si ergo Pater ego sum,
ubi est honor meus; Et si Dominus
ego sum, ubi est timor meus,* dicit
Dominus Exercituum ad vos Sacer-
dotes.

His tactus, cōpunctusque vocibus
Dei tui, agnosce Sacerdos maximā
injuriam, quam ipsi intulisti, & corā
Divina Majestate prostratus, veluti
alter publicanus culparum suarum con-
scius, qui oculos in cælum levare
non audebat, te confitere super o-
mnes scelestissimum, nec clamare ces-
ses: Deus propitius esto mihi pec-
catori.

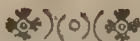
catori
pramq;
amare
totis
& favo
serio fi
sacerd
Dignit

Con
Sac
excell
possit
hilom
tibi et
ma in
Regna
solūm
Sacerd
ris ve
Tribu
sumen

catori. Propone deinde verā prō-
ptamq; tui emendationem, nempe
amare imposterū, & glorificare ex
totis viribus Deum, qui te gratiis
& favoribus tantis ornavit, deinde
seriò studere, ut omnes actiones tuæ
sacerdotali ex æquo respondeant
Dignitati.

C A P U T II.

CONsidera, quod etiā si Dignitas
Sacerdotalis ita sublimis sit &
excelsa, *ut nullis*, ait D. Ambrosius,
possit comparationibus adæquari; ni-
hilominus, ut speciem aliquā ipsius
tibi efformes, cogita, quod si supre-
mæ in terris Dignitates sunt Imperia,
Regna, & Monarchiæ, attamen non
solum easdem adæquat, sed superat
Sacerdotiū. Habemus in Sacris lite-
ris vetitum fuisse, ne quis ex una
Tribu uxorem sibi ex alia Tribu as-
sumeret. Soli verò Tribui Levi,

quæ fuit Sacerdotum Tribus, indul-
tum est matrimonia contrahere cū
Tribu Juda, quæ Regū Tribus fuit,
idque ut scribit Lyranus: *Propter*
utriusq; Nobilitatem: Pariter man-
davit Deus, ut soli Tribui Levi cæ-
teræ Tribus præberent tributū, ve-
luti Regibus, & Principibus, prout
Philo Hebræus scripto reliquit.

Si itaq; Sacerdotiū antiquæ Legis,
quod umbra evangelici sacerdotiū
fuit, pro regia dignitate reputaba-
tur, quanto meliori titulo Sacerdo-
tes à Christo instituti, & consecra-
ti, quique non pecudes immolant,
sed verum Dei filium, veluti agnum
absq; macula æterno Patri offerunt,
Imperatores, & Reges dignitate
præcellunt? Hoc ipsum testatus est
Constantinus Imperator, qui in Con-
cilio Nicæno post omnes Sacerdotes
sedem, & quidem demissorem, sibi
poni

poni ma
us nunc
dere vi
Si ei
Dignit
animi n
corpor
sit exer
studien
dedeco
plebe
doris
dotem
gnis se
pter pe
cerdos
An ita
Virū
coram
corru
cii mu
tia co

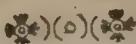
poni mandavit. Rex pariter Boleslaus nunquam coram sacerdotibus sedere visus est.

Si ergo tanti decoris, & pretii est Dignitas Sacerdotalis, vide quanta animi majestate, & decore, quanta corporis compositione, & munditie sit exercenda, & ab omni nævo custodienda. Quemadmodum summi dedecoris esset Regem vilioribus de plebe se associare, ita extremi pudoris & prostitutionis foret Sacerdotem actibus professione sua indignis se ipsū coinquinare. Quapropter perpende, an tu hucusq; o Sacerdos, dignè steteris in gradu tuo; An ita operatus fueris, uti decuit Virū regali dignitate fulgentē. An coram Deo, & hominibus virtute corruscans comparueris, an tui Officii munia debito decore, & diligentia compleveris. Audio matrem Ecclesiam

elessiam exclamantem contra abusus;
 & absurditates Sacerdotū, & Hiere-
 miæ lachrymis dicentē: *Quomodo*
obscuratum est aurum, mutatus est
color optimus. Unde factum est, o
 Sacerdotes, ut vestri Ordinis celsi-
 tudinē adeò deprimi feceritis? Vos
 nobilissimi filii Sion, ministerio al-
 tissimi præpositi, & in mensa Domi-
 ni recepti, quare ad tam viles epulas
 accessistis. *Filii Sion inclyti amicti*
auro primo amplexati sunt stercora.
 Eja exurgite, Dignitatē vestrā custo-
 dite, & qui Deo ministrare debetis,
 vilia apud homines obsequia respu-
 ite. D. Gregorius optimē applicavit
 Sacerdotibus, Officiū suū non æsti-
 mantibus illum Textū Davidicum:
Homo cū in honore esset, non intel-
lexit, comparatus est jumentis insipi-
entibus, & similis factus est illis.

O sacerdotiū obscuratū, o digni-
 tas

tas pr
 contem
 tandem
 vobis
 Vos ge
 tium, &
 plius v
 opprob
 Flete c
 quam i
 cidisti
 Deind
 mē in
 sistere
 potest
 gnitate
 ter pot
 percep
 cere, a
 tas Sa
 deinde

tas p̄sumdata, o p̄æminētia in
contemptum conversa! resipiscite
tandem o Sacerdotes, & mementote
vobis dixisse Apostolum Petrum,
Vos genus electum, regale Sacerdo-
zium, gens sancta, nec unquam am-
plius vestra fiat culpa, ut dicamini
opprobrium hominū, & abiectio plebis.
Flete coram Crucifixo miseriam in-
quam incidistis, honorem unde ex-
cidistis, scandala, quæ p̄buiistis.
Deinde proponite imo, idq; firmissi-
mē in vestri characteris decore per-
sistere, & quidquid illum obfuscare
potest, abominari. 2do, Vestrā Di-
gnitatem officiumq; vestrū frequen-
ter ponderare, examinare, ut rectē
perceptū valeatis de condigno exer-
cere, ait enim S. Ambrosius: *Digni-*
tas Sacerdotalis prius noscatur, ut
deinde à vobis servetur.

CAPUT III.

Con-

Considera imo, quàm nobilis sit
 Dignitas Sacerdotalis cōparando
 illam cū cœlestibus & angelicis Po-
 testatibus, Sacerdotes enim in Sac-
 literis *Angeli* nominantur. Mala-
 chias de ipsis loquens, ait: *Sacerdos*
angelus Domini est, & D. Hierony-
 mus: *Sacerdos Domini verissimè an-*
gelus dicitur, quia cū ordinatus
 sit ad ministrandum immediatè Deo,
 ad juvandos homines circa negotiū
 æternæ salutis, ad ostendendā iisdē
 Divinam voluntatē, fungitur in his
 Angelorum Officio, Sanctus Bernar-
 dus ait, Sacerdotes non solūm An-
 gelis æquiparari, sed Archangelorū
 dignitatem superare; *Prætulit nos*
Deus Angelis & Archangelis, prætu-
lit Dominationibus. Et ratio est, quia
 Angeli dicuntur Servi Dei, omnes
 sunt *administratorii spiritus*, Sacer-
 dotes autē amicorū & domesticorū
 no-

nomen
 cā vos je
 etiā Ang
 tis, om
 chix Ch
 peccata
 tamen u
 Si ita
 Dignita
 ut ipso
 conver
 peratio
 Just. h
 human
 onem h
 Hic
 ta tua,
 fuisse,
 angelos
 enim p
 vixera
 let: Si

ilis sit erando
is Po- in Sac.
Mala-
cerdos
erony-
ne an-
ioatus
Deo,
egotiū
iisdē
in his
ernar-
n An-
eloru
t nos
ratu-
, quia
omnes
acer-
icoru
o-

nomenclaturâ donantur. *Non jã dicā vos servos, sed amicos.* Præcellunt etiā Angelos omnes ratione potestatis, omnes enim Angelicæ Hierarchiæ Christi Corpus consecrare, aut peccata remittere non possunt. Quod tamen utrumque facit Sacerdos.

Si itaque plus quàm angelica est Dignitas Sacerdotū, consequens est; ut ipsorum vita angelica sit, angelica conversatio, angelica quæcūque operatio. Et hoc innuit D. Laurentius Just. his verbis: *Angelicā potiùs quàm humanam debet Sacerdos conversationem habere.*

Hic reflecte te Sacerdos super vitam tuam, & fortasse invenies te imitatū fuisse, imò superāsse angelos, sed angelos rebelles & infernales, fors enim peius vixisti Sacerdos, quàm vixeras sæcularis, & de te dici vallet: *Si videbas furem, currebas cum eo,*

eo, & cum adulteris portionem tuam ponebas. Si ita est, erubescere, confundere, & tergere lachrymis turpes maculas criminis.

Considera 2do, quòd tã magna est Dignitas Sacerdotis, ut quasi adæquet Dignitatem Virginis Matris. In istius Utero incarnatus semel est Dei filius; in manibus Sacerdotis quodammodo incarnatur Christus Jesus. Audi S. Augustinum: *Verè veneranda Sacerdotum Dignitas, in quorum manibus Dei filius, velut in utero Virginis incarnatur.* Unde si Virgo Maria Deipara dicitur, quia peperit Christum Deum-Hominem; Sacerdotes à D. Bernardo vocantur *Christi parentes*, ob potestatem, quã habent Christi Corpus consecrandi, & eundem per Divinam gratiam in corde Peccatoris absoluti à peccatis quasi parturiendi. Si hæc con-

fide-

sidera
sublimi
us illuf
corde t
mentia
lima Vi
Magni
exultau
tari me
qui pot
gnum
osã di
blimav
in laud
tam ex
vit.
Pond
immen
deris,
tus co
implor
muneri

fideras, tibi clarissimè elucet, quàm
sublimis sit p̄ærogativa, qua te De-
us illustravit, adeoq; habes, quòd in
corde tuo læteris, & Divinam cle-
mentiam eodem, quo ùsa est Beatif-
sima Virgo Cantico, laudes dicens:
*Magnificat anima mea Dominum, &
exultavit spiritus meus in Deo salu-
tari meo: Quia fecit mihi magna,
qui potens est, & quo magis te indi-
gnum agnoscis tantâ, tamq; glori-
osâ dignitate, ad quam te Deus su-
blimavit, tantò magis te diffundas
in laudes illius, qui te in honore
tam excelso misericorditer colloca-
vit.*

Ponderans tandē quàm malè huic
immenso beneficio hucusq; respon-
deris, verè compunctus, & contri-
tus corde Divinam indulgentiam
implora; & immutabiliter propone
muneris tui meritum & pretium de
con-

condigno æstimare, & insuper te in virtutibus exercere, quibus Beatissima Virgo placuit Altissimo, humilitate nimirum & puritate.

C A P U T IV.

Considera imo Apicem Dignitatis sacerdotalis, nam Sacerdotes nomine, & potestate ipsimet Deo assimilantur. Et quantum ad nomen attinet, habemus specialiter in Exodo, quod Sacerdotes Dii vocantur, nam Deus volens inhibere Hebræis, ne malè de Sacerdotibus loquerentur, dixit, *Diis non detrahes*. Unde advertit S. Gregorius, quod Sacerdotes non solum à Populo Dii vocantur, sed *Deus etiam ipse Deos appellat*, & propterea S. Dionysius Arcop. dixit de Sacerdotali dignitate, *Divina dignitas*; & S. Clemens vocat Sacerdotem, *post Deum, terrenum Deum*.

Quan-

Quantum per
catorum
potentis
audient
tentem,
est pecca
us? & i
Sacerdo
in terra
pulatur
cens:
Ordinis
rum non
Perpe
test tibi
ultra fa
per ter
& si ber
is, imm
celis te
conver

Quantum verò spectat ad potestatem perpende, quòd si remissio peccatorum adeò propria est Divinæ potentia, & authoritatis, ut Judæi audientes Christum peccata remittentem, mirantes dicerent: *Quis potest peccata dimittere, nisi solus Deus?* & ideo tribuens Christus hanc Sacerdotibus potestatem Vice-Deos in terra eosdem constituit. Adskulatur S. Pont. Innocentius, dicens: *Sacerdotes per excellentiam Ordinis, & Officii Dignitatem, Deorum nomine nuncupantur.*

Perpende igitur, quàm meritò potest tibi Deus dicere: *Quid debui ultra facere tibi?* Te glorificavi super terram, Deum terrenum te feci, & si bene usus fueris beneficiis meis, immarcescibilis gloriæ Coronâ in cælis te glorificabo. Tu autem è converso quid Deo respondere potes,

res, nisi forsan sic: quid ultra mali
facere potui & non feci. Plus fecis-
sem si potuissem, sed tu misericors
impedivisti. Peccator mortaliter
peccans quantum in se est, ajunt
Theologi, tentat esse suū Deo sur-
ripere; Si tu itaque lethaliter pec-
cāsti, Deum, qui te suū in terris vi-
ces gerentem fecit, tollere tentāsti,
& de capite coronam suæ Maje-
statis impia manu auferre voluisti
ei, qui te inæstimabili Sacerdotis
honore ac gloriā decoravit.

Agnosce tandem, quā procul
ā via tuæ vocationis aberrāsti, &
quā indecens ac turpe sit in tanto
Officii honore versari, & vitā adeo
contrariam vivere, irrevocabiliter
statuere debes veram & indilatam
tui reformationem, & Divino auxi-
lio implorato omnem adhibere co-
natum, ut Dignitati tuæ adeo sanctæ
par

par tua
deat.

Confi
Sacerdo
bilis est
gaudent
cularibu
non alite
sent. Ho
putant,
numero
los con
do pote
essent,
sanctē v
in preti
ut aliqu
ta domi
illos rec
tiā enim
pium, &
li aguit

par tua vita, & conversatio respon-
deat.

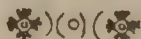
Considera 2do, ob quam rationē
Sacerdotes, quorū dignitas adeò no-
bilis est, sæpe modica existimatione
gaudent, imò interdum maximo à se-
cularibus afficiuntur contemptu,
non aliter, ac si de infima plebe es-
sent. Hoc non provenit, ut quidam
putant, ex eo, quòd nimis multi sint
numero, hæc enim multiplicitas il-
los contemptibiles facere nullo mo-
do potest, quin imò si adhuc plures
essent, & singuli exemplariter, &
sanctè viverent, apud omnes essent
in pretio & honore. Neque ipsorū,
ut aliqui asserunt, paupertas & cur-
ta domi supellex minùs observatos
illos reddit, & vilipensos; experien-
tiā enim constat Sacerdotem verè
pium, & exemplarem, atque pro ta-
li agnitum, quò viliori compareret
veste,

veste, eò magis ab hominibus coli
& amari. Vera & unica huius dis-
ordinis ratio sunt mali Sacerdotũ
mores, libera nimis conversatio, vi-
tia quibus indulgent, virtutes qui-
bus carent. Aurum luto consper-
sum non splendet, neque sui desi-
derium excitat, non curatur, sed
conculcatur.

Et ecce Dignitas sacerdotalis in
homine immorigero aurum est luto
conspersum, *Ornamenta in luto, di-
gnitas in indigno*, ait Salvianus. Mi-
Deus, qualem possunt profiteri sæcu-
lares reverentiã illis Sacerdotibus,
quos vident quotidie in circulis hi-
strionũ, in conventibus lusorũ, in fo-
ris mercatorũ? Qui cũ sæcularibus
sæculariter vivunt, cum fornicariis
fornicantur, & quæ horret scribere
calamus, ab ipsis audacter & impu-
dentiissimẽ perpetrantur. *Ornamen-
ta*

ta in luto, dignitas in indigno. Dicamus pro veritate: Stantibus tot sceleribus, & scandalis malorū Sacerdotum, prodigium fidei vocari potest, quòd sæculares nostris Sacerdotis assistant, conciones audiant, & Sacramentis utantur.

Flebat olim Oseas obscuratū, & honore destitutū Sacerdotū, nulla enim inter vitam Sacerdotū, & sæculariū differentia intercedebat, *sicut Populus sic Sacerdos*; sed quàm nunc nobis amariùs flendū est, dū hodie dū experimur, quòd non solum non differunt Sacerdotes à sæcularibus, sed cum D. Bernardo dici potest, *non sic Populus ut Sacerdos*, nam mali Sacerdotes & Ecclesiastici, in vitiis, & peccatis peiores, superant sæculares, *non ita corruptis moribus vivunt seculares ut Ecclesiastici*, prosequitur D. Bernardus.

O Deus infinitæ Majestatis, qui
adeò sublimē Dignitatē miseris &
fragilibus hominibus conferre di-
gnatus es, roboraillos gratiā tuā,
ut proprii muneris decorem con-
servare, imò augere possint in ter-
ris, & tandem æterna beatitudine
misericorditer donati vivant in cæ-
lis, per Christum Dominū nostrū,
cui gloriæ, laus, & imperiū in tota
æternitate, Amen.

MEDITATIO III.

*Quàm grave sit Sacerdotum mortale
peccatum.*

CAPUT I.

CONsidera, quòd licet mortale
peccatū à quolibet homine com-
missū sit in seipso gravissimū, quia
est offensa, contemptus, & displi-
centia sūmi Dei, in persona tamen
Sacerdotis magis ponderosū est,
quia

quia ma
cerdotū
ritatem
cens:
Christū,
set perse
Ministri
Et hi
rationer
& fami
dotes.
tur Don
stros ce
sua, ad
dispensa
mensales
ris, &
plosq; c
li, & ve
Deitatis
per os l
sis, &

quia magis læditur Deus culpis Sacerdotū, quàm sæculariū. Hanc veritatem testatur s. Bernardus dicens: *Iniquè agunt cæteri contra Christū, crudeliorem tamen eam censet persecutionem, quam à propriis Ministris sustinet.*

Et hinc perpende huius rei primā rationem; & est intimior amicitia & familiaritas inter Deum & Sacerdotes. Hi enim specialiter dicuntur *Domestici Dei*, qui illos ministros constituit *super omnia bona sua*, administratores patrimonii sui, *dispensatores mysteriorum Dei*. Cōmensales suos fecit, quotidie corporis, & sanguinis sui participes, ipsosq; custodit quasi pupillam oculi, & velut sibi acceptissimos, suosq; Deitatis participes. Ipse enim per os Proph. ait: *Ego dixi Dii estis, & Filii Excelsi.* Quod si sim-

plex Vafallus contra propriū Regē
aliquid machinetur, malū hoc quidē
est, fed non tam grave, quā si pri-
marius Regis Minister, quem super
omnes amat, fibique commensalem
fecit, suo Regi mortem machinare-
tur. Agnosce te hic o Sacerdos,
cū peccas, nam Deus dicit, meum
te feci ministrum, commensalem,
amicum, tu autem mortem tuis mihi
moliris sceleribus. Tibi similes non
reputo Sacerdotes, sed proditores,
non multū Judæ dissimiles, ipsi
enim ut quondam ille, *me vendunt
& produnt.*

Hac tibi illucescente veritate,
horrorem concipere debes maximū
de peccato lethali, & inde inferre,
quā graviter Deo displiceat ille
Sacerdos, qui simili culpa illum in-
honorat, contemnit, & quodammo-
do conculcat. Clamant omnes le-
ges

ges cont
omnes
nore, &
Domest
Christi
ter hoc
nat, &
Deus su
si inimi
sustinui
bus pr
ab amic
Con
prater
es Sace
miseri
intime
adeo a
amanti
didit,
ei, si n
autem

ges contra proditorem, abhorrent
omnes gentes à tam execrando faci-
nore, & tamen Sacerdos, qui est
Domesticus intimus, & minister
Christi dilectus, peccando lethali-
ter hoc horrendo scelere se coinqui-
nat, & Dominum suū prodit; Ideo
Deus summè per hoc offensus, ait:
*si inimicus meus maledixisset mihi,
sustinuissem utique.* Injurix ab hosti-
bus provenientes pungunt, sed quæ
ab amicis fiunt, cor transverberant.

Confidera 2dò, & vitam tuam
præteritam recole, vide, an, à quo
es Sacerdos, gravia peccata com-
miseris. Quòd si ita est, cogita quā
intimè displicueris Domino tuo
adeò amabili, & tui singularissimè
amanti. Judas semel Magistrū pro-
didit, & Christus ait: *Bonum erat
ei, si natus non fuisset homo ille.* Tu
autem o Sacerdos, quot vicibus in

C3

Chri-

7 - 2

Christi mensa corpore & sanguine illius saturatus abivisti, & ad illum prodendum te contulisti? Judas Christum vendidit pro 30. denariis, tu pro viliori pretio idem fecisti. Vix Judas peccaverat, & suum peccatum agnovit, atque confessus est, dicens: *Peccavi tradens sanguinem justum*, & si confisus fuisset in Dei misericordia, eandem procul dubio consecutus fuisset. Tu autem à quanto tempore persistis in peccato tuo, neque adhuc sincerè, & efficaciter dixisti: *Peccavi*. Sed quousq; tandē temetipsum torpentē non excitabis, ut agnito, detestatoque peccato, proditorum tuarum misericordiam consequaris?

Ut ergo facilius ad contritionem exciteris, imaginare tibi Jesum tēnerrimè in corde tuo sic loquentē: *Dilectus meus in domo mea fecit sceler*

lera m
O mi
trantie
audire
derent
bus du
tere tu
efficaci
ne, &
sentio
& tot
dens
Judas
vel N
mans
ponen

CO
ces
capit
quam
ritat

lera multa. Tu autem ita responde:
O mi suavissime Jesu, quàm penetrantia sunt hæc tua verba; si saxa audire ea possent certò certius scinderentur, & tamen cor meū lapidibus durius nondum scinditur. Contere tu illud, mi clementissime Jesu, efficaci gratia tua. Voca me Domine, & audiet Servus tuus. Ecce jam sentio pondus iniquitatum mearum, & toto pectore clamo: Peccavi tradens sanguinem justum, non sicut Judas desperans, sed sicut Petrus vel Magdalena cordicitus lacrymans, & veram emendationē proponens.

C A P U T II.

Considera imò, quòd peccata Sacerdotum graviora sunt etiam ex capite ingratitude enormissimæ, quam includunt. Et ut de hac veritate convincaris, tecum sic dis-

curre: Quo plures quis recipit fa-
vores, & beneficia, & vicissim parū
retribuit, imò ingratus est benefa-
ctori suo, culpa graviore notatur,
& hinc ait s. Thomas Aqu. quòd
peccata Regum & Principum multò
graviora sunt peccatis populorum,
idq; *propter ingratitudinem*. Si er-
go tu beneficia tanta quā homo,
quā Christianus, quā Sacerdos rece-
pisti, & hoc non obstante peccas,
vide quā enorme sit pondus tui
peccati, & cogita quā iniquum sit
inhonorare, qui te summo honore
dignum fecit, contemnere, qui te
adeò appretiavit, offendere, qui
super candelabrum sublimis adeò
dignitatis te collocavit; Verè nullus
intellectus creatus capax est concipere
gradum hujus atrocis malitiæ
tux, & verè quantum ad hoc attinet,
dici potest, *Dilecta quis intelligit?*

Ora

Ora
ut grat
illustre
horren
cerdot
menter
radius
ret, ita
tate, i
poster
Uc i
tudini
injuri
fers D
ter; s
rem it
offend
& pe
præfu
quòd
cūm
is illu

Ora ergo supplex Spiritū sanctū,
ut gratiæ suæ lumine mentem tuam
illustret, ut clarè agnoscas quā
horrendum sit corā oculis Dei Sa-
cerdotis peccatum; Insta, ut in tuā
mentem immittat cælitus lucis suæ
radium, & voluntatem tuam robo-
ret, ita ut agnita tui peccati gravi-
tate, illud deslere, detestari, & im-
posterum evitare valeas.

Ut meliùs intelligas hujus ingrati-
tudinis enormitatem, considera 2dò,
injuriam & displicentiam, quam in-
fers Domino, cū peccas lethali-
ter; s. Joan. Chrysostomus in hanc
rem ita scripsit: *Nulla re magis
offenditur Deus, quàm quòd indigni
& peccatores sacerdotii dignitate
præfulgeant.* Et quidem considera,
quòd non tam ægrè fert Princeps,
cū quis ex vilioribus famulis su-
is illum offendit, quàm cū ab ali-

Cs

quo

quo ex magnatibus aulæ suæ quodammodo lædatur. Sic pariter Divina Majeſtas offenditur quidẽ per peccata ſæcularium, ſed ſummẽ lædatur, & irritatur per graves culpas Sacerdotum, qui ut roties dictũ eſt, ſunt primarii & intimiores ipſius miniſtri.

Perpende etiam, quã magno ſui contemptui adſcribat Deus, cùm videt illum à ſe velut Deum in terris conſtitutum adeo ſe prostituere, ut dæmonis mancipium fieri non apprehendat. Quid tu ipſe ſentires, ſi te ab eo, quem pluribus beneficiis cumulãſti, & honore proſecutus fuiſti, contemptum imò graviter læſum, abſque ulla tui culpa videres? Procul dubio exclamares, o ſumma iniquitas, o ingratitudo abominabilis, & execranda! Cogita, quòd ſimiliter clamat Deus contra
te,

te; quem adeò sublimavit, cui beneficia tanta contulit, & locò honoris & gratitudinis, injurias, offensasque à te solummodo reportavit. *Dignioris Personæ gravius est delictum* ait s. Joannes Chrysostomus, & s. Isidorus *tantò maius cognoscitur peccatum, quantò maior, qui peccat, habetur.* Si itaque adeò excelsum est officium, ad quod te Deus elevavit, vide quàm gravia imò gravissima sint delicta, quæ perpetrare non erubescis. Serio itaque perpende, quid contra Deum peccasti, & contra te ipsum, & sensus potentiasq; tuas contra Deum conjuratas exclama: *Hæccine reddis Domino popule stulte & insipiens, hæccine est retributio, quam retribuisti Domino, qui te sacerdotali splendore illustravit? O mi Deus, agnosco me cunctis aliàs gratum creaturis, ti-*

bi soli ingratum fuisse, cum tua solummodo Majestate, feris crudeliorem me fuisse; nam hæ quidem sibi benefacientibus blandiuntur, ego autem contra te summum bonū meū favire non desii. Agnosco reatum meū, & opto implorōq; oculis meis fontem lacrymarum, ut die nocteque defleam multitudinē iniquitatum mearum. Contere Domine cor meū, ut agnita peccatorum sacerdotaliū gravitate, ab illis imposterum constanter, & immutabiliter abhorream, & abstineam.

C A P U T III.

Considera imò, quòd cū Sacerdotes præ cæteris Dei cognitionem habeant, hinc etiam peccata eorum meritò graviora reputantur. Pejor enim absque dubio est, qui agnoscens offendit, quàm qui ignorans lædit. Ignorantia, sæpe excusat

pec-

peccan
quente
culpa
sapient
orum
cū co
Deum
ratione
Deo fa
nas sc
& eoru
perage
bigere
tione
lucern
brum
lumen
aliis co
Nor
excusa
dere;
tunt,

peccantem, malitia aggravat delin-
quentē. Hinc est, ait Ezechiel, quòd
culpa Luciferi fuit gravissima, *quia*
sapientiā plenus fuit, & ideo Judæ-
orum peccata fuere maxima, quia
cū cognovissent Dominum, non sicut
Deum glorificaverunt. Sacerdotes
ratione officii sui cū intimiores
Deo fiant, frequentius de eo Divi-
nas scripturas loquentes audiant,
& eorum mentes in sacris mysteriis
peragendis illuminentur, nemo am-
bigere potest quin lucidiori cogni-
tione Dei possint, ac propterea
lucernæ accensæ & super candelab-
rum positæ vocantur, quippe qui
lumen doctrinæ, & cognitionis Dei
aliis communicare tenentur.

Non possunt itaque sacerdotes
excusationem ignorantix præten-
dere; & sic peccata, quæ commit-
tunt, maximam ex motivo *perfectæ*

cognitionis malitiam includunt; Ideo s. Joan. Chrysostomus putavit peccatis sacerdotum applicari debere verba s. Pauli Apostoli: *Christum conculcare, sanguinem ejus pollutum ducere, & spiritui gratiæ contumeliam facere.* Protegat te Deus, o Sacerdos, ne in similes prolabaris excessus, & si horrescis solummodo cogitando, si sacra Hostia pedibus tibi foret calcanda, horrescas pariter ad solum nomen peccati, quod idem est, ac Divinæ majestatis execranda conculcatio.

Perpende ulterius, quòd tu sufficientem Dei notitiam habueris, celestia & occulta fidei mysteria cognoveris, & nihilominus Majestatem Divinam toties offenderis, adeoque nullo te ignorantiae prætextu excusare possis, sed puræ malitiæ labete inquinatum necesse est ultrò confite-

fitearis.
ostendit
peccati
& tamen
à quo ali
Ideo ait
quòd tu
meus &
Saculare
peccant
rant, tu
& quàm
feriunt.
contra
qui te
insignit
ge, & v
gittas
affixum
in meo
nimirum
quæ v

nt; Ideo
vit pec-
debere
Christum
pollutum
contume-
Deus, o
plabaris
immo do
pedibus
as pari-
ti, quod
eis exe-
tu suffi-
ris, ex-
ria co-
ajestate
adeoque
tu ex-
ix labe-
trò con-
fite-

fitearis. Utrique Dei magnalia aliis
ostendisti, myſteria fidei explicâſti,
peccati acerbitatem remonſtrâſti,
& tamen ipſemet peccâſti, & malū,
à quo alios deterrebas, ipſe feciſti.
Ideo ait Deus, intolerabile mihi eſt,
quòd tu Sacerdos *homo unanimis Dux*
meus & *notus meus* me offenderis.
Sæculares non adeò me agnoſcentes
peccant, & quaſi in obſcuro ſagit-
tant, tu autem optimè nôſti, quem,
& quàm graviter peccatorum iacula
feriunt, & tamen arcum tuum quaſi
contra inimicum tendis contra me,
qui te honoribus favoribusq; meis
inſigniter cumulavi. Eja te recolli-
ge, & verâ poenitentiâ confringe ſa-
gittas & arcum; in me huic cruci
affixum ulterius ſævire deſiſte, vide
in meo aperto latere, quantum, heu
nimiùm! in me tranſfixerunt. Ad
quæ verba proſterne te o ſacerdos,
& in-

& inter lacrymas & suspiria dic:
Iniquitatem meam ego cognosco. Am-
 plector sacratissimos pedes tuos Je-
 su amabilissime, veniam & miseri-
 cordiam imploro. Non mereor qui-
 dem ut assequar, quod humillimè
 peto, sed misericordiarum Deus
 miserere peccatricis animæ meæ,
 quam tuo pretioso sanguine redemi-
 sti. Confige timore tuo carnes me-
 as, viasq; meas dirige in conspectu
 tuo, ne ampliùs declinans in obli-
 gationes adducar cum operantibus
 iniquitatem.

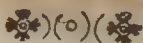
C A P U T IV.

Considera, quàm multùm augea-
 tur malitia peccati Sacerdotis,
 ex motivo muneris, quod gerit, mu-
 nus enim Sacerdotis est, cultui Di-
 vino incumbere, & ideo dicitur Vir
 Deo dicatus seu consecratus. Qua-
 propter tenetur omnibus animi &
 cor-

corpori
 eique se
 locustu
 stulus,
 tem, ran
 de igitu
 cordotu
 bent me
 iniquita
 Per
 des ex
 sacrifici
 populo
 diator
 Sacerd
 randun
 bit pro
 ficari
 requiri
 iracun
 Hujus
 qui pl

corporis conatibus Deo famulari,
eique se hostiam, sacrificium, & ho-
locaustum præbere, seu ut ait Apo-
stolus, *hostiam sanctam Deo placentem, rationabile obsequium*. Perpende igitur, quàm gravis sit culpa Sacerdotum, qui per peccatum *exhibent membra servire iniquitati ad iniquitatem*.

Perpende ulterius, quòd Sacerdos ex officio tenetur precibus, & sacrificiis placare Divinam contra populos iracundiam, & pacis mediatorem esse inter homines & Deum. Sacerdoti pro populo semper est orandum: *Si peccaverit populus, orabit pro eo, ait s. Hieronymus*. Verificari enim debet, quod Spiritus s. requirit ab eo, nimirum: *In tempore iracundiæ factus est reconciliatio*. Hujus figura fuit Moyses & Aaron, qui pluries placârunt furorem & indi-

indignationem Domini, qui vel minabatur, vel excidium populo præparabat. Hinc collige, quantum sit scelus illius Sacerdotis, qui locò avertendi flagelli divini, & continendæ iræ Dei, propriis peccatis majus Domini aggravat super populos: *Deum enim exacerbat peccator.* Mi Deus, quanta rerum perversitas! qui peccata diminuere debet, eadem multiplicat; qui pacis nuncius, Deo rebelles, ad obedientiam ipsi debitam reducere tenetur, ipsemet per peccatū conjurator factus, Dei regnum aggreditur satanæ colligatus. O Sacerdos, mi Sacerdos, quando tandem capies, quid sit mortale peccatum? quamdiu tuis passionibus fasciatus sceleri locum dabis? memento, quòd sis minister Altissimi; depone arma, vel ea contra infernum dirige: *ut destruatur corpus peccati.*

Hoc

Hoc enim
munus tu
Item c
misit sac
redimen
tute, in
cerunt.
tatem er
fangvinis
obtinere
redempt
ter Deu
locò rec
orum an
nis pote
passionu
enim s.
cando an
Ex hi
tiis licet
plūs pon
tum Sace

Hoc enim professio, hoc officiū, hoc munus tuū est.

Item considera, quòd Deus commisit sacerdoti munus liberandi seu redimendi animas à dæmonis servitute, in quam per peccata se coniecerunt. Propterea ipsi dedit facultatem erogandi thesauros in ipsius sanguinis merito consistentes, ad obtinendam earundem animarum redemptionem. Quàm igitur graviter Deum offendit ille Sacerdos, qui locò redimendi, ut dictum est, aliorum animas, propriam in dæmonis potestatem tradit, pro vilissima passionum suarum satisfactione; ait enim s. Vincentius Ferrerius: *Pecando anima diabolo venditur.*

Ex his itaque aliisq; circumstantiis licet tibi clarè perspicere, quòd plùs ponderat in Dei statera peccatum Sacerdotis, quàm totius populi
cri-

crimina, & hoc indicavit Deus in Levitico, ubi mandavit immolari pro peccato Sacerdotis hostiam æqualem illi, quæ pro peccatis totius Populi offerri solebat.

Hac præsupposita veritate, ita tecum discurre; si quævis lethalis culpa à quocunq; commissæ, est infinitum malum propter offensam Dei infiniti, & propterea ut Divinæ Justitiæ per peccatum læsæ de condigno satisficeret, oportuit Verbum Patris carnem fieri, pati, & mori; quàm enormis & incomprehensibilis malitiæ esse debet mortale Sacerdotis peccatum, quod pondere & malitiâ omnium Sæcularium peccata transcendit. Quid ergo erit de multiplicibus peccatis à te perpetratis? heu te miserum! forsan supereminens Dignitas Sacerdotii in te nihil aliud operata est, quàm ut pondus

du in
geret.

suo cri
scripsi

Ora

tibi au

gravi

agnosce

poenite

Conare

rorem

animi

malaru

que ul

cane p

in men

M

De dan

S

Consi

us in
molari
em x-
s toti-
te, ita
ethalis
est in-
ensam
Divinæ
e con-
erbum
mori;
sibilis
erdo-
& ma-
eccata
it de
perpe-
super-
in te
pon-
dus

us iniquitatū tuarū in infinitū au-
geret. *Malus Sacerdos de sacerdotio
suo crimen acquirit, non dignitatem;*
scripsit s. Ambrosius.

Ora itaque instantissimè Deū, ut
tibi augeat lumen & fervorem, ut
grāvissimas Deo à te factas injurias
agnoscere, agnitas deflere, & dignos
pœnitentiæ fructus facere valeas.
Conare, ut sanctum de peccato hor-
rorem concipias, occasiones fuge,
animi tui laqueos abscinde, omnium
malarum consuetudinum nexus abs-
que ulla mora dissolve, & peccatū
cane peius & angve imposterum tibi
in mente efformare contende.

MEDITATIO IV.

*De damnis plurimis, quæ à peccatis
Sacerdotum proveniunt.*

CAPUT I.

Considera, quòd unum ex flagelliis
qui-

quib9 Deus punit peccata Sacerdotū
est temporaliū bonorū amissio; & li-
cēt communiter omnibus peccato-
rib9 *egestas & ignominia* intermina-
tur in pœnam suarū transgressionū,
specialiter tamen punitio hæc Sacer-
dotibus intimatur. Et quoad bonorū
jacturam ita minatur Deus per Ma-
lachim: *Ad vos o Sacerdotes, si no-
lueritis audire, & si nolueritis ponere
super cor, ut detis gloriam nomini
meo, mittam in vos egestatem.*

Perpende, quòd Deus justissimā
habet causam taliter puniendi Sa-
cerdotes, nam de illis magis, quàm
de populo verificatur: *Dedit illis
Regiones gentium, & labores populo-
rum possederunt*, hoc autem non ob
aliū finem, nisi *ut custodiant justi-
ficationes eius, & legem eius requi-
rant*. Ille ergo meretur his privari,
per quem contractæ obligationis ju-
ra contingit violari.

Hac

Hac
cerdos,
iacturæ
derit,
ca orig
aut nur
ris, tua
ria tem
pestatu
mini te
ctandu
gendu
Deum
non se
citer hu
nam qu
te plag
Dei est,
tem sup
Conf
& fama
quàm d

Hac veritate perpensa, vide Sacerdos, qui peccasti, an tibi aliquid iacturæ in temporalibus bonis acciderit, & si hoc est, scias quòd unica origo malorum, quæ passus es, aut nunc pateris, aut forsan patieris, tua peccata fuere. Non injuria temporum, non perversitas tempestatum, sed sola manus offensi Domini tetigit te. Hic non est cunctandum, poenitendum est, corrigendum, reformandum. Quòd si Deum offendisti, & flagellum adhuc non sensisti, imò prosperè, & feliciter hucusq; vixisti, contremisce, nam quò tardior, eò gravior super te plaga descendet, talis enim mos Dei est, ut ait s. Gregorius: *Tarditatem supplicii gravitate compensat.*

Considera insuper, quòd honor, & fama multò pluris æstimantur, quàm divitiæ, ignominia autem &

infa-

infamia plùs displicent, quàm paupertas. Deus itaque minatur vel maximè malis Sacerdotibus famæ amissionem, illosque ita honore privare, ut fiant opprobrium hominũ & abjectio plebis. Ut autem de hac tibi plenè persvadeas veritate, scias, quòd postquã Deus exprobrasset Sacerdoti Heli peccatum, quod fecerat, non debitè corrigendo filios suos, & postquàm minatus ei fuisset tollere à familia ipsius Sacerdotiũ honorem, subjunxit: *Quicumque glorificabit me, glorificabo eum, qui autem contemnunt me, erunt ignobiles.* Clarè similiter Deus per Malachiam Sacerdotibus intimat, quòd in punitionem peccatorum suorũ; & propter non custoditas leges Domini; humiliat illos, facitque apud Populos inglorios & contemptibiles: *Propter quod dedi vos, o Sacerdotes, con-*
tem-

temptib
pulis, si
Orabit
à me im
absq; fa
si bened
ledicam
locò gra
gella, &
tiplicab
meam v
Resp
quidqui
in anim
non cal
gnantib
attribus
tamen
des, &
niã non
nitione
ibi; te

temptibiles & humiles omnibus populis, sicut non servastis vias meas. Orabitis, ut pro grege vestro gratias à me impetretis, ego autem, ut sitis absq; fama, non exaudiam vos, imò si benedixeritis hominibus, ego maledicam benedictionibus vestris, & locò gratiarum, quas petebatis, flagella, & desolationes super illos multiplicabo, idque ex eo, quòd legem meam non custodistis.

Respice itaque o Sacerdos, & quidquid adversi sive in bonis, sive in animo, sive in corpore contigit, non casui, non æmulis, non malignantibus, sed unicè tuis peccatis attribuas. Quòd si peccator es, & tamen hucusque integrâ famâ gaudes, & te Deus comminatâ ignominia non mulctavit, vide, ne tuâ punitionem pro futura vita differat, ibiq; te cruciandû in perpetuû de-

cernat. Placa itaq; copiosis lacry-
 mis, & vera contritione Majestatem
 offensam, & ne pereas in æternum,
 age poenitentiam in tempore, nec
 cunctandum præsumas, ubi periculi-
 tatur æternitas. Sit tandem hujus
 tuæ ponderationis iste proventus:
 Primò, ut quidquid tibi sinistri, da-
 mni, aut incommodi accidat, solis
 peccatis tuis acceptum referas. 2dò,
 ut omnia adversa patienter, & sine
 querela, aut murmure feras; quòd si
 etiam enormem honoris tui læsionem
 pati contingeret, spiritum furoris,
 & vindictæ cohibeas, & coram Cru-
 cifixo prostratus exclama: non ali-
 ter, nec leviùs quidquam promeru-
 it, qui te summè bonum graviter, ut
 ego miser, offendit.

C A P U T II.

Considera, quòd præter flagella
 egestatis & ignominia, quibus
 Deus

Deus Sa
 consuevi
 horboru
 & vel ma
 solet, &
 caris, au
 Qui delin
 fecit eum
 Omnes q
 sunt deli
 id autem
 dotibus,
 versantu
 Chrysol
 opha Dei j
 peccare,
 culpam
 frontem
 poenis ea
 Hic p
 mitates
 tur Deus

Deus Sacerdotum peccata punire
consuevit, etiam variis morbis, &
morborum extremo, scilicet morte,
& vel maximè repentinâ, castigare
solet, & ut de hac veritate convin-
caris, audi Ecclesiasticum dicentem:
*Qui delinquit in conspectu ejus, qui
fecit eum, incidet in manus Medici.*
Omnes quidem peccatores dici pos-
sunt delinquere in conspectu Dei,
id autem veriùs dicitur de Sacer-
dotibus, qui ratione officii cū Deo
versantur, unde de illis ait Petrus
Chrysologus: *Non possunt, nisi in i-
psa Dei facie inter Sanctorum Sancta
peccare,* & sicut hæc circumstantia
culpam Sacerdotis magis reddit ef-
frontem, sic specialiter prædictis
pœnis eam afficere solet.

Hic poteris tibi refricare infir-
mitates & misérias, quas commina-
tur Deus in Deuteronomio pecca-

toribus, nimirum febres, nervorum
 dissolutiones, dolores, ulcera, le-
 pram, pestilentiam, deliria, cæcita-
 tem, & alias plures. Inde ni pecca-
 re desinas, & de præteritis pœni-
 tentiam agas, time, ne cum minùs
 id cogitas, similes plagæ super te
 cadant, & in lectulo dolorum resi-
 duum vitæ tuæ trahere debeas.
 Quòd si hic & nunc aliqua detine-
 ris corporis infirmitate, scias te
 nunquam pristinam valetudinem re-
 cuperaturum, nisi morbi causam,
 hoc est, peccatum deleveris, quo in
 anima tua permanente, nec Medi-
 ci, nec medicinæ poterunt vim mor-
 bi debellare. Si cupis corporis sa-
 nitatem, cura animæ puritatem.

Perpende insuper, quòd unum ex
 gravioribus flagellis, quibus divina
 Majestas castigat peccatores, est
 mors, & præcipuè improvisa; hanc
 verò

verò de
 lis Sace
 mium!
 stendit
 pla in sa
 dos He
 tro cad
 Filii ip
 horâ à
 dab &
 dinati
 cro thu
 lesti cr
 irrever
 morte
 His
 an just
 ille Sa
 culpar
 rum r
 quòd s
 aggrav

verò divina justitia comminatur malis Sacerdotibus, & tristis, heu nimium! experientia hoc pluries ostendit; multa habemus de hoc exemplum in sacris literis. Summus Sacerdos Heli in poenam sui peccati retro cadens ex sella extinctus est. Filii ipsius Ophni, & Phinees unâ horâ à Philisthæis occisi sunt. Nadab & Abiu filii Aaron recenter ordinati, dum extraneum ignem in sacro thuribulo adhibent, ab igne cœlesti cremati ceciderunt. Oza dum irreverenter Arcam Domini tangit, morte mulctatus est in momento.

His suppositis perpende iterum, an justum timendi motivum habeat ille Sacerdos, qui se tot gravium culparum, imò plurium sacrilegiorum reum agnoscit. Verè habet, quòd apprehendat, ne super ipsum aggravetur manus offensi Dei, & re-

pentina morte tollatur è mundo, sepeliendus in inferno. Ah cave, cave mi frater Sacerdos, videor enim mihi videre divinam justitiam ad te puniendum accinctam, & licèt misericordia ipsam mitigare conetur, illa tamen clamat: *Veniat mors super eum.* Jam Deus ultionis arcum suū retendit & paravit illum, & quidē in eo paravit vasa mortis. Tu ergo nullā interpositā morā ad sacratissimos Crucifixi pedes provolutus lacrymari, & clamare non cessā: Domine miserere, & humiliter confide, quòd videns Deus animi tui contritionem verumq; emendationis propositum: *Arcum conteret & arma confringet.*

Si verò (quod absit) minas Domini neglexeris, & in peccatis tuis perseveraveris, inebriabit sagittas suas sanguine tuo, & quantā partem-

tientiā
solum
fui po
re in
quicun
aures

Con
don
aliud
provo
est ju
viner
posse
duci,
tur a
per
bilis,
deret
sanct
eturi

tientiâ & clementiâ hucusq; te non
solùm sustinuit, sed bonis in pace
frui permisit, tanto furore & rigo-
re in te iram suam exercebit, ut
quicumq; id audiêrit, tinniant ambæ
aures ejus.

C A P U T. III.

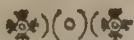
COnsidera, quòd peccata Sacer-
dotum præter jam dicta flagella,
aliud etiam & quidem terribilissimũ
provocare, & inducere solent. Hoc
est justa subtractio quorundam Di-
vinorum auxiliorum, quibus facilè
posset peccator ad pœnitentiam in-
duci, & sine quibus difficulter veni-
tur ad emendationem. Et cùm su-
per omnes sit hæc pœna formida-
bilis, antequam ulteriùs eam pon-
deremus, invoca gratiam Spiritûs
sancti, qua illuminante, ea, quæ di-
cturi sumus, ritè possis percipere,

Perceptaq; in memoriæ scrinio diligentiſſimè conſervare.

perpende itaq; quòd in viſione quadam terribili monſtravit Deus Prophetæ Ezechiël, quòd graviùs ſe lædi ſentiat per peccata Sacerdotũ, quàm per ſcelera ſæculariũ, & poſtea voce tonante clamavit: *Non parcea oculus meus, nec miſerebor, & cùm clamaverint ad aures meas voce magna, non exaudiam eos.* Hic modus loquendi clarè exprimit ſummam Dei indignationem contra Sacerdotes malos, propter quam in pœnam peccatorum, illa dēnegat iſtis auxilia, quæ à miſericordia procedunt, & opportuna ſunt ad veniam conſequendam; adeoq; idem eſt ac dicere, quòd pro iſtis non eſt ampliùs ſperanda miſericordia, ſed rigida ſolummodo præſtolanda juſtitia.

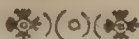
Non minorem incutit formidinē
id,

id, qu
Hebræ
mare v
plicat
bens:
ſunt il
donum
Spiritu
& prol
pænite
Hæc
verita
dictur
ſpecie
bent.
absolv
amicu
honor
diffici
Hinc
gis in
liariſſ
runt.

id, quod Apost. Paulus scribens ad
Hebræos ait, & Sacerdotibus inti-
mare videtur, sicut defacto illud ap-
plicat ipsis s. Petrus Damianus scri-
bens: *Impossibile est eos, qui semel
sunt illuminati, gustaverunt etiam
donum cælestæ, & participes facti sunt
Spiritus s. gustaverunt Dei verbum,
& prolapsi sunt, rursus renovari ad
pœnitentiam.*

Hæc omnia magnum fundamentū
veritatis habent, quia sicut supra
dictum est, Sacerdotum peccata
speciem quandam proditionis ha-
bent. Proditores autem non facili
absolvuntur; & quantò magis quis
amicus familiaris, aut beneficiis &
honoribus cumulatus fuit, tantò
difficilius ipsi offensa remittitur.
Hinc s. Basilus ait: *Naturaliter ma-
gis indignamur his, qui nobis fami-
liarissimi sunt, cum in nos peccave-
runt.* Ds Sa-

Sacerdos, qui legis hæc, contremisce, dum cogitas offensam Dei. Quòd si ipse summè misericors hodie tibi non denegat, sed offert suam clementiam, hanc continuò amplectaris, neque occasionem hanc negligas, & tantò minùs in nova peccata reincidas, nisi vis extremũ perditionis periculum subire, imò verius, animam tuam irrevocabiliter perdere. Quòd si hic & nunc gratiã compunctionis experiris, amarè fleas, & emendationem seriò proponas, & Deus propitiabitur omnibus iniquitatibus tuis, & te in misericordia & miserationibus coronabit.

Hic recole, quòd antea diximus, nempe peccata Sacerdotum æquiparari peccato Luciferi, hoc enim plures asserunt Doctores, id ipsum ex Scripturis sacris eruentes. Divus enim Bernardus ait Sacerdoti Deũ
offen-

offe
iniqu
fiens
floru
riam
Hu
textu
omne
inter
Laici
quæ
tur,
ter la
Luci
terra
fer in
sic di
cerdot
tores
differ
bent
Tal

offendenti: *In clero tanquam in Cœlo iniqua geris; & inde à culpa transiens ad poenam, ait: In terra Sanctorum iniqua gessit, non videbit gloriam Domini.*

Hugo à s. Charo exponens illum textum: *Prævaricantes reputavi omnes peccatores terræ*, dicit, quòd inter poenam peccatorum, quæ à Laicis patrantur, & poenâ culparû, quæ ab Ecclesiasticis committuntur, eadem est differentia, quæ inter lapsum Adami, & rebellionem Luciferi, *Adam nempe peccavit in terra, & veniam consecutus est; Lucifer in Cœlo, & diabolus factus est; sic differunt peccata Laicorum & Sacerdotum.* Addit etiam, quòd peccatores terræ intelliguntur Laici ad differentiam Sacerdotum, qui debent vocari peccatores cœli.

Tandem ipsemet Christus s. Bir-

gittæ expresse dixit, quòd sicut Sacerdotes peccantes graviter, similes sunt Lucifero in culpa, sic quoque erunt in poenis illius, quarum prima fuit, non amplius consequi veniam. *Sacerdotes mali sunt in eodẽ peccato, quo cecidit Lucifer, nunc etiam dico tibi iudicium eorum, & ecce sunt similes &c.*

Perpende itaque, quòd dignitas, & gradus Sacerdotis est altissimus, & si cadis, maximum est præcipitium. *Ruina, quæ de alto est, graviori casu colliditur, ait d. Ambrosius. Si malam volebas ducere vitam, melius tibi erat, si Laicus mansisses; cùm autem Sacerdos peccas, quasi certam facis damnationem tuam. Si peccas in Sacerdotio, periisti, ait d. Chrysostomus.*

Conclude hanc pondérationem cum tremenda illa d. Hieronymi sen-

sententia,
tum,
cent.

CO
ca
ut in
tumq
flagel
Hiero
admi
ne æ
illam
dem
alum
Sacer
perci
Dei
vetitu
rusale
quæ
fiet?

sententia: Grandis dignitas Sacerdotum, sed grandis eorum ruina, si peccent.

C A P U T IV.

CONsidera, quòd Sacerdotum peccata adeò irritant Dei iracundiã, ut interdum propterea urbes, totumque Populum severissimis afficiat flagellis. Famosa per universũ fuit Hierosolyma, vel maximè propter admirandũ illud templũ à Salomone ædificatũ. Permisit tamen Deus illam ita deleri, ut lapis super lapidem non remaneret. Hoc autem factum est principaliter ob peccata Sacerdotum. Quòd si Deus non pepercit Hierosolymæ, quæ Civitas Dei vocabatur, & per quam jurare vetitum erat, *Non jurabis per Jerusalem*, quid de aliis urbibus, quæ tot prærogativis non gaudent, fiet? Quid hinc cogitas, mi Sacerdos?

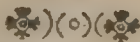
dos? renunciabitis tandem peccato,
 & agnosces, quid sit culpa Sacer-
 dotum, & quàm graviter per illam
 Deus offendatur? Hic excitemini à
 vestro lethargo Sacerdotes Dei al-
 tissimi, & plorate sanguinis lacry-
 mis, ut iram divinam contra popu-
 los vestrà culpâ æstuantem, possitis
 extingvere; misericordias Domini
 invocate super vos, urbes, & regi-
 ones vestras, & ex intimo corde di-
 cite: *Parce Domine, parce populo*
tuo. Fortasse infortunia, quæ mise-
 ram hanc Patriam affixerunt, &
 adhuc affligunt, à vestris, o Sacer-
 dotes, peccatis immissa fuère. An-
 nonæ caritas, lues hominum, & a-
 nimalium, incendia, & quidquid in-
 fausti contigit, non aliunde forsan,
 quàm à mala conversatione vestra,
 & à neglecto Altissimi cultu prove-
 nerunt; sicque innocentes populi
 pon-

pon-
 tare co-
 rit, qu-
 amque
 ant? P-
 si adhu-
 qui te
 Parce
 crimin-
 Da nol-
 nem,
 comp-
 Co-
 ait s.
 quòd i-
 cerdo-
 non se-
 popul-
 ariis,
 Per-
 fanen-
 unà c-

pondus iniquitatum vestrarum portare coacti sunt. Et quis vos affec-
tat, quòd pejora adhuc vos, patri-
amque vestram flagella non mane-
ant? Placare Domine, placare, vel
si adhuc sævire vis, in nos sævias,
qui te provocavimus ad iracundiã.
Parce populo innocuo, & super reos
criminis censura cadat ultionis.
Da nobis vitæ nostræ reformatio-
nem, qui nunc cordibus instillas
compunctionem.

Considera, quàm verum sit, quod
ait s. Prosper Aquitanus, nempe,
quòd interdum propter peccata Sa-
cerdotum irascitur Deus adeò, ut
non solùm urbibus non parcat, &
populis, sed ne suis quidem sanctu-
ariis,

Permittit enim aliquando ut pro-
fanentur, aut incendiò absumantur
unà cum sacra supellectili, imò San-
ctum

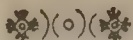
ctum Sanctorum conculcetur, & ritus ipsaque fides nonnunquam aboleatur. Sic enim irascitur Deus peccantibus Sacerdotib9, ut etiā sacratis locis suis, vasisq³, non parcat, & in hujus confirmationem adducit textum David: *Repulit Tabernaculum suum, ubi habitavit in hominibus.*

Hic memorare, quot templa per orbem profanata fuerunt ab infidelibus, & hæreticis, & quanta rebus sacris contumelia est illata, cum nec ipsimet Sacrosanctæ Euchariſtiæ indultum sit, & considera, quod fortasse propter Cleri crimina, & in pœnam sacerdotalis delicti à Deo permissa fuerunt. Ergo tandem à somno evigila, & ad Deum conversus exclama: Absit Domine, ut meis peccatis tanta ruina invehatur. *Ne derelinquas nos Domine Deus noster; Ne des hæreditatem tuam in opprobrium.*

brium
Custod
sanctan
cavero
miserat
ravi, q
enormi
quia co
coram
fiteor
culpar
perfer

M
De

Cof
diō
Minist
tatis,
vitiū

& ri- *brium, ut dominantur eis Nationes.*
n abo- *Custodi Domine Domum tuā, Fidē*
us pec- *sanctam conserva, & me cūm pec-*
cratis *cavero, corripas in misericordia &*
& in *miserationibus tuis. Hucusq; igno-*
t tex- *ravi, quōd peccata Sacerdotum tam*
culum *enormia producerent mala. Nunc*
us. *quia cognosco, eadem abominor, &*
per *coram tua tremenda Majestate pro-*
fide- *fiteor non ampliū me lapsurum in*
rebus *culpam, qui terrore tanto hucusque*
cūm *perscrutatus sum poenam.*
chari-
quod
, &
Deo
em à
ver-
meis
Ne
ster;
pro-

MEDITATIO V.

*De summa gravitate peccati
incontinentiæ.*

CAPUT I.

Considera hic primò, quantò stu-
diò expetat Deus in sui Altaris
Ministris virtutem pudoris & casti-
tatis, & inde percipies, quā ip-
sitium incontinentiæ displiceat.

Cer-

Certum est, prout aliàs diximus, quòd Sacerdotium antiquæ Legis, umbra fuit Sacerdotii præsentis, quemadmodum antiquæ victimæ, sacrificii novi testamenti figuræ fuerunt. In antiqua lege mandatum erat, ut Sacerdos tot vestibus ornamentisque candidis uteretur, tot ablutiones & purgationes observaret, idque ad insinuandam ipsi munditiem & puritatem, quam Deus in ipsis exigebat. Elegit ad Sacerdotium Aaron, quia ex virga illius pullulârunt flores symbola castitatis. Ordinavit, ut Levitæ ab actu licito conjugali abstinere, non solum quotiescunque Sacrificium offerre debebant, sed etiâ cum vasa & vestes sacras contræctare ipsis opus erat. Prohibuit, ne immunda animalia pro sacrificiis adhiberentur, idque ut appareret, quantam in suis
mini-

ministr
tra, qu
da in c
tinenti
Nun
Si in f
ta in v
omnia
suis mi
rigenes
tate de
sostom
nistro
nitidio
trus D
dicitiæ
Myster
Per
Deo si
fragran
& foris
scit. C

ministris vellet puritatem, & è contra, quàm displicens, & abominanda in oculis eius appareret incontinentia.

Nunc cum d. Ambrosio discurre: *Si in figura tanta observantia, quantà in veritate?* Certū est, Deum ante omnia hanc continentix virtutē in suis ministris requirere, prout ait Origenes: *Ante omnia Sacerdos castitate debet accingi;* & s. Joann. Chrysostomus scribit, Deum velle in ministro suo puritatem, *Solis radiis nitidiorem.* Rationem huius dat Petrus Damian. *Ut in his niveus pudicitix candor effloreat, qui sacris Mysteriis familiaris appropinquant.*

Perpende igitur, quàm odibilis Deo sit ille Sacerdos, qui non solū fragrantia caret puritatis, sed intus & foris incontinentix fœtore tabescit. Certè, quotiescunque talis Sacer-

cerdos suum operaturus officium Deo appropinquat, summam, ut ita dicam, nauseam ipsi excitat, & non pro ministro, sed pro hoste habetur, nam ut ait s. Clēmens Alexand. *solum, qui agunt puram vitam, sunt Dei Sacerdotes.* Timete itaq; quotquot estis impuri Sacerdotes, ne propter vestram abominationē, Deus vobis pro tota æternitate dicat: *Nescio vos.*

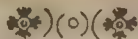
Perpende pariter adeo rectæ rationi consonum esse, ut Dei ministri corporis & animi munditiæ polleant, ut ipsimet Gentiles summam in propriis sacrificiis exigent puritatē, ideo semper clamabant: *Diis omnia munda*, prout refert Plutarchus. Magnis argumentis demonstravit Diogenes necessitatem castitatis in Deorum ministerio operantibus; & scribit Macrobius, quòd suis rem-
pori-

poribus
tantum
gebant

Hinc
vocatione
rationi,
quantum
mini, in
latus
ob imp
neym i
gis nu
xuriae
dotum
omnisq
in sacr
Sacerd
chielis
medio
à Villa
omnib
Dei mi
non cas

poribus, Deorum ministris, non tantum suadebatur castitas, sed cogebantur ad illam.

Hinc collige, quantum repugnet vocationi, quantum contrarietur rationi, & quam enormiter delinquant illi, qui vocati in sortem Domini, incontinentiæ labe se fadant. Iratus olim fuit Deus filiis Aaron, ob impositum ab iis ignem extraneum in thuribulo; quanto ergo magis nunc irascetur, videns ignem luxuriæ ardentem in cordibus Sacerdotum? Deus essentialiter purus, omnisque expers maculæ, videns se in sacris mysteriis circumdatum à Sacerdotibus immundis, per os Ezechielis clamabat: *Coinquinabar in medio eorum.* Et ideo ait s. Thomas à Villanova: Si Sacerdos aliunde omnibus polleat prærogativis in Dei ministro requisitis, *Nihil est, si non castus.* Hic

Hic te ipsum examina; vitam transactam discute; vide, an purus, castusque fueris in Sacerdotio. Et si conscientia teste, invenias te pluries incontinentiâ deliquisse, totus rubore suffusus, misericordiam Dei implora. Fateri te enormi hoc peccato summè ipsi displicuisse, te animam tuâ horrendè fœdâsse. Hanc deinde lacrymis abstergere contendere, nec clamare desine: *Ampliùs lava me Domine, ab iniquitate mea, & à delicto meo munda me.* Propone firmiter vitæ reformationem, & super omnia vide, ut fugias qualemcumque iterum delinquendi occasionem. Qui non fugit, sed quærit periculum, in illo procul dubio peribit.

C A P U T II.

Considera, quàm strictè exigit Deus castitatem, & quàm graviter

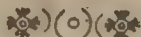
ter se in
Sacerdo
ris mar
Unxit
dedit p
stris. E
tatem,
bat Deu
quo Ali
gebant
ungend
gnam
qui ad
liquore
tionis
minis n
Qua
Deus,
quàm
ministe
tò mag
arceatu

vitam
purus,
io. Et
te plu-
totus
am Dei
oc pec-
te a-
Hanc
conten-
Amplius
te mea,
ropone
, & su-
ualem-
occaf-
quirit
bio pe-

exigat
gravi-
ter

ter se impuritate sentiat offensum à
Sacerdotibus, quos sigillò characte-
ris manivit, prout Apostolus ait:
*Unxit nos Deus & signavit nos, &
dedit pignus spiritûs in cordibus no-
stris.* Et ut hanc rectè capias veri-
tatem, ita tecum discurre: Manda-
bat Deus in Exodo, ut oleum sacrû,
quo Altare aliaq; sacra utensilia un-
gebantur, non adhiberetur ad in-
ungendam carnem hominis. Et ma-
gnam in Deo iracundiam excitâset,
qui ad usus profanos illum sacrum
liquorem adhibuisset: *Hoc oleum un-
ctionis Sanctum erit mihi; caro ho-
minis non-ungetur ex eo.*

Quàm putas ergo districtè exigat
Deus, ut persona sacerdotalis plûs
quàm sacrum oleum in solos usus &
ministeria sacra applicetur, & tan-
tò magis à carnis turpitudinibus
arceatur, *Sacerdos ne polluat sanctu-
arium*

*arium Domini, quia oleum sanctæ
unctionis super eum est. Dixit Deus
in Levitico.*

Præterea cogita, quàm impium
esset, si quis calicem consecratū &
multoties sanguine pretiosissimo
Christi delibutum, ad turpes usus
adhiberet; utique id solummodo au-
dire horrorem tibi incuteret. Cùm
ergo Sacerdos sit sanctuarium Deo
sacrum, ipsique reservatum, quàm
enorme scelus est, illud luxuriæ
spurcitiis inficere, & in eo Dei ma-
jestatem inhonorare?

Id inferre potes ex ipsiusmet Dei
querelis, quas per os Ezechielis fe-
cit: *Sacerdotes polluerunt Sanctua-
ria mea, & addit Hugo Cardinalis,
per vitæ immunditiam.*

Impure Sacerdos, vide, quid agis:
Agnosce injuriam, quam Deo infers:
Cogita, quid es, & quam aliàs adhi-
bes

bes dili-
custodie
ria spec
rem ad
ab omni
natam.
Dei, terr
ritus san
nis stim
consecra
contine
cogitati
versanti
& omni.
in vobis.
postolus
Certe
vis unde
gnitus,
subjacer
ipsi præ
sincere

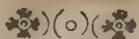
n sancta
 xit Deus
 impium
 brati &
 iofissimo
 pes usus
 odo au-
 t. Cum
 am Deo
 , quàm
 luxuriae
 Dei ma-
 smet Dei
 ielis fe-
 Sanctua-
 rdinalis,
 uid agis:
 p inferis:
 às adhi-
 bes

bes diligentiam in observandis, &
 custodiendis rebus ad sancta myste-
 ria spectantibus, eandem imò mayo-
 rem adhibe, ut serves animam tuā
 ab omni impuritatis sorde intami-
 natam. Te ipsum custodi, ut domū
 Dei, templum Christi, organum Spi-
 ritūs sancti; si quandoque sentis car-
 nis stimulum, memento te Deo esse
 consecratum, & si verè cupis te
 continere, uti Deo vovisti, coneris
 cogitationes imò verba puritati ad-
 versantia à te eliminare: *Fornicatio*
& omnis immunditia nec nominetur
in vobis, sicut decet sanctos, ait A-
 postolus Paulus.

Certum est, quòd Sacerdos quam-
 vis unctus, & charactere sacro insi-
 gnitus, humanis tamen fragilitatib9
 subjacet, sed pariter certū est, Deū
 ipsi præstò esse suo auxilio, si illud
 sincerè imploret, & in tempore ten-

E

tati-

tationis ad ipsum ferventer confu-
giat. Prodest etiam plurimū ad in-
fringendos libidinis insultus, si quod
quotidie cantas, opere complere
studeas, nempe: *Carnis terat super-
biam potus cibiq; parcitas.*

C A P U T III.

EX alia quoq; ratione gravissimum
fit peccatum incontinentiæ in
sacerdotibus, nimirum propter vo-
tum solenniter Deo factum de ca-
stitate strictè servanda. Considera
itaque quòd per hanc voti circum-
stantiam peccatum hoc in Sacerdote
speciem mutat, & ubi in Laico di-
citur ex. gr. simplex fornicatio,
in Sacerdote est & dicitur sacrile-
gium, quod rei sacræ violationem
significat; pudicitia enim, quæ adeò
sanctè fuerat appromissa, violatur.
Quàm magna ergo iniuria fit Deo à
Sacerdote, cum id, quod ipsi sa-
cro-

cro-sanctè
diabolo
cidit, qu
Reginæ
miè frag
illum ab
pio dona
Magna
Proceres
observe
inferior
to, nam
matione
tempti.
iniuria, &
creatura
& quasi d
Conf
lemne vo
ritualis q
ter Chris
consequen

crofanctè promiserat; sensui, imò
diabolo donat. Non aliter hìc ac-
cidit, quàm si quis post oblatum
Reginæ alicui fasciculum florū exi-
miè fragrantium, à regiis manibus
illum abriperet, & vilissimo manci-
pio donaret.

Magnæ iniuriæ adscribunt mundi
Proceres, si ipsis datum verbū non
observetur, maximè à sibi dignitate
inferioribus; & quidem jure meri-
to, nam sic videntur in pauca æsti-
matione habiti, imò formaliter con-
tempti. Quid ergo existimandū de
iniuriâ, & displicentia Dei, si vilis
creatura datam ipsi fidem frangat,
& quasi de eo ludibrium faciat.

Considera insuper, quòd per so-
lemne votum castitatis, veluti spi-
ritualis quædam desponsatio sit in-
ter Christum & Sacerdotem, & per
consequens membra Sacerdotis in

potestatem specialem Christi tanquã
 sponsi transeunt, unde ait Apostolus:
Corpora vestra membra sunt Christi.
 Quã ergo enormiter offendit Chri-
 stum impurus Sacerdos, quando *tol-
 lens membra Christi*, ut idem pro-
 sequitur Apost. *facit membra mere-
 tricis?* Quid sentires de aliqua foe-
 mina de pulvere ad solium & thala-
 mum Regis evecta, si neglecta fide
 coniugali, & decore suæ dignitatis,
 impudenter se vili mancipio com-
 misceret? Idem prorsus sentias de
 Sacerdote, qui de sæculo ad subli-
 mem sui ordinis dignitatem subli-
 matus, & sacro voti vinculo obstri-
 ctus Christi decorem, fidei sancti-
 tatem, puritatis integritatem, pro-
 stituit, violavit, fœdavit. Eja mi
 frater Sacerdos, audi vocem Domi-
 ni tui dicentis: *Tu fornicatus es cū
 amatoribus multis, revertere ad me,*
 &

& eg-
 redi ad
 meritò
 tamen

Tam
 amplec-
 toris tu-
 mis ill-
 cata ti-
 tis tua-
 tot tit-
 lasti,
 simul e-
 reliqui-
 pertra-
 ac si v-
 ait D.
 pro vi-

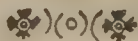
Con-
 viti-
 te agg-

Et ego suscipiam te. Veni dilecte mi,
redi ad thalamū meum, & licet tibi
merito fuerim iratus, misericordiz
tamen recordabor.

Tam svavi eloquio compunctus,
amplectere o Sacerdos, pedes Salva-
toris tui de cruce pendentis, lacry-
mis illos riga ut Magdalena, & pec-
cata tibi remittentur. Et si purita-
tis tuæ florem, quem illibatum ex
tot titulis servare debueras, macu-
lâsti, doleas quidem oportet, sed
simul etiam confidas, & satagas, ut
reliquum vitæ tuæ immaculato calle
pertranscas, & sponso acceptus eris
ac si virgo adhuc existeres, nam ut
ait D. Bernardinus: *Longa castitas
pro virginitate reputatur.*

C A P U T IV.

CONsidera aliam quoque rationem
vitiū incontinentiæ in Sacerdo-
te aggravantem, & est horrenda in-
juria,

juris, quam Christo facit quotidie
 attrectando adeò pollutis manibus
 Sacratissimum ejus Corpus in altari
 consecratum. Adeò Christus amat
 virginitatem, ut hanc etiam in pro-
 pria matre, *stupente natura*, habere
 voluerit. Placuit ipsi etiam vocari:
candor lucis æternæ, speculum sine
macula, lilium convalliū, quæ omnia
 alludunt ad virginitatem. Quàm
 graviter ergo illū offendit, qui sibi
 dilectam adeò virtutem turpi con-
 versatione deperdit? Hæc omnia be-
 ne trutinata, largam lacrymarū ve-
 nam ab oculis D. Bernardi extrahe-
 bant, & tuas quoq; excitabunt, si
 illis ritè perpensis audiveris illum
 dicentem: *Audent Agni immaculati*
sacras contingere carnes, & intingere
in sanguine Salvatoris nefarias ma-
nus, quibus paulò ante, (proh dolor)
carnes meretricis attrectaverunt.

Poté-

Po
 lia Ch
 lo cast
 ritatis
 corda
 dolori
 Si tu q
 offensa
 quaris
 Pudici
 opere
 à jact
 mens
 bera.
 Exa
 & vide
 & ope
 Deo g
 ne aut
 plurim
 macula
 sunt 1

Potestne major interri contume-
lia Christo Salvatori nostro, agnel-
lo castissimo, lilio candidissimæ pu-
ritatis? O iniquitas execranda, quæ
corda fidelium agnoscentium Deum
doloris jaculô transfigere potest!
Si tu quoque Sacerdos, sentis huius
offensæ atrocitatem, conare, ut exe-
quaris D. Hieronymi documentum:
*Pudicitia sacerdotalis non solum ab
opere immundo abstineat, sed etiam
à jactu oculi, & cogitationis errore,
mens Christi corpus confectura sit li-
bera.*

Examina vitam tuam præteritã,
& vide, an castè verbo, cogitatione,
& opere te gesseris, quod si sic,
Deo gratias age, qui te ita servavit,
ne autẽ tibi fidas, sed cogita, quòd
plurimi post longam, puram & im-
maculatam vitam in ipsamet lapsi
sunt senectute sicut Salomon, de

quo Spiritus s. ait: *Cúmque esset senex, depravatum est cor eius per mulieres, ut sequeretur Deos alienos. Ad insultus huius maledicti vitii impuritatis, Cedros libani corruisse reperi,* ait D. Augustinus. Quantũ ergo magis timere debes tu, qui non es cedrus libani, sed fragilis arundo. Hic solus hostis est, qui fugã vincitur. Ne nimium tibi de te pollicearis. Pete quotidie à Deo cum omni humilitate, & lacrymis divinum eius auxilium. Castitas donum Dei est; *Et ut castitas detur, humilitas meretur,* ait D. Bernardus.

Quòd si recordaris, te in Sacerdotali statu in fœda sensualitate peccasse, memineris quoque te maximã Deo iniuriã intulisse, & quòd ideo magnam poenitentix, & emendationis habes rationem. Recogita tibi omnes annos tuos, in amaritudine ani-

animæ
summa
dus, tu
carnis
sco, &
cor me
crea in
quiritu
lari &
sapius
pone
caro,
junius,
damne

M
De g
ne

EX g
Sac
figere

animæ tuæ. Ah mi Jesu! exclama, tu
 summa puritas, ego fædus, & fæti-
 dus, tu virginali stola decorus, ego
 carnis spurcitiâ pollutus. Erube-
 sco, & confundor. Eripe Domine,
 cor meum tam immundum, & aliud
 crea in me mundissimum, quale re-
 quiritur in ministro, qui tibi famu-
 lari & sacrosanctam humanitatē tuā
 sæpius debet attrectare. Indè pro-
 pone sinceram emendationem, &
 caro, quæ te illexit ad culpam, ie-
 juniis, cilicio & flagellis, à te ipso
 damnetur ad pœnam.

MEDITATIO VI.

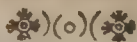
*De gravi pœna, qua Deus inconti-
 nentiam Sacerdotum punit.*

CAPUT I.

EX gravissimis pœnis, quas Deus
 Sacerdotibus incontinentibus in-
 fligere solet, una est subtractio lu-

Eꝯ

minis,

minis, ad agnoscendam propriam
miseriam, & imminetia sibi peri-
cula, semper enim ambulat in tene-
bris, donec ad barathrum perveni-
at æternæ perditionis, similē poenā
indixit Deus Hebræis: *Excæca cor
populi huius, ut videntes non videant.*
Sacerdotibus æquè impuris, hæc poe-
na intimatur per Jeremiam: *Pro-
pheta & Sacerdos polluti sunt, idcir-
cò via illorum erit quasi lubricum in
tenebris.*

Et quòd hæc comminatio verè in
Sacerdotibus impuris impleatur,
docet experientia, tales enim ita se
gerere solent, ut fidei lumen, pru-
dentix & conscientix dictamen æ-
miserisse videantur. Enormia enim
peccata committunt, ac si venialia
essent, non emendantur, nec quid
agant, corde recogitant; digitò à
sæcularibus scandalum patientibus
mon-

monstr
loquun
eorda
deant,
Fortat
carunt
bratur
quotid
dunt f
bita c
esse, c
liation
ex po
nis, q
ob pe
sce Sa
quòd i
lans a
ratè d
Qu
etiam
xima

monstrantur, de ipsorum vitiis palā loquuntur, illi autem sic excæcata corda habent, ut videntes non videant, & audientes non intelligant. Fortassis etiam à domo, in qua peccarunt, eunt ad templum ibi celebraturi. Quotidie delinquant, & quotidie confitentur, nec perpendunt similes confessiones absq; debita contritione potius confusiones esse, quàm veras cum Deo reconciliationes. Hæc omnia proveniunt ex pœna privationis interni luminis, qua, ut supra dictum est, à Deo ob peccata mulctantur. Contremisce Sacerdos, & pro certo habeas, quòd in tam densis tenebris ambulans ad damnationis abyssum insperatè descendes.

Quòd si hucusq; hoc tibi lumen etiam peccanti non defuit, pro maxima Dei erga te misericordia re-

putes, adeoq; summè confundaris te adeò ingratum gratiam hanc singularem iniquissimè non curâsse: Si autem è contra experiris te in peccatorum tuorum simeto jacentem, paucam aut nullam sentire synderesin, evidentissimum periculum tuū apprehende, & vide, ne in totalem cordis obdurationem incidas, & impœnitens ex hac vita decedens, æternæ damnationis pœnam incurras.

Redite Sacerdotes ad cor, & si dum hæc legitis, gratia divina pulsat ad ostium cordis vestri, *ambulate dum lucem habetis, ne tenebræ vos comprehendant.* Veniam cum lacrymis implorate, emendationē adhibete, & *Dominus ponet tenebras coram vobis in lucem, & prava in directa.* Interea non cessetis clamare: *Illumina oculos meos, ne unquam obdormiam in morte.* CA.

COnf
inte
conjun
luntati
literis
tellect
tribuit
Perp
bilis si
vindict
beot
gratiā
& cor
maxim
neque
mala v
stinat
Et o:
& cur
Hi
libid

CAPUT II.

Considera, quòd pœna privationis interni luminis, ut plurimum conjungitur, cum obduratione voluntatis in malo, & ideo in sacris literis cœcitas, quæ spectat ad intellectum, cordi seu voluntati attribuitur: *Exœca cor populi huius.*

Perpende igitur, quàm formidabilis sit hæc secunda pœna, quam à vindice manu Dei expectandam habent impuri Sacerdotes, ita enim gratiâ privabuntur, ut pœnitentiâ, & contritionem suorum peccatorû, maximè in mortis articulo obtinere nequeant, manente semper in ipsis mala voluntate, & in peccatis obstinatione, verificatoq; in ipsis dicto: *Implebuntur ossa eorum vitiis, & cum iis in pulvere dormient.*

Hinc provenit, quòd Sacerdotes libidine infecti admonitionibus non
fle.

flectuntur, concionibus non convertuntur, minis non emendantur, & in ipsamet senectute cūm deficient animi & corporis vires, æstuantibus luxuriæ flammis, ardescunt. Eheu miseri, quā clarè experiuntur prædictam suorum peccatorum poenam, malum enim habitum exuere vellent, sed resolutio ipsis deest, poenitere, flere optarent, sed ex indurato corde frustra lacrymarū venā exoptant. Nec dici, nec cogitari satis potest, quā magnum sit malum à Deo, & ipsius auxiliante gratia derelinqui, & in propriis sordescere culpis, non manente, nisi illo terribili: *Væ, cūm recessero ab eis:*

Confidera insuper, quod ab hac cordis induratione, voluntatis obstinatione, & contritionis defectu, tandem provenit impoenitentia finalis, quæ est proximus gradus ad damnationem.

damna
cleriū
narrat
mirum
dam D
magnu
qui ibi
cerdot
merus
Ducto
accep
lium
circō
liter
Ex
veris
dotes
carni
vobis
lapsu
cuti
ficio

damnationem æternam. Et ut hoc clariùs intelligas, perpende, quod narrat Dionysius Carthusianus, nimirum quòd ductus ab Angelo quidam Dei Servus ad Purgatorium, magnum vidit numerum Sæculariũ, qui ibi sua purgabant peccata; Sacerdotum autem valde exiguus numerus ibi apparebat, & causam à Ductore quærens, tremendum hoc accepit responsum: *Vix aliquis talium habet veram contritionem, idcirco penè omnes huiusmodi æternaliter damnantur.*

Ex his formidabilibus quidẽ, sed veris reflexionibus, curate Sacerdotes, ut horrorem concipiat de carnis turpitudinibus, ne Deus à vobis recedat. Qui post frequentes lapsus gratiam resipiscendi consecuti sunt, pro maximo id Dei beneficio habeant, ipsius adorent clementiam,

tiam, verè enim maxima est, quòd
Deus summa Puritas, eos in sentina
impuritatum non solùm respexerit
jacentes, sed summè sædates pro-
prij sanguinis lavacro mundaverit.
Qui autem in delictorum similium
luto usque adhuc volutatur, invo-
cet dexteram Altissimi, quæ illum
indè emergere iuvet, clamans: *Emi-
te manum tuam de alto, eripe me &
libera me.*

Imploret à Jesu Christo per vul-
nera, quæ passus, per sanguinem,
quem effudit, ut veram sibi indul-
geat contritionem, & ut illam faci-
lius consequatur, crucifixi pedes
amplectatur, osculetur, nec indè
recedat, donec cor sentiat contri-
tum, & tunc firma & immutabili
voluntate vitæ emendationem, &
reformationem proponat.

C A P U T III.

Con-

Con-
bè o
puritat
ipforu
cuset.
dignan
cantem
dentes
veritat
bis Je
noli or
mas p
quia n
quatur
tibus a
mo mea
carnes
tuas?
lens of
us Sac
utitur
dos pec

Considera primò, quòd tam acerbè offensum se Deus sentit ab impuritate Sacerdotum, ut in poenā, ipsorum preces ampliùs audire recuset. Imò velut Monarcha suo indignans Vasallo, nec ipsum supplicentem, nec alios pro illo intercedentes exaudire dignatur. Huius veritatis testimonia habemus in verbis Jeremiæ dictis à Deo: *Tu ergo noli orare pro populo hoc, & ne assumas pro eis laudem & orationem, quia non exaudiam.* Et quòd hìc loquatur de Sacerdotibus, ex sequentibus apparet: *Dilectus meus in domo mea fecit scelera multa, nunquid carnes sanctæ auferent à te malitias tuas?* Præterea d. Augustinus volens ostendere, quàm difficulter Deus Sacerdotum peccata condonet, utitur illis verbis: *Si autem Sacerdos peccaverit, quis orabit pro eo?*

quæ

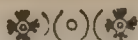
quæ verba tu Sacerdos expende, ut
scias, quòd difficilius tibi, quàm
aliis peccata dimittat Altissimus.

Ut tandem de hac veritate magis
magisq; convincaris, considera,
quòd etiam in hac vita similiter pu-
niuntur magni peccatores Laici,
postquam à Deo singularibus grati-
is & beneficiis cumulati fuerunt,
sicut Populus Judaicus, pro quo
sæpè prohibitus est à Deo Jere-
mias, ne oraret: *Noli orare pro po-
pulo isto in bonum.* Quantum ergo
magis timenda est ultio Divina à
Sacerdotibus, qui tam sublimi di-
gnitate, & donis honorati fuerunt,
& tanta ingratitude Benefactori
suo responderunt.

Interdum quoque solet Deus im-
puris Sacerdotibus has veritates
manifestare in extremo vitæ ipsorū
momento; & hinc fit, ut ipsi de mi-
seri-

ferico
damne
vitio h
ne ita
tuas, n
plius v
custodi
hibeat
Quòd

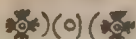
CON
ve
pter n
puniri
gello,
c. 2, s
cerdos
Hæc
storur
perien
mianu
Regis

sericordia desperantes miserrimè
damnentur. Si itaque o Sacerdos,
vitio hoc nefandò imbutus es, vide,
ne ita exardescat ira Dei, ut nec
tuas, nec aliorum pro te preces am-
plius velit audire, imò Angelo tuo
custodi, & sanctis Advocatis tuis pro-
hibeat de te amplius verbum proferre
Quòd si hoc fiat, quid erit de te?

C A P U T IV.

COnsidera, quòd si quodlibet gra-
ve peccatum Sacerdotum, pro-
pter maximam illius malitiam solet
puniri à Deo mortis improvise fla-
gello, uti dictum est in Meditat. 4.
c. 2. specialiter carnale delictū Sa-
cerdotis hanc post se poenā trahit.
Hæc est communis sanctorum Do-
ctorum sententia, plurimis etiam ex-
perientiis confirmata. S. Petrus Da-
mianus adducit exemplum sacrilegi
Regis Balthasar, qui dum epularetur
cum

cum suis concubinis, & vasa sacra ex templo Hierosolymitano ablata, ad usum illarum afferri curasset, statim apparuerunt digiti scribes in opposito pariete mortis illius sententiam. Hoc denotat, ait s. Doctor præcitatus, quòd idem fiet impuris Sacerdotibus, qui majori Baltassaris sacrilegio, propriorum corporum & animarum vasa Deo consecrata impudicis usibus adhibere non erubescunt; ac proinde idem Sanctus ad Sacerdotes conversus, admonet: *Nolite vasa Deo sacra in vasa contumeliæ convertere, & exemplo Baltassar usui vestræ delectationis aptare.*

Multi Authores supponunt Ozam repentina morte percussam ex eo, quòd arcam testamenti tetigerit, postquàm nocte antecedente propriæ uxori se miscuisset. Si ergo licita ali-

aliund
displic
impuri
menti,
Sacram
nis Jesu
tractare
tem, &
tam se
foedæ
convert
de die
ira illi
Perp
lùm in
num vo
similib
tes cast
super
duo tan
Petro
Dum qu

aliunde Ozæ commixtio tantū Deo displicuit, quantò magis displicebit impuritas Sacerdotum novi testamenti, qui non umbram, sed verū Sacramentum Corporis, & sanguinis Jesu Christi audent polluti at-
trectare? Hanc seriò trutina veritatem, & sanctum concipe timorem tam severæ punitionis, & horrore foedæ conversationis, *nec tardes converti ad Dominum, neque differas de die in diem, subito enim veniet ira illius.*

Perpende ulteriùs, Deum non solum in veteri lege, cū *Deus ultionum* vocabatur, sed in lege gratiæ similibus flagellis impuros Sacerdotes castigasse. Plura in historiis desuper habentur exempla, inter quæ duo tantum referā. Primum à s. Petro Damiano allatū sic habet: Dum quidam Sacerdos Parmæ in
Lom-

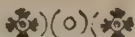
Lombardia actu cum foemina peccaret, descendit ignis de coelo, qui ambos in cumulum infamis cineris transmutavit. Secundum à s. Birgitta in revelatione narratur. Impurus Sacerdos in aperto campo impuro actui operam dabat. Interea coelo apprimè sereno cadit fulmen, & ambos occidit peccantes. *Sic, sicut fluit cera, sic pereunt peccatores à facie Dei.*

Si times o Sacerdos, coram Deo, tam immunda pice foedatus, comparere, lacrymis ablue animam tuā, & ad pedes crucifixi Domini prostratus exclama: Mi Jesu, ecce ille immundus, ille foedus, qui tamdiu in voluptatum sordibus volutatus sum; ecce illa miserabilis creatura tua, quæ in solis carnis spurcitiis delectata est. Hanc sisto coram te, lacrymis quidem aspersam, sed effi-

caci-

cacius
gvine
lava me
mea ni
per niv
ores pro
Deus mi
parcere
doro ita
liberâst
& imper

ME
In qua
ac bo
in gr
CONFID
thalis
ad sacri
scelerum
propter
sto infer

cacius lavacrum in tuo pretioso sanguine fuspillantem; amplius itaque lava me Domine, & fac, ut anima mea nigra velut pellis Æthiopū super nivem dealbetur. Omnes graviores promeritus sum pœnas, & tu Deus misericors & miserator mihi parcere mavis, quàm castigare. Adoro itaque & benedico te, qui me liberasti à perditione. Tibi gloria & imperium in sæcula sempiterna.

MEDITATIO VII.

*In qua ponderatur, quàm gravis sit
ac horrenda culpa Sacerdotum
in gravi peccato celebrantiū.*

Considera, quòd Sacerdos sibi lethalis peccati conscius, & tamen ad sacrificandum accedens, omnium scelerum maximum perpetrat, & propter summam, quam Jesu Christo infert iniuriam, & propter obicem,

cem, quem Sacramentali gratiæ ponit. Et quia multiplex in hoc fit Deo iniuria, ideo

Perpende primò hujus peccati gravitatem, ob attrectationem Sacrosancti Corporis Christi, & sic discurre. Certum est, quòd in oculis Dei immundiores sunt manus Sacerdotis peccato lethali gravati, quàm manus alterius quantavis spurcitæ tabe infectæ. Si itaq; summâ, & execrabilem diceres audaciam, si quis turpissima sanie infectis manibus Sacrosanctam tangeret Eucharistiam. Quid putas dicendum de Sacerdote, qui manibus adeò per peccati sui labem maculatis ad conficiendum tangendumq; tremendũ altaris Sacramentum accederet. Ah Sacerdotes cogitate, quòd hoc non est tangere, sed polluere Corpus Domini, & defactò, ait s. Hieronymus:

mus: P
do indi
ipse De
tur per
nabar i
Imò
re, sed
corpus
ut ait
bræos;
in hoc
propri
re. Ide
pa Sac
sacrific
temptu
dibus
O s
facile,
legium
agnosci
Domini

mus: *Polluimus Christi corpus, quando indigni accedimus ad altare, & ipse Deus graviter de hoc querulatur per Ezechielem dicens: Coinquinabar in medio eorum.*

Imò non est hoc tantum polluerre, sed velut pedibus conculcare corpus, & sanguinem Jesu Christi, ut ait Apostolus scribens ad Hebræos; & d. Joannes Chrysostomus in hoc Apostoli textu inquit, hoc propriè esse *corpus Christi conculcare*. Ideò æquè execrabilis est culpa Sacerdotis cum mortali peccato sacrificantis, ac per summum contemptum hostiam consecratam pedibus proterentis.

O scelesti Sacerdotes, qui tam facilè, & tam frequenter hoc sacrilegium admittitis, vestrum scelus agnoscite. Audite pariter vocem Domini dicentis ad vos: *Equomo-*

F

do,

do, dilecti ministri, fieri hoc potu-
it, ut me conculcare auderetis,
quasi ego non essem Deus tremendæ
Majestatis, sed lutum & pulvis?
Me genu flectentes adoratis, & sacri-
legè conculcatis; non est hæc ado-
ratio ad reverentiam, sed ad con-
temptum. Sic mecum egerunt Ju-
dæi flectentes, & inde mihi illu-
dentes, & percutientes. Et audetis
purissimum corpus meum fœdare!
Quare tam vilipenditis Mislæ sacri-
ficiū, cui tremantes assistunt An-
geli, ut ad illud tam immundi ac-
cedatis? *Mensa Domini despecta est,*
Jam tandem emendemini, & rever-
timini à viis vestris pessimis.

Nunc perpende, an unquam exe-
crabili adeò te inquinaveris iniqui-
tate, & detestare magnum hoc sce-
lus, quò Christum fœdasti, altare
polluisti, Sacrificiū, & mensam
Do-

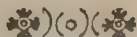
Domini
ram Deo
monibus
culcare
vitatus a
nuptiali
teriores
Sacerdo
veste nu
tibus, in
sumunt
ste amic
miserrim
pro vob
Pœni
ste, quò
cesserim
contem
mitate
dum eg
bam, i
super c

Domini contempnisti. Fatearis coram Deo te infernum, imò ut à Dæmonibus pro tota æternitate conculcareris, promeruisse. Si ille invitatus ad cœnam, & absq; veste nuptiali comparens in tenebras exteriores projectus fuit, quid fiet cū Sacerdotibus, qui non solùm absq; veste nuptiali, nempe animi virtutibus, in Christi cœna sedere præsumunt, sed turpissima peccati veste amicti, ad eandem accedunt? O miserrimi, quàm tremendum erit pro vobis Dei iudicium!

Poenitet me Domine Jesu Christe, quòd tecum adeò iniquè processerim, quòd tuam misericordiam contempserim, quòd tua longanimitate abusus fuerim. Miror, quòd dum ego te in altari tuo conculcabam, fulmina tuæ justæ ultionis super caput meum non ceciderint;

F2

sed

sed procul dubio cecidissent, nisi tu continuisses manum in misericordiis tuis, quarum non est numerus. Summas ergo tibi refero gratias, & *misereticordias tuas in æternum cantabo.* Fuisti verè mecum *longanimis, & multum misericors.* Nunc itaque firmiter propono imposterum à tanto crimine abstinere, & patienter pati, si me in fama, aut honore ab amicis, aut inimicis lædi sensero; quod ut fiat, desidero, sperans me sic patiendo dignum poenitentiae fructum tibi offerre posse.

C A P U T II.

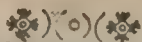
Considera atrocitatem culpæ illorum Sacerdotum, qui conscientiam maculatam, celebrare nihilominus audent, idque ex motivo, quod se cibant corpore & sanguine Salvatoris nostri. Et ut hoc melius percipias, perpende, quod similis sit ille

ille Sac
pariter
poris &
dum
prodit
bat.

Præ
parat
rum, q
cixer
indign
nis D
Villan
pter
Sacer
ac fui
denti
quipa
comm
sterq
in clo
mun

ille Sacerdos Judæ proditori, qui
pariter ausus est Sacramentum cor-
poris & sanguinis Christi sumere,
dum animam suam præconceptæ
proditionis scelere fædatam habe-
bat.

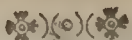
Præterea Paulus Apostolus æqui-
parat hoc peccatum culpæ Judæo-
rum, qui Christum Dominum cru-
cifixerunt: *Qui manducat & bibit
indignè, reus erit corporis & sangui-
nis Domini, id est, ait s. Thomas à
Villanova, ac si occidissent. Quapro-
pter tam gravis reputabitur culpa
Sacerdotum indignè celebrantium,
ac fuit illa crucifigentium, & occi-
dentium. Tandem facinus hoc æ-
quiparatur cum illo, quod quis
committeret, si Christi corpus in
sterquilinio sepeliret, & sanguinem
in cloacam effunderet. Cum in os im-
mundum sanctissimam carnem ponit,*

eam quasi in lutum projicit, ait Petrus Blesensis. Et quidem meritò, quia communicantes cum lethali peccato in se ipsis lutò & fimò coram Deo spurcioribus Christum recipiunt. Hanc ergo veritatem profunda mentis meditatione concipere satage, & audi s. Thomā à Villanova dicentē: Quantum flagitiū, in spurcissimam tui corporis cloacam sacratū Christi sanguinem profundere?

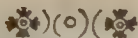
Perpende insuper, quòd hujus culpæ magnitudo etiam desumitur à pœna, qua à Deo mulctari solet. Immunde Sacerdos, ait Christus, *quæ utilitas in sanguine meo, dum descendo in corruptionem?* Speras forsàn aliquam consequi utilitatem à sanguine meo, cū illum in animā tuam peccatis sœdam immittis? frustra speras. Imò potiùs tibi flagella coacervas; sic planè prædicta verba
 expli-

explic
 Aposto
 it: Qu
 iudiciu
 pe ate
 O Sacer
 scis, cū
 ecedis
 damna
 Quis s
 mel ec
 in eum
 medius
 viviu
 us Just
 auctat
 Si r
 hoc p
 niter
 ira, su
 gvinen
 in cloa

explicat Hugo Cardinalis. Paulus
Apostolus de his flagellis loquens,
ait: *Qui manducat & bibit indignè,
iudicium sibi manducat & bibit, nē-
pe æternæ damnationis sententiā.*
O Sacerdos, quare non contremi-
scis, cū animā immundā ad altare
accedis, sciens, quòd ad æternam
damnationem suscipiendam vadis?
Quis scit, an non tibi sicut Judæ se-
mel accidat: *Post buccellam intravit
in eum satanas, & suspensus crepuit
medius.* Si proditor ad Christi con-
vivium venis, scias, ait s. Laurenti-
us Justinianus, quòd *proditor man-
ducat ad ruinam atque interitum.*

Si recordaris te aliquando scelus
hoc perpetrâsse, quare differs pœ-
nitere, & flere, ut te subtrahas ab
ira, super te ventura? Nescis san-
guinem Christi à te conculcatū, &
in cloacam immundæ animæ tuæ

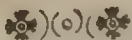

proiectum vindictam contra te clamare fortius, quàm olim sanguis Abel contra Cain coram Deo vociferabatur? Sic planè Christus s. Birgittæ revelavit, dicens: *Sanguis meus plus clamat vindictam, quàm sanguis Abel.* Scias autè, quòd sanguis Christi contra te clamat, quia post peccatum tuum non ingemiscis, nam si seriò poeniteres, & vitā in melius reformares, sanguis ille non ampliùs vindictam, sed pro te ad æternum Patrem clamaret misericordiam. Eia ergo excita in corde tuo vivum tui peccati dolorem, & illum meritis Christi unitum offer Deo, ut culpas tam graves tibi remittat. Dic: doleo, mi Jesu, quòd te sicut Judas prodiderim, ut Judæi crucifixerim, & corpus ac sanguinē tuum potius quàm pagani, aut hæretici conculcaverim. Veniam implo-

ro,

ro, in
ternam
in te n
consequ

COnf
gnu
peccato
quòd t
tert Al
cium
tit po
placan
pacem
lienda
viter
hanc
catum
qui pr
actu
is int
incap

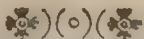
ro, iniquitatem meam cognosco, æternam pœnam mereor, sed tamen in te misericordiæ fonte, veniam consequi humiliter confido.

C A P U T III.

CONsidera in hoc loco, quàm magnum sit delictum Sacerdotis in peccato celebrantis, ex motivo, quòd tunc Sacerdos Sacrificium offert Altissimo. Missæ enim Sacrificium est veluti legatio, quam mittit populus ad Deum ad iram ipsius placandam, & reconciliationem, & pacem inter Deū, & homines stabiliendam. Nunc cogita, quàm graviter Deum iniuriatur, qui suscipit hanc legationem, sciens se per peccatum, maximum Dei hostem esse, qui præsumit Deum placare, dum actu illum irritat, qui audet pro aliis intercedere, qui pro se ipso est incapax impetrare. Hoc verè est

F5

Deo

Deo illudere, & prout dixit Petrus
Blesensis: *Qui sacra illius verba Sa-
cramenti ore immundo profert, in
faciem Salvatoris spuit. O scelus im-
mane! commemorationem passionis
Christi agere coram æterno Patre,
ut sit misericors, & simul Filium
eius Unigenitum crucifigere. Verè
execrabilior hæc est culpa, quàm fuit
Judæorum Christum crucifigentiũ,
prout ait d. Augustinus: *Gravius
peccant indignè offerentes Christum
regnantem in cælis, quàm qui eum
crucifixerunt ambulantem in terris.**

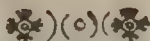
Post perpensam culpæ huius gra-
vitatem, examina, an unquam in
eandem lapsus fueris, & si tibi non
es de eo crimine conscius, Deo gra-
tias age, & propone impostherum etiã
à tanto facinore abstinere. Sed si
te huius criminis reum fuisse ali-
quando agnoscis, cogita & exhor-
resce,

resce,
Dei tec
procul
habuiss
ribus d
culpæ
Cont
in miss
ciliatio
pulo, si
autem
omnib
illusor
tem ad
cares,
clauder
strares
miliari
nonne
ptum &
quòd t
& dile

nesce, quod fecisti, cogita maximā
 Dei tecum clementiam, cui similem
 procul dubio erga hostem tuū non
 habuisses, & tandem coneris pro vi-
 ribus dolorem, & pœnitentiā tuā
 culpæ magnitudini adæquare.

Considera insuper, quòd Sacerdos
 in missā non solūm implorat recon-
 ciliationem, gratiā, & dona pro po-
 pulo, sed etiam pro semetipso. Cū
 autem est reus gravis peccati, his
 omnibus obicem ponit, & sic quasi
 illusoriē cum Deo agit. Si Magna-
 tem ad te invitares, orares, suppli-
 cares, & jam advenienti ostium tuū
 clauderes, imò te ipsi à longē mon-
 strares cum capitali eius hoste fa-
 miliariter & amicē conversantem,
 nonne inexplicabilem illi contem-
 ptum & iniuriam infligeres? Cogita,
 quòd tu non aliter agis cum Deo,
 & dilecto eius Filio Jesu Christo,

F6 ————— cū

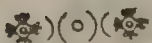
cū maculatus lethali peccato ad
sacrificandum accedis.

Ipfemet olim amarē querulabatur
de hoc cum s. Birgitta, ipsique di-
cebat: *Cū Sacerdotes verba conse-
crationis proferunt, ego cœli & ter-
ræ Dominus ad vocem ipsorum adve-
nio velut sponsus ad sponsam suam di-
lectam, & diabolum in ipsis reperio.*
O mi Deus, quot contumeliis & in-
iuriis à tuis creaturis afficeris! quot
contemptus pateris ab illis, à qui-
bus super omnia honorari deberes!
Quàm indignè rejiceris, cū sum-
mā reverentiā, & gaudio mereris
fufcipi? Cū primò carne indutus
humanā in hunc mundum venisti,
creaturæ omnes applauserunt, ego
solus, qui omnia tibi debeo, te ad
me venientem rejicio. Pœnitet me,
quòd tam ingratus, tam pervicax fu-
erim erga te. Parce mihi miserrimo

&

& indig
sidero t
dare. P
ratum

CONF
cont
gravati
brandu
perspic
tiam D
met ta
Hes
Deus f
Quema
qui De
cū e
non ex
ex zel
David
Sacer
volun

& indignissimo. Nunc voco te, desidero te, veni Domine & noli tardare. Paratum cor meum Deus, paratum cor meum.

C A P U T IV.

Considera maledictiones divinas contra Sacerdotes, qui peccatis gravati ad Missæ sacrificium celebrandum accedunt, & inde clarius perspicies, quantam inde displicentiam Deo, & quantum damni sibi met talis Sacerdos efficiat.

Hæ maledictiones manifestavit Deus servæ suæ Birgittæ, sic loquens: *Quemadmodum David maledixit illis, qui Deo non obtemperabant, & tamen cum esset Rex iustus, & Propheta, non ex ira aut mala voluntate; sed ex zelo iustitiæ id fecit, ita ego, qui David melior sum, maledico malis Sacerdotibus, non ex ira aut mala voluntate; sed iustitiâ meâ, & eorum*

ini-

iniquitate, sic exigentibus. Inde descendens ad particulares maledictiones, sic ait: Maledicta omnia, quæ ipsis terra profert; maledictus cibus, & potus; quibus utuntur; maledictum corpus ipsorum, quod resurget in iudicio, ut ardeat in sempiternum; maledicti anni, quibus velut pondera terræ inutilia vixerunt; maledicti oculi ipsorum, qui amplius me non aspicient, sed in inferni tenebris perpetuò obcæcabuntur; maledicti omnes sensus ipsorum externi, qui usibus, ad quos ordinati erant, non servient amplius; sed pœnis unicuique aptis cruciabuntur. Si parentum maledictiones adeò apprehenduntur, & quidē horrendas trahunt post se sequelas, quid non facient divinæ contra vos maledictiones? Jam tandem intelligite, quid sit in peccato celebrare, & de emendatione vestra seriò cogita-

gita

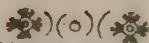
gitate
contin
Disced
æternu
Perp
tumlit
revoca
bit, ut
verave
magis
geras,
Nolui
ab eo
fimen
intari
bus e
Ta
stratu
tande
dictio
ego
Isaac

gitate, & proponite, ne tandē vobis
contingat audire illud tremendum:
*Discedite à me maledicti in ignem
æternum.*

Perpende has maledictiones, quan-
tumlibet formidabiles, attamen ir-
revocabiles non esse; imò per te sta-
bit, ut revocentur; si autem perse-
veraveris in tuo delicto, Deus illas
magis confirmabit. Eia ergo ita te
geras, ut de te non debeat verificari:
*Noluit benedictionem, & elongabitur
ab eo, induit maledictionem sicut ve-
stimentum, & intravit sicut aqua in
interiora eius, & sicut oleum in ossi-
bus eius.*

Tantum lacrymatus est Esau pro-
stratus ad pedes patris sui Isaac, ut
tandem unam, licet minimā, bene-
dictionem obtinuerit. Lacrymabor
ego similiter coram te divinisimo
Isaac, donec mihi non minimam, sed
lar-

Li

largam benedictionem indulgeas.
 Cupio vitam in melius emendare,
 & sicuti operante promeritâ à me
 maledictione tua, in profundū ini-
 quitatum descendi, sic adiuvante
 benedictione tua, spero de virtute
 in virtutē procedere iuxta promissi-
 onem David: *Benedictionem dabit le-
 gislator, ibunt de virtute in virtutē.*

MEDITATIO VIII.

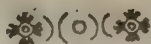
De scandalo peccantium Sacerdotū.

CAPUT I.

Considera, quòd peccatum scan-
 dali, iuxta s. Thomam Aquinatē,
 est dictum aut factum turpe, quod
 proximo peccandi occasionem præ-
 bet, & hoc potest duobus modis
 accidere, primò, cū quis loquitur
 aut operatur ita, ut proximus inde
 accipiat motivum peccandi, etiamsi
 loquens, aut operans expressè non
 inten-

inten-

intenda
 ducere.
 loquitu
 ad pecc
 Perpen
 catū in
 & repu
 Sacerd
 debet:
 ministr
 lutem
 non po
 animar
 flores
 vitā e
 Vig
 vinæ c
 ergo e
 versat
 mus a
 de qua
 Christi

ulgeas.
endare,
à me
tū ini-
uvante
virtute
omissi-
abit le-
irtutē.

III.
dorū.

scan-
inatē,
quod
præ-
modis
quitur
inde
iamsi
non
ten-

intendat proximum ad peccatū in-
ducere. 2dò quando quis expressè
loquitur aut operatur, ut proximus
ad peccandum facilius inducatur.
Perpende itaque, quòd si hoc pec-
catū in persona cuiusvis fidelis est,
& reputatur gravissimum, in persona
Sacerdotis tantò enormiùs æstimari
debet: quia cū Sacerdotes sint Dei
ministri, & ideò ipsis incumbat sa-
lutem animarum zelare, major dari
non potest enormitas, quàm cū
animarum ruinam procurant. *Au-
ctores mortis existimus, qui ducēs ad
vitā esse debuimus*, ait s. Gregorius.

Vigore officii nostri tenemur di-
vinæ offensæ obicem ponere; quanta
ergo erit iniquitas, si scandalosa con-
versatione nostra eandem procure-
mus augere? Debet vita nostra un-
dequaque sanctitatis odorē spirare:
Christi Bonus odor sumus; quanta er-

go erit iniquitas nostra, si unde-
 quaque spargamus vitiorū foetores?
 Sacerdotes sumus, id est, petra salis
 Evangelici in Ecclesia Dei posita ad
 tollendas ex animis populi morum
 corruptelas, quantum ergo scelus
 erit nostrum, si inveniamur lapides
 offensionis, & petra scandali ad cor-
 rumpendas pessima conversatione
 nostra Christi fidelium animas in-
 nocentes? Tandem claves coelorum
 tenemus, & locò aperiendi illud ani-
 mabus, ut intrent ad nuptias Agni,
 vivendo uti vivimus, *Cælum clau-*
dimus, cū malè nos vivere demon-
stramus. Meritò itaque exclamavit
 s. Gregorius: *Nullum maius præiu-*
dicium, quàm à Sacerdotibus tolerat
Deus, quando eos, quos ad aliorū cor-
rectionem posuit, dare de se exempla
pravitatis cernit.

Confidera, quoties tuis verbis im-

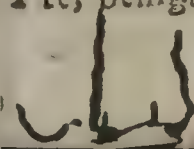
mun

unde-
tores?
raialis
fita ad
morum
scelus
lapides
d cor-
tatione
es in-
lorum
d ani-
Agni-
clau-
emon-
mavit
ræiu-
olerat
cor-
empla
is im-
ut

mundis scandalum præbuiſti, & tua
mala converſatione proximū tuū ad
peccandum induxiſti; quot animas
ad infernum præcipitaſti; quot a bo-
nis operibus malo exemplo tuo ali-
enaſti; & ſic tota vita tua ſcandalū
continuum fuit. Ecce Deus per os
Oſeæ clamat ad te: *Audite hoc Sa-
cerdotes, laqueus facti eſtis, & ſicut
rete expanſum.*

Hic o Sacerdos hæc ponderans,
deſcende in penetralia cordis tui,
& vide, quot retia, quot loqueos
tetendiſti: quot modis & artibus ad
alliciendas ad malū animas innocen-
tes, uſus fuiſti, & quomodo in ve-
ſtimentis ovis, maximam in ovili
Chriſti ſtragem lupo rapax perpe-
traſti. Hinc ad Deum converſus ex-
clama: memini heu nimiū! memini,
quanta ego crimina commiſerim, &
a te, benigniſſime Jeſu, veniam im-
ploro.

ploro. Non solum animã meã tibi tot
 titulis devinctam abstuli, sed frau-
 dulenter aliorum quoque animas à
 te eripere procuravi. Ita est, Deus
 meus, optimè memini, & toto corde
 compunctus indulgentiam à te de-
 posco. Memini inquã, & meminisse
 volo, ut semper amarè defleam in-
 iuriam, quã tibi feci, & contumeliã,
 quam tuæ Majestati intuli. *Recogi-
 tabo tibi omnes annos meos, in ama-
 ritudine animæ meæ.*

C A P U T II.

Considera gravitatem scandali ab
 Ecclesiasticis provenientis ob ef-
 ficaciam ipsius ad seducendos ani-
 mos sæcularium, & ad ipsos indu-
 cendos ad peccata. Ut autem hanc
 veritatem meliùs penetres, perpen-
 de, quòd Ecclesiastici, tanquam in-
 timiores, & familiares Dei, velut
 Magistri populi, & ipsius duces ab

omni-

omnib
 vivendi
 dentina
 oculos c
 quod im
 vit E
 montem
 candelab
 cilium
 vivend
 pro Sa
 scanda
 corrur
 quia si
 defect
 defect
 consec
 cerdon
 thodo
 depen
 malun
 ones v

omnibus pro norma & exemplari
vivendi observantur, & ut ait Tri-
dentina Synodus, *in eos reliqui omnes
oculos conjiciunt, ut ex eis sumant,
quod imitentur.* Ideò Dominus voca-
vit Ecclesiasticos civitatem supra
montem positam, & lucernam supra
candelabrum, & ab ipsis, ut ait Con-
cilium Burdigalense, bene vel malè
vivendi exempla duci solent. Itaque
pro Sacerdotibus, idem est, vitam
scandalosam agere, ac populi vitam
corrumpere; nec aliter esse potest:
quia si norma, & exemplar fuerit
defectuosum, imago inde delineata
defectuosa quoque sit, necessariò
consequitur. Considerate itaque Sa-
cerdotes, quòd à vitæ vestræ me-
thodo salus aut perditio animarum
dependet; si vita vestra mala est, si
malum exemplum, si malæ operati-
ones vestræ sunt, maxima vi trahi-
tis

tis vobiscum reliquum populi ad
præcipitium; quàm autem scelestū,
quàm diabolicum sit animas Christi
sangvine redemptas ad infernū per-
trahere, ipsimet cogitate & contem-
niscite.

Perpende ulteriùs, quòd sacri
Doctores, ut clariùs elucescere fa-
ciant vim, & efficaciam mali exem-
pli Sacerdotum ad mores sæculariū
depravandos, varias adducunt simi-
litudines, quas tibi propono, ut de
hac veritate magis convictus evadas.

Sanctus Carolus Borromæus æqui-
parat vitam Sacerdotū faci noctur-
næ, ad quam respicere possint na-
vigantes in mari procelloso huius
mundi, ut naufragium evitare, &
portum optatum assequi valeant. S.
Joannes Chrysostomus vocat vitam
Sacerdotū, radicē, à qua tota arbor
humorem in propriæ conservationis

usum

usum p
Sacerdo
innitit
ædifici
in tene
naufrag
humore
trida ef
caput l
gvent:
tur, ne
to toxi
column
corruu
ruere
scandal
quod ai
sunt ru
O Sa
quare e
fragia
column

usum participat. Tandē s. Prosper
Sacerdotes vocat columnas, quibus
innititur Christianæ professionis
ædificium. Si itaque navigantibus
in tenebris fax nocturna tollitur,
naufragium non evitatur: si radix
humorem stillat infectum, quia pu-
trida est, arbor tota corrumpitur; si
caput langvet, membra cætera lan-
gvent: si aquæductus venenô infici-
tur, necessariô civitas tota propina-
to toxico contaminatur: Tandem si
columnæ ædificium sustentantes
corruunt, totam quoq; molem cor-
ruere necesse est; & sic propter
scandalum Sacerdotum verificatur,
quod ait s. Gregorius Papa: *Causæ
sunt ruinæ populi Sacerdotes mali.*

O Sacerdos populorum lucerna,
quare extincta es, ut populorū nau-
fragia induceres? O Ecclesiæ Dei
columna, quare tam miserè cecidisti,

ut

ut unâ tecum populû tuæ curæ commiffum traheres in ruinam? Quare vitam non emendas, quare Sacerdotem verum non agis? implora veniâ à Deo pro damno tot animabus illato; reïtera fæpiûs ad pedes crucifixi Domini provolutus: *Ab alienis parce servo tuo; & fi hucusque malô exemplô Dei offensam promovisti, mutatâ in melius conversatione, te ipsum præbe exemplum bonorum operum.*

C A P U T III.

Hic perpende adhuc meliûs, quâ grave fit Ecclesiasticorum scandalum, & quâm efficaciter ruinam spiritualem proximorum operetur.

Imprimis aufert à mente, & corde sæcularium bonas cogitationes, sancta desideria, & affectus bene & christianè vivendi, & in virtutib9 se exercendi. Hanc veritatem s.

Angu-

Augustin
Laicus, q
attenderi

De pe
tis Heli,
ptura: E
nimis cor
bant hom
vide erg
Dei indi
plo tuo
quo, &
igitur el
de nimis
Insup
us quan
operib9
tionali
dum; m
hanc to
tiam, &
ciores

Augustinus testatus est, scribens:
*Laicus, qui vult bene vivere, cum
 attenderit clericum malum, male vivit.*

De peccato & scandalo Sacerdotis
 Heli, & filiorum eius dicit scriptura:
*Erat peccatum eorum grande
 nimis coram Domino: quia retraherant
 homines à Sacrificio Domini:*
 vide ergo quàm magnam incurras
 Dei indignationem, cum malo exemplo
 tuo abstrahis sæculares ab obsequio,
 & cultu Domini Dei. Merito
 igitur clamare potes: *Peccatum grande
 nimis coram Domino perpetravi.*

Insuper considera, quòd cum Deus
 quandam erubescenciam malis
 operibus adiunxerit, ut creaturæ rationali
 frenum esset ad non peccandum;
 malum exemplum Sacerdotum
 hanc tollit à sæcularibus erubescenciam,
 & ipsos ad peccandum audaciores
 reddit; imò interdum efficit,

G

ut

ut sibi gloriam confingant in eo,
quod antea probrum reputaverunt.
Sic planè dixit Iesus dilectæ suæ
sponsæ Birgittæ: *Viso exemplo pra-
vo Sacerdotum, peccator fiduciam
peccandi sumit, & incipit de peccato,
quod prius reputabat erubescibile,
gloriari.*

Hoc ipsamet experientia demon-
strat. Quoties enim dicunt intra se
Laici: agunt hoc Sacerdotes; mirū
ergo non est, si & nos ipsi idem a-
gimus: Si ab hoc non abstinēt Sa-
cerdotes, signum est, hoc malū adeò
grave non esse: Quoties animæ in-
nocentiores, quæ prius à peccato
veluti à morte abhorrebant, Eccle-
siasticorum exemplō excitatæ, in
gravissima etiam scelera absq; ruore
labuntur? Quoties Laici de suis
iniquitatibus reprehensi, se excu-
sant, allegando eadem se à Sacerdo-
tibus perpetrata vidisse. Per-

Perpe-
est scand
veniens,
candi au
vitium i
illis eten
ex offici
dammo
Hinc va
cuti ge
Deos vi
peccand
Sacerdo
nitatem
buere v
Proc
Ecclesia
peccato
aspiciu
iustis &
servavi
vit an

Perpende itaque, quòd grave adeò
est scandalum ab Ecclesiasticis pro-
veniens, ut non solùm Laicis pec-
candi auferat verecundiam; sed &
vitium ipsis licere demonstret: ab
illis etenim admitti peccatum, quibz
ex officio competit sanctitas, quo-
dammodo videtur culpā legitimare.
Hinc vales animadvertere, quòd si-
cuti gentiles Idololatraz proprios
Deos vitiis imbutos finxere, ut sibi
peccandi adstruerent licentiam, sic
Sacerdotes peccando, Laicis impu-
nitatem peccandi quodammodo tri-
buere videntur.

Procedit etiam ulteriùs scandalũ
Ecclesiasticorũ, nam Laici quamvis
peccatores, dum se minùs scelestos
aspiciunt, quàm Sacerdotes, pro
iustis & sanctis se reputant; uti ob-
servavit Jeremias dicens: *Justifica-
vit animam suam aversatrix Israel*
G2 com-

comparatione prævaricationis Judæ.

O quàm magnum infertis detrimentum vos Sacerdotes à Deo electi, ut veluti luminaria magna in Ecclesia resplendeatis! quomodo ergo tantam cæcitatem inducitis, ut peccatum pro nihilo reputetur & ipsummet rationis lumen per prava exempla vestra extingvatur! Agnoscite tandem reatum vestrum, & errores vestros ad pedes crucifixi Domini detestantes, verã de præteritis contritionem humiliter implo-
rate.

C A P U T IV.

Hic considera flagella, quibus Deus scandala Sacerdotum punire consuevit, & sic poenæ acerbitas culpæ demonstrabit gravitatem.

Perpende itaque, quòd in sacris literis, cunctis scandalum præbentibus, poenæ formidabiles intiman-

tur:

tur: *Vae homini illi, per quem scandalum venit; tribulationes, flagella, adversitates expectet, quicumque proximo suo scandalum inferre praesumet; & praecipue simplicibus, & pueris absque malitia, & peccato existentibus. Qui scandalizaverit unum de pusillis istis, expedit ei, ut suspendatur mola asinaria in collo eius, & demergatur in profundum. Si hoc Laicis intimatur, quorū scandalum minus est, quàm Ecclesiasticorum, perpende, quanta erit vindicta, quam sumet Deus de scandalo Sacerdotum.*

Præterea considera, quòd per Malachiam sic locutus est Deus: *Vos Sacerdotes scandalizastis plurimos, propter quod & ego dedi vos contemptibiles, & humiles omnibus populis. Hancne putatis levem poenam, & parùm à vobis curandam? si vestrā*

perpenditis dignitatē, proculdubio est valde magna, sed & maiorem illam vobis demonstro.

Sacerdoti Heli, & filiis eius pariter Sacerdotibus propter peccatū scandalī, quod inferebant, ut ait Scriptura, *erat peccatum eorū grande nimis coram Domino: quia retrahēbant homines à Sacrificio Domini*, mortem repentinam Deus immisit, domos eorum destruxit, & in perpetuum ab ipsorum stirpe Sacerdotalis muneris dignitatem abstulit.

Dathan & Abiron pariter Ecclesiasticos, propter scandalum excitæ seditionis, terra vivos absorbit. Alios ducentos quinquaginta Ecclesiasticos ipsis adhærentes ignis de cælo missus consumpsit; & qui ex populo ipsis assistere conabantur, ad numerum quatuordecim milliū & septingentorū pariter periērent,

imò

imò ul
fuisse,
lam pla
eri, qu
dali in
debitu

Perp
quod f
enormi
attraxi
scas; r
in pul
Væ ho
ri, per

Ad
horrib
ce ad
univer
cerdo
tiam,
que pe
verè m

imò ulterius ultio divina progressa
fuisset, nisi Aaron precibus suis il-
lam placasset. Hinc tibi licet intu-
eri, quàm gravis sit hæc culpa scan-
dali in oculis Domini; ideo cura, ut
debitum de ea horrorem concipias.

Perpende ulterius, o Sacerdos,
quòd si hucusque tuorum criminũ
enormitas, iram Dei super te non
attraxit, verè habes cur contremi-
scas; nam quò tardior, eò rigidior
in puniendo Deus esse consuevit.
*Vae homini illi, seu, Vae illi Sacerdo-
ti, per quem scandalum venit.*

Ad te o Sacerdos, directæ est illa
horribilis Jeremiæ comminatio: *Ec-
ce ad te mons pestifer, qui corrumpis
universam terram, ad te nempe, Sa-
cerdos, qui propter gradus eminen-
tiam, rectè mons vocari potes, qui-
que per tuorum corruptelã morũ,
verè mons pestifer dici mereris; ali-*

orum enim mores corrumpis: *Extendam manum meam super te, & dabo te in montem combustionis.* Gravabitur super te omnipotens Altissimi manus, & eris ignis æterni pabulū sempiternū. Contremisce ergo mons, nam Dominus celsitudinem tuam humiliabit, & superbiam tuā contumēliis deprimet, ut imposterū confusione conspersus, & omni honore destitutus, infelicissimæ vitæ residuum peragas; & forsan quemadmodum mala conversatione ab omnib9 notatus fuisti, sic etiam pessimā, & exemplari morte tua omnibus terrorem incuties.

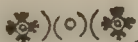
Absit hoc à me Deus meus. Agnosco quidem me id mereri propter scandala, quæ præbui, sed scio, quòd, cū iratus fueris, misericordiæ recordaberis. Peto veniam misericors Deus pro damno illato

Eccle-

Ecclesi
scandal
finitæ
menda
præluc
consili
in verb

M E

IN ho
felix
Sacerd
cogita
rificat
osa in
eius;
sanctif
intelli
textus
Juc

Ecclesiæ tuæ, dum filios ejusdem scandalizavi. Parce mihi Deus infinitæ bonitatis, promitto enim emendare, & imposterum bono aliis præluce exemplo, iuxta Apostoli consilium: *Exemplum esto Fidelium in verbo & conversatione.*

MEDITATIO IX.

De morte Sacerdotum.

CAPUT I.

IN hoc primo capite meditare, quæ felix, & iucunda erit mors piorum Sacerdotum; utque melius id capias, cogita, quod de illis specialiter verificatur — Davidicum illud, *pretiosa in conspectu Domini mors Sanctorum eius*; nam cum ipsi, quæ Sacerdotes, sanctificati, & Deo sint consecrati, intelligi singulariter debet de illis textus supra citatus.

Jucunditas, & felicitas hæc pro-

G;

veniet

veniet ex eo, quòd libenter, & sine angustiiis vitam suam absolvent, & quasi *non tanget illos tormentum mortis*. Id, quod maximam solet morientibus inferre amaritudinem, est separatio ab omnibus creaturis, & omnium terrenorum affectuum despoliatio. Verus autem Sacerdos unicè Deum reputat portionem suam. *Dominus pars hereditatis meae*; adeoque à creaturis & humanis affectibus distractus non est, sicque liber erit ab angustiiis, & amaritudinibus. Quod si diabolicos in fine patietur insultus, aderit ipsi Deus, & pro eo certabit, ut inferius dicetur.

Mors ergo pro veris Sacerdotibus erit veluti sopor suavis, & initium quietis, sic disponente Deo, qui amat eos, & specialem curam de iis gerit. Hoc planè exposuit regius Psalter illis verbis: *Cum dederit dilectis*

lectis ju-
stus An-
dicens:
iustorum
O fe-
quam u-
xerit,
tate ul-
Beatus
servidu-
mortis
stabit
de nu-
dicen-
O regu-
Per
dotis
immut-
etiame-
mentu-
vissim-
erunt

lectis suis somnum, & idipſū Chri-
ſtus Ancillæ ſuæ Birgittæ aperuit,
dicens: *Separatio corporis & animæ
iuſtorum non eſt niſi ſomnus.*

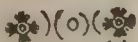
O felix ille Sacerdos! qui, poſt-
quam uti verus Chriſti miniſter vi-
xerit, antediſta pace, & tranquill-
tate ultimā vitæ periodū complebit.
Beatus, inquam, ille Sacerdos, qui
fervidè Deum dilexit; nullas enim
mortis amaritudines moriendo gu-
ſtabit. Mente ſerena & pacato cor-
de nuncium ſui tranſitūs ſuſcipiet,
dicens: *In pace in idipſum dormiam
& requieſcam.*

Perpende, quòd mors pii Sacer-
dotis erit iucunda, non ſolū, quia
immunis ab anguſtiis antediſtis; ſed
etiā propter gaudium, quò eo mo-
mentò replebitur, *ridebit in die no-
viſſimo*; huius autem gaudii varia
erunt mōtiva.

Pius Sacerdos anhelans cum Apostolo ad unionem sui cum Deo dicit, *cupio dissolvi, & esse cum Christo*, adeoque vitam præsentem existimat, uti verè est, exilium & peregrinationem, *incola ego sum in terra*, & dum hæc protrahitur, clamat, *heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est*. Animã verò corpori unitã reputat veluti in duro carcere inclusã: quia nequit cum amabilissimo obiecto, nempe Deo se coniungere, & suspirans ait cum divo Paulo: *infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius?* Cùm ergo videt horã mortis advenisse, cogitat exilii sui finem adesse, & beatæ æternitatis initium, nec non vinculorum & carceris resolutionem.

Hæc cogitatio induxit s. Episcopum Elgidium, ut morti proximus caneret: *Nunc dimittis servum tuum*

tuum D
in pace;
sux mo
nis & l
ta. Sin
tro de
be sugg
dicta su
mus. E
Sacerd
caveri
biletio
disti sa
me læ
Per
cerdos
vitæ s
illud,
tus ga
venissi
sux:
adven

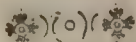
*tuum Domine secundum verbum tuum
in pace; & s. Hieronymum, ut diem
sux mortis vocaret diem iubilatio-
nis & lætitiæ præ omnibus diebus vi-
tæ. Similiter sancto Sacerdoti Pe-
tro de Alcantara morienti illa, ver-
ba suggessit: lætatus sum in his, quæ
dicta sunt mihi, in domum Domini ibi-
mus. Experietur unusquisque pius
Sacerdos, cum Dominus illum vo-
caverit plenitudinem gaudii, & iu-
bilationis, atque cantabit: Consci-
disti saccum meum, & circumdedisti
me lætitiâ.*

Perpende ulterius, quod pius Sa-
cerdos firmiter sperans præmium
vitæ suæ religiosè peractæ, iuxta
illud, *sperat iustus in morte sua*, to-
tus gaudio perfunditur, videns ad-
venisse tempus exoptatæ mercedis
sux: Cum tempus propinquæ mortis
advenerit, de gloria retributionis
bilare-

*bilarescit; & ut ait Apostolus, putat
mori lucrum. Considerans autē bre-
vi se coram Iudice adfliturum, i-
psūque tanquam beneficū suæ
conversacionis Remuneratorem, in-
ternā latitiā repletur: qui de sua spe
& operatione securus est, lætus Judi-
cem susinet.*

Tandem pii Sacerdotes morti iā
proximi interdum præsentia, & as-
sistentiā visibili Angelorum, vel
Sanctorū, imò Beatissimæ Virginis,
& Jesu Christi confortantur. Et hoc
ipsis illam ingerit lætitiā, & iu-
bilationem, quam, qui expertus fuit,
solus valet exprimere. S. Antonius
Patavinus in mortis articulo into-
navit illum hymnum: *O gloriosa Do-
mina*, & jam jam moriturus exul-
tans ait: *Video Dominum*. S. Nico-
laus Tolentinus antequam ultimum
exhalaret halitum, totus lætabun-
dus,

duſ, di-
Salvator
invitat
& fidei
De ſ. &
refert c
extraor
lutavit
lum, q
adduce
rident
expira
Con
fentien
huius
ergo a
& ex
morte
coran
& pr
tium
mort

putat
tē bre-
um, i-
m sue
m, in-
sua spe
Judi-
rti iā
& ac-
, vel
ginis,
Ethoc
& iu-
s fuit,
onius
into-
a Do-
exul-
Nico-
num
bun-
s,
duſ, dixit circumſtantibus: *Ecce*
Salvator meus, qui me ad gloriam
invitat his verbis: Euge ſerve bone
& fidelis, intra in gaudiū Domini tui.
De ſ. Sacerdote Urſino Nurfienſi
refert divus Gregorius Papa, quòd
extraordinarii gaudii vocibus ſa-
lutavit ſs. Apoſtolos Petrum & Pau-
lum, qui venerant illum ad cælum
adducere, & compoſito in modum
ridentiſ ore, dicens: *Ecce venio,*
expiravit.

Conſiderando hanc veritatem,
ſenties excitari in corde tuo ardens
huiusmodi mortis deſiderium, illud
ergo amplectaris, & ſciens, quòd pia
& exemplaris vita talem operatur
mortem, præteritos errores tuos
coram crucifixo Salvatore deteſtare,
& propone reliquum vitæ tuæ ſpa-
tium ita impendere, ut feliciſ adeò
mortis gratiam conſequaris.

CA-

CAPUT II.

CONsidera, quàm pretiosa futura sit mors illorum Sacerdotũ, qui piè & sanctè non solùm vixerunt; sed proximorum saluti totis virib9 incubuerunt.

Mors enim pro istis erit laborũ finis, & quietis initium. S. Bernardus explicans verba psalmi: *Pretiosa in conspectu Domini mors Sanctorum eius*, ait, ideo fere pretiosam, quia per illam omnes labores, & sudores finientur: *Pretiosa planè tanquam finis laborum*; & quemadmodũ somnus, cui comparatur mors Iustorum, dulcis & suavis omnibus est, præcipuè autem laborantibus: *dulcis est somnus operanti*, & prout gaudet & lætatur, qui pro diurno labore conductus, finè dici adesse jam videt: *Sicut mercenarius præstolatur finem dici*, sic quoque exultabit, & lætabitur

bitur in
nea Dor
res pro
approp
rum co
illi mor
tium, &
erit.

Si cu
nis sit
veluti
rarius
ximè p
nisteri
ximi t
Per
& iuc
Sacerd
specia
quas a
laboru
bunt.

bitur ille Sacerdos operarius in vinea Domini, qui post graves labores pro animarum salute impensos, appropinquante morte, finem ipsorum contemplantur. Procul dubio illi mors amara non erit; sed solatium, & refrigerium: *In refrigerio erit.*

Si cupis itaque, ut tua mors finis sit laborum, & per consequens veluti refrigerium, vide, ne sis operarius otio deditus; imò quàm maximè potes, desuda, & labora, ut ministerii tui exequarismunia, & proximi tui salutem promoveas.

Perpende iterum, quàm felicem, & iucundam mortem obituri sint Sacerdotes pii, & operosi propter speciales quasdam consolationes, quas à Deo in præmium pietatis, & laborum in illo momento obtinebunt.

Con-

Considera, quòd probabiliter tunc temporis curabit Deus per aliquem spiritum ipsi ad aures suggeri illas suaves voces in Apocalypsi relatas: *Requiescant à laboribus suis.* Forsan etiam ipsemet Salvator, non solum ipsi afflueret dulcissimâ præsentiâ suâ; sed expansis brachiis illum ad se vocabit his verbis: *Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos.* Imaginare tibi, quòd Christus Dominus ad confortandâ animam morientis Sacerdotis vocabit illam ad se illis verbis ex Cantico Canticorum: *Veni electa mea, columba mea, sponsa mea, jam hyems transit.*

Tandem considera, quòd pro cōplemento consolationum illius animæ, in exitu suo à corpore faciet Deus, ut ipsi obviam veniant animæ illorum, quos suis admonitionibus,
& con-

& consoli
mitam sa
datur in
in portis
lii. & be

Simil
rubino
migrant
ta sex m
cionant
rum est
semita
vineæ l
prædic
sudores
flebant;
ad cal
ritis or
bus cir
titia &
venient
manipu

& consiliis de via iniquitatis, ad semitam salutis traduxit; & hoc fundatur in illo textu: *Laudent eam in portis opera eius, surrexerunt filii, & beatissimam prædicaverunt.*

Simile quid contigit Fratri Cherubino Spoletino, cui ex hac vita migranti visæ sunt assistere sexaginta sex millia animarum ab ipso concionante conversarum. O quam verum est operarios Evangelicos in semita Apostolicæ vitæ, in cultura vineæ Domini, & in Divini Verbi prædicatione copiosas lacrymas & sudores effundere: *Euntes ibant & flebant*; sed verum quæque est, eosdē ad cælestem patriam migrantes meritis onustos, & à spiritibus cælestibus circumdatos progredi cum lætitiis & exultatione: *venientes autē venient cum exultatione portantes manipulos suos.*

Sacer-

Sacerdotes ministri Dei non terreamini à laboribus, non vos remorentur amaritudines; nam hæ omnes mortis tempore in consolationes & gaudia convertentur; *tristitia vestra vertetur in gaudium*. Pergite lacrymis, & sudoribus divinum semen irrigare, & cùm tempus messis advenierit, fructum centuplum colligetis: *Qui seminant in lacrymis, in exultatione metent*. Si hucusque veluti pigri operarii vixistis, deperate consumptum inutiliter tempus, veniam à Christo Domino humiliter implorate, & in posterum vosmetipsos ad operandum pro Deo, & proximis excitare.

C A P U T III.

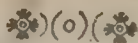
CONsidera, quòd, quemadmodum quieta, & jucunda futura est mors piorum Sacerdotum, ita angustiis & terrore plenus erit obitus malorũ;
de

de omnib
ritus fan
sima; qua
Sacerdot
tores illi
iuriam in
nis abom
Hinc
do, perp
perientu
ob timo
quo sist
vita pat
sententi
pore tre
contemp
midat, a
ditio ra
dice De
re illuf
Sanctos
doribus

de omnibus peccatoribus dixit Spiritus sanctus: *Mors peccatorū pessima*; qualis ergo erit mors malorū Sacerdotum, qui inter terræ peccatores illi sunt, qui maiorem Deo iniuriam inferunt, & in oculis divinis abominabiles existunt.

Hinc ad particularia descendendo, perpende, quòd amarissimā experientur mortem Sacerdotes mali ob timorem tremendi Iudicis, corā quo sistendi sunt, ut eorum, quæ in vitā patrârunt, iustam damnationis sententiam obtineant: *Exire de corpore trepidat, & videre eum, quem contempsisse se meminit, Iudicē formidat*, ait d. Gregorius. Hæc reditio rationum, coram supremo Iudice Deo, replevit horrore & timore illustriores Ecclesiæ catholicæ Sanctos; quid ergo erit cum Sacerdotibus scelestis & peccatoribus?

s. Hi-

s. Hilarion quamvis Deo servivisset per septuaginta annos inter rigores poenitentiae, & solitudinis, attamen vix poterat moriens superare timorem, & consolabatur animam suam angoribus repletam, illis verbis: *Egredere anima mea, quid dubitas, septuaginta prope annis Deo servisti, & mortem times?* O quam major, & crudelior erit apprehensio mali Sacerdotis in articulo mortis constituti, & tamen semetipsum consolari non poterit: quia non solum Deo non servivit, uti debuerat, & uti s. Hilarion fecerat; sed multitudine peccatorum Deum suum continuo offendisse se meminit.

Augebit etiam malo Sacerdoti morienti cruciatus commissarum culparum recordatio, & maximè irreverentiae in sacris mysteriis, & praecipuè tremendo Altaris Sacrificio per-

perpetra
Laicus, in
clamabat
experiri
direpta v
ni in Hie
miniscor
rusalem,
aurea &
& ecce per
tūm ma
Sacerdos
irreverent
steria ad
nihil de
tis mome
plenus ex
stia ma
Redd
Sacerdos
peccand
ha etenim

perpetratæ. Antiochus, quamvis
Laicus, in lecto mortis jacens ex-
clamabat maximam inter omnes se
experiri angustiam, & dolorem, ob
direpta vasa sacra ex templo Domi-
ni in Hierusalem, dicens: *Nunc re-
miniscor malorum, quæ feci in Hie-
rusalem, unde abstuli omnia spolia
aurea & argentea, quæ erant in ea,
& ecce pereō tristitiâ magnâ. O quan-
tū majori afflictione cruciabitur
Sacerdos moriens & recogitans tot
irreverentias à se contra sacra my-
steria admittas. Nunc parū, aut
nihil de illis cogitat; sed in mor-
tis momento aliter fiet, & angore
plenus exclamabit: *Ecce pereō tri-
stitiâ magnâ.**

Reddent pariter angustiiis plenā
Sacerdotum mortem contractæ ad
peccandum consuetudines eorum;
hæ etenim cum tentationibus diabo-
licis

licis coniunctæ extremè ipsos afficient. O quantam tunc experientur amaritudinem, cùm omnes præteritæ vitæ lætities, commoda, & voluptates, necessario derelinquere debebunt! Tandem perpendentes bona opera omiſſa, & mala commiſſa, ita dilaniabuntur, ut verè maximum tormentum mors ipsis sic futura.

Hinc potes colligere, quòd malè vivendo nil aliud facis, quàm tibi coacervare dolores pro tempore mortis tuæ, quo vel maximè consolatione indigeres. O stultitia maxima! Roga nunc Deum, ut hæc cordi tuo firmiter adhæreant, & tibi ad resipiscenciam, occasionem præbeant.

Perpende ulterius, quòd pessima erit malorum Sacerdotum mors, quia tunc temporis, in pœnam delicto-

licitorum
efficacibus
endum pr
Protes
dum vivu
gunt, in
temunt,
tionem d
ra mortis
ipſorum
betur in
ſtro vide
peccator
matur
declinant
extremu
liud ſper
nam mal
eritis, in
ſtra.
Quid
recogita

lietorum derelinquentur, à Deo, & efficacibus auxiliis ad bene moriendum privabuntur.

Protestatur Dominus, quòd, qui dum vivunt, oblatas gratias negligunt, inspirationes immittas contemnunt, & mandatorum observationem detrectant, dum venerit hora mortis Deus illos in extremis ipsorum miseriis deridebit, uti habetur in proverbiiis: *In interitu vestro ridebo, & subsannabo.* Quòd si peccatoribus adhuc viventibus intimatur maledictio: *Maledicti, qui declinant à mandatis tuis, cum ad extremum vitæ pervenerint, nil aliud sperandum habent, quàm æternam maledictionem: Si mortui fueritis, in maledictione erit pars vestra.*

Quid facies tunc miser Sacerdos recogitans strictam rationem Deo à

te reddendam, recolens peccata innumera & gravissima, quæ perpetrasti, palpitans inter terrores, inferni, quem promeruisti? Tunc demones te circumstantes fortissimis suggestionibus aggredientur, cum à Deo derelictus, & contemptus desperationis barathrò incipies absorberi. Eia nunc temetipsum hortare, ut de prædictis malis evitandis, & felici morte tibi procuranda, seriam reflexionem instituas, ut cum venerit hora, dicere queas: *Moriatur anima mea morte iustorū.* Ut autem ad hoc te aptè disponas, coram crucifixo Domino tuo lacrymari non desinas, de tuis peccatis dignam age pœnitentiam, consuetudines malas penitus refeca, tempus à Deo tibi concessum prudenter impende, verbò: omnia fac, ut te non tangat tormentum mortis.

CA-

C
Considera
tis æqu
dotibus a
crebra, &
tationes.

Si itaqu
adversariu
tæ nostræ
giens circu
procul de
furore no
tens brev
omnes im
cui sempe
queos attr
abolus ho
quia modi

Dum e
gant mor
cipuè ac
tra quos

CAPUT IV.

CONsidera id, quod tempore mortis æquè bonis, ac malis Sacerdotibus accidere solet, nimirum: crebræ, & vehementes dæmonis tentationes.

Si itaque juxta Apostolum Petrū, *adversarius vester diabolus*, toto vitæ nostræ tempore *tanquam Leo rugiens circuit quærens, quem devoret*; procul dubio morte instante majori furore nos aggredi solet, & adversus brevitatem restantis temporis, omnes impendit conatus, ut animā, cui semper insidiabatur, in suos laqueos attrahat. *Descendit ad vos diabolus habens iram magnam, sciens quia modicum tempus habet.*

Dum ergo universis hæc contingant mortalibus, scias, quod præcipuè accidunt Sacerdotibus, contra quos diabolus omnes malitiæ suæ

Hæc te-

technas instituit, ut perdat, idque ex duplici motivo. Primò propter tumentem ipsius superbiam, quâ stimulante, studet illustriores dignitate, aut moribus viros sub suam potestatem redigere, ut divus Hilarius ait: *Victoria est ei exoptata de Sanctis*. Desiderat hostis infernalis non tantùm de communibus aquis sitim extinguere; sed ad limpidissimos Jordanis fontes, nempe Sacerdotes anhelat. De quo videtur Spiritus sanctus locutus in Job, cùm dixit: *Habet fiduciam, quòd influat Jordanis in os eius*. Secundò propter odium inextingvibile, quo ardet contra Deum, & propter indignationem, quâ uritur, ubi animas salvare advertit; hinc contra Christi ministros specialiter exerit vires suas, ut qui plus honoris & dignitatis obtinebant, seducti & subiugati, ipsius triùphum augeant. Du-

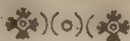
Dubit
fi, vita d
& difficu
dæmone
adveneri
superabi
vel maxi
tunc tem
ad resist
Si post p
succumb
mortis
vita ant
culata
Præp
artem, d
certami
ut mori
leas. N
regni t
immort
totam

Dubitandum ergo non est, quod
si, vita durante, adeò vehementes,
& difficulter superandæ veniunt à
dæmone tentationes, cum extrema
advenerit hora efficaciores, & vix
superabiles erunt illius insidiæ; eò
vel maximè, cum potentiæ animæ
tunc temporis adeò debilitatæ vix
ad resistendum pares futuræ sint.
Si post plures vitæ spiritualis annos
succumbere facilè adeò est, quid
mortis tempore erit? & præcipuè si
vita antecedens peccatis fuerit ma-
culata.

Præpara ergo nunc tibi vires,
artem, & auxilia pro extremo illo
certamine, & vitam institue talem,
ut moriens pugnare, & vincere va-
leas. Non agitur hic de amissione
regni temporalis, sed pro corona
immortali certatur. Ne detrectes
totam hanc vitam, quæ brevis adeò

H₃

est,

est, impendere, ut punctum, à quo pendet æternitas, tibi possis lucrari.

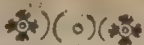
Perpende hîc, quàm diversa futura sit mors piorum Sacerdotû, à morte malorum. Illi de victis hostibus triumphantes à Deo, & Angelis post mortem in cælum deducuntur, iuxta illud Habacuc: *Deducet me victor in psalmis canentem.* Isti autem, cùm succubuerint in certamine, & prout vixerant, malè mortui fuerint, à dæmonibus ad æterna supplicia deportabuntur.

Diversitas hæc oritur ex eo, quòd boni Sacerdotes, dum viverent, vires collegerunt, & quasi consuetudinem induerunt resistendi, & superari dæmonis tentationes, adeòq; mortis tempore faciliùs de iis victores evadent, & non confundentur, cùm loquentur inimicis suis in porta. Ex adverso mali Sacerdotes

dotes ci
tenus ex
delinque
tationib
est, fort
de piè c
rienti a
Sanctos
viveret,
itaque
pugnat
insidiat
superat
versus
virtus
me; & I
loquens
bulatio
bo eum
E co
cerdot
& Tur

dotes circa artem vincendi nullatenus experti, & per consuetudinē delinquendi labefactati, faciliē temptationibus tunc temporis, ut dictū est, fortissimis, succumbent. Deinde piē creditur bono Sacerdoti morienti adesse Angelum Custodem, & Sanctos, quos speciali cultu, dum viveret, sibi fecit Patronos. Ab his itaque confortatus, & protectus, pugnat intrepidus contra hostē sibi insidiantem, & facili negotio illum superat. Magnā etiam fiduciā conversus ad Deum ait: *Cū defecerit virtus mea Domine, ne derelinquas me; & Deus vicissim ad cor illius loquens, dicit: Cum ipso sum in tribulatione, eripiam eum & glorificabo eum.*

E contra timendum est, ne Sacerdotem malum Angelus Custos, & Tutelares sancti ob perpetrata

ab eo scelera indignati, derelinquant, & tunc dæmones id videntes ipsum audacter, & tumultuariè aggrediantur clamantes: *Deus dereliquit eum, persequimini, & comprehendite eum, quia non est, qui eripiat.*

Ecce igitur quomodo moritur iustus Sacerdos, & quomodo moritur iniustus. Audivisti hujus diversæ mortis rationes. Si sapis, elige tibi meliorem, sed media ad id efficacia imò necessaria non negligas. Audi pro coronide divum Hieronymum dicentem: *Hoc teneo, hoc verum puto, quòd ei bonus finis non est, cui semper mala fuerit vita.*

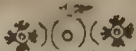
MEDITATIO X.

De tremendo ac rigido Sacerdotum finali Iudicio.

CAPUT I.

Con-

Confide
tibi p
vita, réq
constitue
Tribunal
abimæ es
Omnes n
Tribunal
minibus j
iudicium.
Cùm
iudiciu
cerdotil
tate cor
fors. Se
cedetur
quàm c
divus I
gravior
Et u
das, co
assimila

Considera, quòd licèt Deus plura
tibi privilegia concesserit in hac
vita, tèque à foro laicali immunem
constituerit, nihilominus divino
Tribunali subjectus manes, in quo tuæ
animæ causa tandem ventilabitur:
*Omnes nos manifestari oportet ante
Tribunal Christi, & statutum est ho-
minibus semel mori; post hoc autem
iudicium.*

Cùm ergo subeundum sit finale
iudicium, tam à laicis, quàm à Sa-
cerdotibus, in hac quidem necessi-
tate communis est omnium hominũ
fors. Sed nihilominus majori pro-
cedetur rigore cum Sacerdotibus,
quàm cum sæcularibus, prout ait
divus Isidorus Pelusiota: *Sacerdos
graviores vitæ suæ rationes subibit.*

Et ut de hoc planè convictus eva-
das, considera, quòd Dei iudicia
assimilantur stateræ exactissimæ.

H;

Pon-

*Pondus & statera iudicia Dei sunt; quapropter ubi plus positum est ad stateram, ibi ponderis ratio auge-
tur: Cui plus datum est, plus exige-
tur ab eo. Quò plura ergo quis be-
neficia, & prærogativas in hac vita
recepit, tantò strictior in reddenda
de ipsis ratione calculus apparebit;
Quantò majus suscepit creditum, tan-
tò majus debitum se non dubitet red-
diturum; ait divus Petrus Chryso-
logus.*

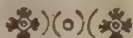
Perpendite ergo Sacerdotes, quan-
tò plura, & digniora præ laicis mu-
nera à Deo acceperitis, & hinc ar-
guere poteritis, quantò strictiorem
rationem à vobis, quàm à laicis De-
us sit exacturus. Ulteriùs confide-
rate, quòd dona à Sacerdotibus re-
cepta multiplicia sunt, & ideo tan-
tum augment ipsorum debitum, ut
iuxta opinionem Origenis, per illū
servum

servum
qui Dom
torum c
ipellig
Perp
tale mu
ctus es
Monarc
es Ange
Deo, qu
coelo i
verba
saurari
ejus, C
fui, &
di à pe
endi re
Qui
cui tan
credis
tanden
credis

servum nominatum in Evangelio,
qui Domino suo decem millia talen-
torum debebat, Sacerdotes veniant
intelligendi.

Perpende, quod à Deo Sacerdo-
tale munus obtinuisti, & ideo eve-
ctus es ad dignitatem Regibus &
Monarchis superiorem, assimilatus
es Angelis, Dei Matri, & ipsimet
Deo, qui ad tua verba descendit de
cœlo in terram, quoties profers
verba consecrationis. Factus es the-
saurarius, & dispensator divitiarū
ejus, Corporis nempe & Sangvinis
sui, & tandem potestatem absolven-
di à peccatis, & cœli portas aperi-
endi recepisti.

Quid ergo putas à te exigetur,
cui tanta dona collata fuere? Aut
credis te de propriis factis rationē
tandem redditurū, aut non? Si non
credis, fides in te non est; si autē

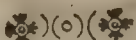
credis, quæ te dementia cæpit, ut tempestivè te ad iudicium tuū non præpares; sed oscitanter illud imparatus expectes? Vide, ne cūm fueris appensus in statera, inveniaris minus habens.

Sanctus Gregorius Papa admonet nos Sacerdotes illis verbis: *Ne nos, qui plus cæteris in hoc mundo accepisse aliquid cernimur, ab Auctore mundi gravius inde iudicemur. Studeamus ergo dignè perceptis bonis uti, & respondeamus pro virili tantis obligationibus, semper memoriâ retinentes, quòd, quantò crescunt dona, tantò rationes crescunt donorum.*

Æterne Iudex animæ meæ agnosco dona & gratias à tua Divina liberalitate acceptas, & considerans me malè ipsis respondisse, rubore & confusione perfundor. Quomodo
com-

compara
Majestate
gloria tu
missa me
sco. Uni
su effu
confitti
deprom
gratitud
miserice
rum om
poris in
neris in
corde

Consi
solu
de plu
minuti
minabu
plativi
quòd v

comparere audebo coram infinita
Majestate tua, sciens me nihil pro
gloria tua operatum fuisse: *Com-*
missa mea paveſco, & ante te erube-
sco. Unica ſpes mea in tuo mi Je-
ſu effuſo Sangvine pretioſiſſimo
conſiſtit; hinc ſalutis meæ fiducia
depromo; omnium delictorum & in-
gratitudinum præteritæ vitæ meæ
miſericordiam imploro, & impoſte-
rum omnes conatus animi, & cor-
poris in tuam gloriam & mei mu-
neris impletionem impendere toto
corde promitto.

C A P U T II.

CONſidera o Sacerdos, quòd non
ſolùm à te Deo danda eſt ratio
de pluribus, quàm à laicis, ſed quòd
minutiores etiam tui defectus exa-
minabuntur. Et hinc aliqui contē-
plativi & pii Scriptores dicunt,
quòd vitæ ſæculariũ ſtatera majori,
Sacer-

Sacerdotū verò vita lance exactissima ponderabitur, ita ut de minimis unciiis, & drachmis ratio habeatur.

Hanc veritatem manifestavit Deus per Prophetam Sophoniam, cū dixit: *Scrutabor Hierusalem in lucernis*, quod intelligitur de iudicio mysticæ Hierusalem, nempe Ecclesiæ Ministrorū. Quantum ergo apprehendere debet unusquisque Sacerdos hanc Dei expressionem de lucernis in hac scrutatione adhibendis, quasi lumine admoto Deus investigare velit, ne oculis ipsius quamvis omnia videntibus aliquid vel minimū abscondatur. Nota etiā, quòd textus non dicit in lucerna, sed *in lucernis*, quasi uni soli diffidens, plures sint adhibendæ.

Quid ergo fiet mi Deus, de nobis Ecclesiasticis in tam tremendo Iudicio? qualem sperare possumus
sen-

sententis
in discuti
de laicis
getur ra
de Sacer
Ex ha
das, & t
ram elio
fectæ re
lethalia
quoque
tendas.

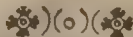
Et ut
hac por
ge te co
cunque
à te fac
gentes,
tem in
fectus,
ut ver
tie me

sententiam, si minutissima quæque in discussionē sunt producenda? si de laicis ait d. Anselmus, quòd *exigetur ratio usque ad ictum oculi*, quid de Sacerdotibus erit?

Ex hac consideratione non diffidas, & tantò minus desperes, sed veram elicias resolutionem tuæ perfectæ reformationis, ita ut non solùm lethalia vitare studeas, sed venialia quoque peccata à te eliminare contendas.

Et ut majorem etiam fructum ex hac ponderatione eruere possis, finge te constitutum corā Deo, & quæcunque meminisse potes opera bona à te facta, examina & scrutare diligenter, & forsan in omnibus aut saltem in plurimis varios irrepisse defectus, & negligentias invenies, ita ut verbis Isaia dicere possis: *Justitiæ meæ; quasi pannus menstruatus.*

Quòd

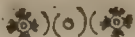

Quòd si tu lumine tuo adeò debili tot nævos in ipsis vides, quid non deteget in ipsis acies divini luminis adeò rigidè perscrutantis? Si vitam angelicam duxisses, & disciplinam omnino exactam servasses, adhuc tamen timere deberes iudiciũ Dei, qui in *Angelis suis reperit pravitatem*. Quid ergo si non angelicam, nec rationalẽ, sed forsan brutalem vitam egisti? Contremisce Sacerdos mi frater ad solum nomen extremi Iudicii.

O Deus meus, tremens factus sũ ego, & timeo, dum discussio venerit; quid tunc mecũ erit, cùm stricte adeò discussioni me vicinum videbo? Supplico mi amantissime Deus, parce mihi misero, antequã tremenda illa dies adveniat. Nunc contritio & gemitus cordis mei ad tua vulnera confugientis deleat chirographa-

graphum
ego inter
remissionem

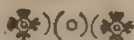
Dixim
rigid
corum,
isti ratio
insuper
nutissim
bunt.
est Judi
fortior
& cùm
Deo iud
ex d. A
incipiet
quã
iudiciu
Præter
proced
quòd D

graphum peccatorum meorum, dñ
ego interea clamo ad te, *Donum fac
remissionis ante diem rationis.*

C A P U T III.

DIximus jam iudicium Sacerdotū
rigidius futurum esse, quàm lai-
corum, quia illi de pluribus, quàm
isti rationem reddere tenentur, &
insuper quia in Sacerdotibus mi-
nutissima quæque trutinari debe-
bunt. Nunc perpende, quòd mos
est Judicum in primis eorū Judiciis
fortiori semper rigore procedere,
& cū Ecclesiastici ante omnes à
Deo iudicari debeant, prout apparet
ex d. Apostoli Petri textu: *Judiciū
incipiet à domo Dei*, hinc desume,
quàm strictum, quàm formidabile
iudicium Sacerdotes sint subituri.
Præterea in Dei tribunali mitiùs
procedetur cum laicis, ex eo,
quòd Deus illos tanquam homines
con-

considerabit; aliter autem fiet cum Sacerdotibus, qui, ut observat d. Bernardus: *Cœleste tenent Officium, & Angeli exercituum Domini sunt*, adeoq; non ut homines, sed ut Angeli iudicabuntur.

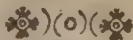
Recordare, quàm terribile fuit iudicium contra Luciferum & alios Angelos postquam peccaverunt, & quòd simile quid fiet cū Sacerdotib9, qui velut Angeli considerantur. Hinc cauti sitis o Sacerdotes, quia, si in ministerio vestro bene vos non geritis, non aliud vobis proveniet ex eo, quàm severius iudicium. Fateor quidem Deū suos diligere Ministros, ipsisq; assistere speciali favore: *Non derelinquit plebem suam & hereditatem suam*, sed quousque hoc se extendit? Audi ipsū respondentem: *Quoadusque iustitia convertatur in iudicium*. Hinc serio
pro-

propone
nistrum
us iudic
to expe
Com
super se
adhuc
licet om
magnis
inter ill
us; s. V
Carpus
tas ab
men in
sunt rep
digni, d
tus est
tus. Si
lentibu
institui
longe d
piscopi

proponere te ita gerere, uti decet ministrum Dei, aliàs formidabile illius iudicium maximo tui detrimento experieris.

Commemora tibi iudicium Dei super septem Episcopos Afræ, dum adhuc viverent, & videbis, quòd licèt omnes fuerint quasi sancti, & magnis virtutibus præstantes, cùm inter illos essent sanctus Timotheus, s. Polycarpus, s. Quadratus, s. Carpus & s. Sagrius, quorum sanctitas ab omnibus celebrabatur, attamen iuxta Dei iudicium inventi sunt reprehensione & comminatione digni, & inter illos septem reperiendus est quidam lethali culpa gravatus. Si itaq; de Viris adeò excellentibus severum adeò iudiciũ Deus instituit, quid putas fiet de te, qui longè diversus es à prædictis s. Episcopis. &c.

Præ-

Præterea considera, quòd si Dei iudicium pro omnibus adeò rigidū erit, ut s. Apostolus Petrus dixerit: *Iustus vix salvabitur*; quid fiet de Sacerdotibus, de aliis Ecclesiasticis, Prælati, & sanctæ Ecclesiæ Pastoribus, qui strictius super omnes subibunt iudiciū? Sacerdos aliquis postquam à Deo iudicatus fuerat, cuidam amico apparuit, & interrogatus, quomodo processerit in suo Deus iudicio, exclamavit, terque sequentia verba pronunciavit: *Nemo credit, nemo credit, nemo credit, quàm strictè Deus dijudicet.*

Et tamen tibi o Sacerdos iudiciū subeundum est, per illas terribiles angustias transeundum est, & tu vix recogitas. Ita tibi de propria salutē polliceris, quasi vitam duxisses Hilarionis, & tamen hic tremebat, cū de iudiciō cogitaret, etiamsi
septu-

septuagi
Multum
dignitas
Sacerdo
s. Hiero
opus dig
Eja e
tuam fa
& impri
dic: Su
rigores
enim u
subsista
servo tu
bitur in
Supplic
me non
nimis g
secundū
care: q
Nunc a
confugi

septuaginta annis Deo servivisset.
Multum ergo deciperis; non enim
dignitas tua Sacerdotalis; sed vita
Sacerdote digna te salvabit, ut ait
s. Hieronymus: *Non dignitas, sed
opus dignitatis salvare consuevit.*

Eja ergo sollicitus sis, ut animam
tuam salvare queas in die iudicii tui,
& imprimis coram Deo prostratus
dic: Supplico mi Deus, ne mecum
rigores tui iudicii adhibeas; timeo
enim ne causa mea coram te non
subsistat. *Non intres in iudiciū cum
servo tuo Domine; quia non iustifica-
bitur in conspectu tuo omnis vivens.*
Supplico infinitæ Pietati tuæ, ut
me non iudices, prout exigunt heu
nimis gravia peccata mea, *Domine
secundum actum meum noli me iudi-
care: quia peccavi nimis in vita mea.*
Nunc ad tribunal Clementiæ tuæ
confugio; culparum mearum veniam
implo-

imploro, & ut earū deleatur memoria, humillimè supplico. *Ne recorderis peccata mea Domine, ne memineris iniquitatum nostrarū antiquarū, citò anticipent nos misericordiae tuae.* Ego autem propono semper de iis meminisse, ut de illis poenitentiam agere valeam.

C A P U T - IV.

Considera tandem, quòd ex alio etiam motivo, gravius erit iudicium pro Sacerdotibus, quàm pro laicis, nimirū, quia illi in iustissimo Dei tribunali excusationes afferre non poterunt, ait enim s. Joannes Chrysostomus, *nulla peccatorum excusatio Sacerdotibus relinquetur.*

Perpende, quòd si aliquid excusationis pro peccatis in Dei iudicio potest afferri, aliud esse non potest, quàm defectus sufficientis cognitionis ad distingvendam peccatorum quali-

qualitate
dicere, si
dum à D
ci; ex a
quas hab
peccator
excusati
reddunt
stus, per
& locutu
non habe
nem non
Jacobus
qui insti
sunt, sup
dicium,
priam c
lite plur
maius iu
Qual
dos pro
profecto

qualitatem. Poterit aliquis laicus dicere, sicut dicebat Apostolus nondum à Deo illuminatus: *Ignorans feci*; ex aduerso scientia, & peritia, quas habent Sacerdotes de qualitate peccatorum, adimunt ipsis omnis excusationis pretextum, & culpam reddunt graviolem. Hinc ait Christus per Joannem: *Si non venissem; & locutus non fuisset eis, peccatum non haberent; nunc autem excusationem non habent de peccato suo.* Et s. Jacobus clarè admonet, quòd ii, qui instruunt alios, adeòque periti sunt, super se inducunt severius iudicium, quotiescunque iuxta propriam cognitionem non agunt: *Nolite plures magistri fieri scientes, quòd maius iudicium sumitis.*

Qualem ergo poteris tu o Sacerdos pro te afferre Deo excusationem? profectò nullam; optimè enim novisti.

sti delictorum qualitatem, de lege
adimplenda habuisti cognitionē, de
mediis obtinendæ salutis notitiam;
& sic nulla pro te dabitur excusa-
tio, sed *iniquitas oppilabit os tuum.*

Quòd si hoc dici potest de omni-
bus Sacerdotibus, à fortiori dici
poterit de illis, qui scientiâ, & e-
ruditione pollent. Tunc scientia
hæc te non excusabit; sed accusa-
bit, & peccatorum tuorum malitiâ
augebit. Magnus quidem thesaurus
est scientia; sed cū iuxta illius di-
ctamen non vivis, & donis tibi à
Deo datis abuteris, tunc prout ex-
plicat Hugo Cardinalis in verba Ec-
clesiastæ, scientiæ tuæ sunt *divitiæ
conservatæ in malū Domini sui.* Vel
ut prosequitur idem Cardinalis: *I-
stæ sunt literæ mortis, quas quilibet
nostrum contra se defert ad iudicium,
sicut Urias detulit literas mortis
sue.* Perpen-

Perpen-
aliquis Sa
indoctior
divino tr
bit: Hau
textum c
annes Ch
cerdos vi
ritus tam
debeat, u
Labia Sa
G legem
ptum: su
ad Sacer
non deb
S. Jo
Christo
aturum,
humeris
Si te del
esse sciel
portabil

Perpende ulterius, quòd etiam si aliquis Sacerdos quocunque Laico indoctior esset, hæc ignorantia coram divino tribunali illum non excusabit: *Haudquaquam ad inscitie pretextum confugere potest*, ait d. Joannes Chrysostomus. Cum enim Sacerdos vi muneris sui doctus & peritus tam pro se, quam pro aliis esse debeat, ut ait Deus per Malachiam: *Labia Sacerdotis custodiunt scientiam, & legem requirent de ore eius*, si aptum sufficienter sese non noverat, ad Sacerdotale officium ascendere non debebat.

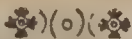
S. Joannes Chrysostomus ait, Christum Dominum Sacerdoti dicturum, *quomodo ausus es provinciâ humeris istis minimè parem subire*. Si te debitâ doctrinâ instructum non esse sciebas, quare pondus tibi importabile assumpsisti? *Quisnam te*

ad id coegit? quisnam te attraxit fugientem detrectantemque. Imò idē s. Doctor observat, quòd si aliquis non se spontē ingereret, sed à Deo eligeretur ad aliquod officium; & ille officii eiusdem partes non adimpleret, non obstante hoc deberet puniri, & aſſert. exemplū Saul, qui Rex à Deo ipſo fuit conſtitutus, & Heli, qui pariter ad Sacerdotiū aſſumptus eſt, & tamen, quia non ſatiſfecerunt debitè ſuis dignitatibus, reprobationis poenam portarunt.

Datò itaque, quòd Sacerdos ignarus Superiorum ſuorum imperiò ad Sacerdotium aſcendiſſet, ipſi inſiſteret omnem movere lapidem, ut id, quod neceſſariò ſciendum eſt Sacerdoti, addiſceret. Quòd ſi hoc facere negligeret, excuſari omnino non poſſet. Tandem abſolve o Sacerdos

cerdos
tendo te
re non in
ſi nunqu
greſſus e
tionem l
ſed cūm
tis exuer
reſolutio
ſtituenda
tio tua n
poteris
mille. M
cuſare in
li, & con
niam imp
coram te
quam Ju
accuſo n
præcipu
uti dece
excufaſi

cerdos meditationem hanc, reflectendo te, quod si prout decet vivere non incipis, melius pro te foret, si nunquam Clericalem militiam ingressus esses, quia strictam adeò rationem Deo reddere non tenereris; sed cum iam sis, nec possis Sacerdotis exuere characterem, cape firmam resolutionem vitæ tuæ in melius instituendæ. Jam scis, quod excusatio tua non recipitur à Deo, cui non poteris unquam *unū respondere pro mille*. Melius est ergo te potius accusare in sacro poenitentix tribunali, & coram Deo ingemiscendo veniam implorare. Prostratus itaque coram te mi amantissime Jesu, tanquam Judice meo, non excuso, sed accuso me, & omnia scelera mea, & præcipue, quod non ita vixerim, uti decebat Sacerdotē tuum. Non excusationes, inquam, sed preces &

lacrymas meas tibi offero, ut mei indignissimi ministri tui miserearis, & cum ad iudicandum veneris, nolis me condemnare. Jam statui, & te adiuvante statutam vitæ meæ reformationē adimplebo. Auxiliare mihi Domine, auxiliare.

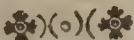
MEDITATIO XI.

*Quomodo in Dei tribunali exami-
buntur opera Sacerdotum.*

CAPUT I.

Considera, quòd cuncta & singula opera tua debent à Deo supremo Iudice examinari. *Cuncta quæ fiunt, adducet Deus in iudicium.* Et quòd insuper eadem opera tua non tanquam ab homine, sed uti ab Ecclesiastico facta considerabuntur, nimirum, uti à viro sancto. *Sancti erunt Deo suo, uti de Sacerdotibus habetur in Levitico, imò uti à Viro quasi divi-*

divino:
sus divin
rys, Ar
à te rat
operati
Sanctos
professi
dos, ut
ligiosus
Ecclesia
plexus
Clericu
et inf
ra ad f
minand
Præ
sancti
fession
bonita
est cal
fidoru
cordore

divino: *Qui Sacerdotem dicit, prorsus divinum virum insinuat; ait Dionys. Areopagita. Exiget ergo Deus à te rationē, an cuncta, quæ viveas operatus es, talia fuerint uti decet Sanctos. Unusquisque ad normā suæ professionis iudicandus est, Sacerdos, ut Sacerdos, Religiosus, ut Religiosus, Laicus ut Laicus. Si ergo Ecclesiasticus sanctitatis statū amplexus est, uti docet Augustinus: Clericus professus est sanctitatem; rectè infertur, quòd cuncta eius opera ad sanctitatis trutinam erunt examinanda.*

Præterea sic discurre: Bonitas & sanctitas Sacerdotis ratione suæ professionis tantò perfectior esse debet bonitate Laicorū, quantò superius est cælum respectu terræ, uti ait d. Hidorus Pelusiota: *Tantum inter Sacerdotem & quemlibet probum inter-*

esse debet, quantum inter cælum & terram discriminis est. In tribunali igitur Dei, in quo unusquisque secundum propriam conditionem iudicari debet, tantò differt modus reddendi rationem inter Sacerdotē & Laicum, quantum discriminis invenitur inter cælum & terram.

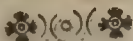
Quibus sic stantibus ulterius procede, & dic: Si iudicium Dei cum Sacerdotibus adeò severum est, ut s. Anselmus dixerit, interdum fieri ut opera, quæ pro meritoriis habebantur, tanquam peccaminosa inveniantur, & mulcentur, quid fiet de operibus Sacerdotum, cum ad disquisitionem supremi Iudicis afferrentur? Hanc seriò ruminare necesse est veritatē, ut de æterna animæ tuæ salute periculum non incurras.

Perpende insuper, qualem nancisci possit exitum causa illius Sacerdotis,

dotis, qu
tatis Deo
statui, seu
patravit.
meret. fo

Quid
quorum
hil magi
dinas i
hæc pec
iudicant
crimen
ait s. Pe

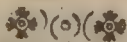
Quid
frequen
in cæta
qui s. p
Biblia
nus Sac
ms Sac
sidera
buntur

dōtis, qui per solenne votum casti-
tatis Deo consecratus, turpia adeò &
statui suo summè indecora peccata
patravit, hic procul dubio *de carne*
metet solummodò corruptionem.

Quid fiet de illis Sacerdotibus,
quorum *Deus venter est*, quique ni-
hil magis curant, quàm gulæ inor-
dinatas illecebras? Putas æqualiter
hæc peccata in Sacerdote & Laico
iudicanda? falleris: *Ebrietas in Laico*
crimen est, in Sacerdote sacrilegium:
ait s. Petrus Chrysologus.

Quid fiet cum Sacerdotibus, qui
frequentiores in mensis lusorū, quā
in Altaribus templorum fuerunt,
qui sæpius chartifolia, quàm sacra
Biblia pertractârunt? S. Bernardi-
nus Senensis omnes lusores: *Dæmo-*
nis Sacerdotes appellavit. Hinc con-
sidera, qualiter in Dei iudicio voca-
buntur, quomodo tractabuntur illi

Sacerdotes, qui dies noctesque in ludendo consumpserunt?

Quid fiet de Sacerdotibus, qui proprios imò Ecclesiæ proventus in vanitates, luxum, & peccaminosos usus profundunt? Quid fiet de Sacerdotibus scandala præbentibus, de avaris, usurariis, & simoniacis? Procul dubio dicetur ipsis à Deo illud terribile: *Nescio vos, nec in æternum faciem ejus videbunt.*

Sacerdos Dei, his ritè perpenſis, examina temetipſum, & ſi te reum agnoſcis, toto corde compunctus à Deo Judice nunc veniam implora. Cùm tenes illum in manibus tuis ad Altare, coneris offenſam Majeſtatē dolore, ac lacrymis tuis placare. *Horrendum eſt incidere in manus Dei viventis, nunc, cùm Deus in manus tuas deſcendit, tempus eſt, ut tuæ animæ negotium cum ipſo peragas*
de.

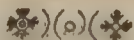
de przte
pro futu
& ab om
mittendo

COnſe
cerde
miſſæ ſac
pende, c
dio ſanct
Concili
Necēſſa
pus ade
ſi fide
conſequ
dari et
& vene
Concili
crificiu
venera
votione
Et s. Jo

de præteritis verè poenitendo, & pro futuris vitam Sacerdote dignā, & ab omni macula mundam appro- mittendo.

C A P U T II.

Considera iudicium, quod fiet Sa- cerdotibus circa Sacrosanctum missæ sacrificium. Et imprimis per- pende, quod in terris non datur a- ctio sanctior & excelsior, hoc innuit Concilium Tridentinū illis verbis: *Necessariò fatemur, nullum aliud o- pus adeò sanctum & divinum à Chri- sti fidelibus tractari posse; & per consequens dicendum est, nullam dari ætationem, quæ majori honore & veneratione peragenda sit. Idem Concilium prosequitur: Missæ Sa- crificium omnis religionis cultu, ac veneratione celebretur, exteriori de- votione, ac pietatis specie peragatur. Et s. Joannes Chrysostomus loquens*

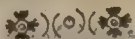

de sacrificio missæ, ait: *Sacrificiū honore & veneratione plenissimū, addens, quòd, cūm Sacerdos in Altari celebret, cælum aperitur, & Angeli descendentes & Sacerdotem circumdantes facie ad terram prostratā Sacramentū reverenter adorant.*

In die itaque particularis iudicii requirit Deus à Sacerdote, an attentè, reverenter, & debita devotione Sacrificia sua Altissimo obtulerit, an sacros ritus & Ecclesiæ ceremonias observaverit; verbo, an omnia pro tanto mysterio requisita ritè adimpleverit; quòd si reus fuerit inventus, qualem Deo excusationem afferre poterit?

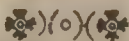
Præterea cum huius Sacrificii summa dignitas requirat in ministro parem animæ munditiem, uti prætractum Concilium admonet: *Quantā maxime fieri potest cordis munditiā*
& pu-

& purit
mus Jud
tibus str
Agnelli
ritate &
ad oblat
cificiū
terribile
morem,
oblation
ditus d
Et cū
cra My
paratio
actus &
pere, qu
fectus pi
ta habit
Dominu
examin
fuerit t
dote ad

Et puritate; hinc est, quod Supremus Iudex exacturus sit à Sacerdotibus strictā rationē de pertractata Agnelli immaculati carne; & de puritate & munditie cordis, quibus ad oblationem tremendi huius Sacrificii accesserunt. O iudiciū Dei terribile, quantum mihi incutis timorem, ne in meorum Sacrificiorū oblatione requisita puritas, & mundities defuerit!

Et cū Sacerdos antequam ad sacra Mysteria accedat, congruā preparationem teneatur præmittere, & actus & cogitationes sanctas concipere, quibus seipsum excitet ad affectus pios, qui sunt veluti ornamenta habitationis, in qua suscipi debet Dominus Dominantium, hinc Deus examinabit in iudicio, an hæc omnia fuerint debitè & diligenter à Sacerdote adhibita. Tandem exiget etiā

à Sacerdote, an peractis divinis
Myfteriis debitam gratiarum actio-
nem pro tanto beneficio Sacerdoti
collato perfolverit.

Ex his omnibus colligere pote-
ris, quàm iure merito cum Magister
Avila audiviffet quemdam Sacerdo-
tem post fuæ primæ miffæ celebrati-
onem mortuum effe, responderit,
multum detulit ad Judicem.

Heu nos miferi Sacerdotes! fi pro
prima miffa, quæ folet tanta devo-
tione, & cordis compunctione ce-
lebrari, ftrieta adeò ratio Deo red-
denda venit, quid erit de tot cen-
tefis, & forfan millenis miffis præ-
cipitanter, & absque debita præpa-
ratione celebratis? Nunc putamus
nihil effe facilius, quàm miffam ce-
lebrare, fed cum res ad trutinam
divini Judicii pervenerit, aliter no-
bis sentiendum fuiffe videbimus.

Perpen-

Perpe
io iudici
Sacrifici
devotio
reveren
non fo
munt in
digna co
tare acc
theatru
ceremo
incomp
unt, &
foliciti
vant; e
votio
stantib
procu
diciu
& qual
beant
Per

Perpende ulterius, quomodo erit
in iudicio illorum Sacerdotū, qui
Sacrificium adeò sanctum absque
devotione, attentione, decore, &
reverentia offerre præsumunt. Hi
non solum non timent, neque tre-
munt in Sacrificii oblatione; sed in-
digna corporis compositione ad Al-
tare accedunt, veluti Histriones ad
theatrum: negligunt sacros ritus &
ceremonias: suppellectili lacera, &
incompta utuntur; verba degluti-
unt, & interdum omittunt; solum
soliciti, ut citissime missam, absol-
vant; ex quibus absurdis, loco de-
votionis, & venerationis, circum-
stantibus ludibrium & scandalum
procuratur. Serio cogita, quale iu-
diciū similibus Sacerdotibus fiet,
& qualem causæ suæ exitum sibi de-
beant polliceri.

Perpende insuper, quid ille Ju-
dex,

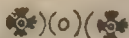
*dex, in cuius conspectu stellæ non sunt
mundæ, de his Sacerdotibus iudi-
cabit, qui quasi Judæ novelli con-
scientiâ gravi peccato maculatâ ad
sacrificandum accedunt, qui à do-
mibus suspectis ad Altare Christi
Domini impœnitentes transeunt,
qui actu celebrantes ad objecta im-
pura dirigunt aspectus? O scelus
horrendum? utinam de te nec com-
memoratio fieri posset? Cogita, qua-
le iudicium similes maneat; & si ab
hominibus prudentibus, & timora-
tis mille pœnarum rei reputantur,
quid de ipsis supremus Iudex erit
iudicaturus? Revelavit Christus s.
Birgittæ, quòd quotiescunque Sacer-
dotes gravi peccato maculati illum
in Altaris Sacramento suscipiunt,
toties ab ipsis irâ & furore plenus
egreditur: *Ego egredior ut Iudex
iudicaturus, à fumente contemptus.**

O

O Ju-
coram t-
compar-
tæ Mala-
Sacerdo-
vestrum
Eja tani-
assumite
pſcs dig-
Tand-
erit de-
que ull-
præpar-
dunt; c-
glutien-
sacris v-
ti cum
ridenti,
de illis
dumen-
lusus,
miseri,

O Iudex æterne, quid facies, cū coram te Sacerdotes adeo scelesti comparebunt? Ecce per os Prophetæ Malachiæ respondetur vobis o Sacerdotes: *Dispergam super vultū vestrum stercus solemnitatū vestrarū.* Eja tandem Dei sanctum timorem assumite o Sacerdotes, & vosmetipsos dignè & congruè emendate.

Tandem considera, quale iudiciū erit de illis Sacerdotibus, qui absque ulla reflexione, tantò minùs præparatione ad celebrandum accedunt, quasi ad frustum panis deglutiendum. Quid de illis fiet, qui sacris vestibus ad celebrandū induti cum circumstantibus garriunt, rident, & nugas loquuntur. Quid de illis, qui vix depositis sacris indumentis currunt ad circulos, ad lusus, & forsan ad his pejora? O miseri, quàm rigidè, quàm severè
vin.

vindicabit Deus tantam sibi à vobis
ignominiam illatam.

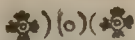
Sacerdos respice vitā tuam, cura
ut defectus à te in celebrando com-
missis agnoscas, & coram crucifixo
Domino illos detesteris, nisi in æ-
ternum mavis perire.

C A P U T III.

Hic considera, quòd cūm Sacer-
dos obtinuerit à Deo potestatem
non solum in Corpus Christi verū,
sed etiam in mysticum, cūm possit
à peccatis absolvere, quando à su-
perioribus ipsi iniungitur, certum
est, quòd fungens hoc Divino offi-
cio audiendi confessiones se subicit
illi severo Iudicio, quod fiet à Deo
de omnibus, qui aliquam iurisdic-
tionem exercent: *Judicium durissimū
his, qui præsunt, fiet.*

Perpende itaque o Sacerdos Con-
fessorie, quā strictam sis Deo red-
ditu-

diturus
Poenitent
exercitio
in pote
peccata
Quis pot
lus Deu
cere deh
velle iuc
constitu
dabile s
Juxt
rum vie
ius à D
potesta
scio, si
maius o
re. In
summa
hæc su
strictu
Ab h

diturus rationem de administrato
Poenitentiae Sacramento. Per hoc
exercitium multum Deo assimilari
in potestate; solvisti & remisisti
peccata, quod proprium Dei est:
*Quis potest dimittere peccata, nisi so-
lus Deus.* Idcirco illi rigori subia-
cere debes, quo protestatur Deus se
velle iudicare illos, quos terrae Deos
constituit. Vide ergo, quam formi-
dabile futurum sit hoc Iudicium.

Juxta communem sensum Docto-
rum videtur non posse hominem ma-
ius à Deo recipere donum, quam
potestatem dimittendi peccata: Ne-
scio, si potest homo à Deo in hac vita
maius accipere, ait. Hugo à s. Victo-
re. In illo ergo tribunali, in quo
summa habetur ratio dati & accepti,
haec super omnes Sacerdotalis actio
strictius & rigorosius iudicabitur.

Ab his generalibus ad particula-
ria

ria descendendo, perpende qualem à te rationem o Sacerdos Confessionarie exigit Deus. Primò diligenter examinabit, an sufficienter laborasti ad acquirendam tibi scientiam necessariam ad non errandum; an diligenter observaveris species, & numerum peccatorum, ut rectum de iis formares iudicium, & proportionatas iniungeres poenitentias, si promptus & facilis fueris ad audiendos poenitentes, pro obtinenda absolutione ad te confugientes.

Examinabit Supremus Iudex, an studueris inducere induratos peccatores, ad cordis contritionem, & vitæ emendationem. An benevole & paternè instruxeris indoctos & rudes, an salubria & efficacia consilia præbueris habituatis in peccato ad eradicandas malas consuetudines, an media opportuna suggereris ad fugiendas, aut eliminandas peccandi occasiones.

Truti-

Truti-
ter & ca
contra p
stillares
néve teip
bitam ad
adhibue
dis pecc
modo p
firmitati
una ap
tepidis
Dei tim
Tand
quomoc
fema re
nisterio
lem pr
iniunge
nitente
à poeni
inducer

Trutinabit insuper, an prudenter & cautè examinaveris materias contra puritatem, ne malitiam instillares innocentibus animabus, nève teipsum contaminares. An debitam assabilitatē, & mansuetudinē adhibueris ad eliciendam à verecundis peccatorū confessionem. Quomodo precuāsti spiritualibus infirmitatibus pœnitentium opportuna applicare remedia, quomodo tepidis fervorem, & cunctis sanctū Dei timorem ingerere studuisti.

Tandem rationem à te exiget, quomodo restitutiones honorum, & temæ regulaveris, quod in hoc ministerio maximi momenti est. Qualem proportionem in pœnitentiis iniungendis observaveris, ne pœnitentes nimis gravando deterreres à pœnitentia; aut ipsis adulando induceres ad licentiam; an contēpto

pto quovis humano respectu dene-
gaveris absolutionem, cum muneris
tui ritè administrandi ratio id exi-
gebat.

O quàm districtam Deo dabunt
rationem Confessarii! Quis scit, an
illi alios hìc absolventes, semeti-
ipsos in Dei iudicio non condemna-
bunt? Quid tunc fiet cum illis, qui
plùs ad propria, quàm animarũ lu-
era respicientes, onus audiendi con-
fessiones indocti, & imperiti susce-
perunt, casus difficiles proprio mar-
te resolverunt, & animarum perni-
ciem procurârunt. Quid fiet cum
illis, qui propriis commodis vacan-
tes, & labori parcentes cæli claves in
propriis manibus rubigine, ut ita
dicam, corrodì permiserunt? Quid
cum illis, qui vulnera poenitentiu
videntes, oleum charitatis non in-
fuderunt, aut medicinam in toxicũ

con-

convert
& alioru
cuerunt.

Ex hu
mini Sa
audienc
enim in
tummo
constitu
niteriu
lateres
gentes,
exoran
quæ ha
opus fu
Dei str
vosmet

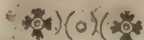
Hic e
quæ
disquin
Ecclesi

convertentes, in ruinam propriam,
& aliorum salutis, munus suū exer-
cuerunt.

Ex hucusque dictis ne ita terrea-
mini Sacerdotes, ut à confessionibꝯ
audiendis abstineatis, in gravius
enim incideretis iudicium, sed tan-
tummodò propositum indè vobis
constituite, hoc sanctum adeò mi-
nisterium debitis modis adimplere.
Interea præteritos defectus corri-
gentes, & lumen à Patre luminum
exorantes, emendatis in meliùs,
quæ hætenus minùs debitè, quàm
opus fuerat, operati estis, & ne in
Dei strictissimum iudiciū incidatis,
vosmetipsos nunc iudicate.

C A P U T IV.

Hic considerate maximum rigorē,
quo Deus utetur in Iudicio, cū
disquiret, in quos usus adhibuerint
Ecclesiastici partē patrimonii Chri-
sti,

sti, quâ potiebantur. Vobis autem
in hoc puncto s. Bernardi doctrinâ,
& reflexiones proponam. In primis
itaque dicit hic s. Pater, quod pro-
ventus Ecclesiastici sint pauperum
patrimonia, fidelium vota, pecca-
torum pretia. Et quamvis hi pro-
ventus vobis sint applicati, non ta-
men uti Dominis, ut pro genio ve-
stro illos erogetis, sed uti Dispen-
satoribus ad normâ Sacrorum Câ-
nonum. Quapropter ait d. Thomas
Aquinas: *Bonorum Ecclesiasticorum
Clerici non sunt veri Domini, sed
Dispensatores*, & addit d. Augustini
authoritatē, qui Bonifacio scribens,
ait: *Non illa bona nostra sunt, sed
illorum, quorum procuracionem geri-
mus*. Ipsemet Apostolus Paulus Cle-
ricos vocat Dispensatores, dicens:
*Queritur inter Dispensatores, ut fi-
delis quis inveniatur.*

Hac

Hac præsupposita veritate, pro-
greditur s. Bernardus dicens: Ve-
stris ergo proventibus; o Ecclesia-
stici, utimini non ad delicias, sed
ad vestri statûs decentiam; hoc enim
fundatur in auctoritate Apostoli
Pauli dicentis: *Qui servit altari, de
altari vivere debet.* Non indulget
Apostolus deliciari, sed vivere. De-
beatis ergo esse contenti mensa fra-
gali, sed non licet vobis splendide
epulari cum amicis, & in recreatio-
nibus, Christi & pauperum patri-
monia profunderet. *Contenti sint a-
limenta corporis non irritamenta gu-
la accipere.* Potestis uti proventib9,
ut decenter & modestè vestiamini,
non autem pro vestibus pretiosis,
& rara supellectili: *Quibus regan-
tur, non quibus ornentur,* ad honestâ
necessitatem, non ad immodicâ ve-
nustatem. Addit autem s. Concil.

Trid.

Hac

Trid. copiam reddituum Clericis tribui, ut pauperibus succurrant, & Ecclesias ornent, sed non ut consanguineos impingent.

Nunc perpendite, qualem in die Judicii vestri rationem Deus à vobis sit desuper exacturus. S. Thomas à Villanova putat, quòd tanquam de furto iudicabitur ille Beneficiatus, qui superfluos proventus in pauperes non diffundit, sed in convivias, in recreationes, in fabricas non necessarias erogat, cum Ecclesiam sordidam, laceratq; videt, aut foeminas quæstu corporis propriam egestatē sublevare coactas observat.

Insuper perpendite, quàm severè iudicabuntur, qui ausi sunt *sumere panem filiorum, & mittere canibus*, aut qui, pro pudor, Christi patrimonium, sanguinem pauperū, Ecclesie dotem, in concubinarum ali-

menta

menta er
malo non
mendation
tatis! in ex
damnatio
aut præte
Tribunali
bitur rati
Romana h
Tribunal
qui à reli
tiam pau
sine aliqu
spargit.
Confid
cto reditu
rigidè pro
ut non sol
sed qui al
Dei ministr
severissim
manifesta

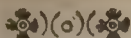
menta erogârunt. O miseri, si tanto malo non affertis remedia, & de commendatione vestra seriò non cogitatis! inevitabilis enim erit vestra damnatio; nec iuvabit excusationes, aut prætextus adducere: quia in Tribunali divino nulla de iis habebitur ratio, prout in Sexta Synodo Romana habetur, *nec aliquo se ante Tribunal Christi obstaculo muniat, qui à religiosis animabus ad substantiam pauperum derelicta, contra fas, sine aliqua pietatis consideratione dissipat.*

Considera ulterius, quòd in puncto reddituum Ecclesiasticorũ adeò rigidè procedetur in Tribunali Dei, ut non solùm, qui illos dissiparunt; sed qui absconderunt, & avaritiâ Dei ministro indignâ accumulârunt, severissimè castigabuntur. Et ratio manifesta est: quia Beneficia Eccle-

siastica, non ideo fundata sunt, ut eorum proventibus arcæ repleantur; sed ut inter pauperes, & maximè domesticos erogentur.

Hinc ponderat s. Bernardus, quòd cum Ecclesiastici, & beneficiati coram divino Tribunali in die ipsorū iudicii comparebunt, ibidem invenient pauperes, & egentes debito auxilio fraudatos, qui contra illos Iudicis ultionem implorabunt; & insuper, Deo sic disponente, aderunt pariter Fundatores Beneficiorum querulantes, & clamantes contra illos Ecclesiasticos, qui adeò iniustè derelictas ab ipsis substantias distribuerunt: *Venient ante Tribunal Christi, audieturque populorū querela gravis, accusatio dura eorū, quorum Clerici vixere stipendiis.*

S. Thomas à Villanova tantoperè illuminatus à Deo, & optimè notescens,

scens, quàm rigidè procedatur in hac materia, duo memorabilia dicere solebat: primò, quòd idē est Ecclesiasticum cum pecuniis, ex proven- tibus beneficalibus cumulatis, mo- ri, ac si penes concubinam obiret. Secundò: sæpè solebat domesticis dicere, si æternus Judex Christus me tempore mortis meæ inveniet cum uno floreno de redditibus Ec- clesiæ meæ; animam meam pro da- mnata iudicate, & extra cœmeteriū me sepelite. Sic aiunt, qui Dei tri- bunal rectè nôrunt. Quid fiet ita- que de illis Ecclesiasticis, qui non unicum florenū, sed plurimos con- servant, non audentes illos erogare, uti deberent propter nimiam cupi- ditatem, & inordinatum erga divi- tias affectum? procul dubio tales in evidenti damnationis æternæ peri- culo reperjuntur.

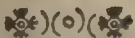
Tandem exclamat s. Bernardus:
*Vae tibi Clerice, qui peccata populi
 comedis, bonum tibi erat magis fode-
 re, aut mendicare.* Hinc eruas hanc
 veritatem, quòd melius tibi est, non
 quærere Beneficia Ecclesiastica, ne
 in tantis periculis animam tuã po-
 nas, & tam rigido iudicio te subji-
 cias. Si autem Beneficia possides,
 impende proventus eorum uti de-
 bes, & quidquid antea perperam in
 similibus fecisti, excitet in te con-
 tritionem & poenitentiam; pro fu-
 turo autem exactam reformationẽ.
 A superfluis expensis cave, Christi
 patrimonium fideliter dispensa, de
 tuis consanguineis ditandis ex-
 pelle à te desiderium. Tandem soli-
 citus esto tanquam rationem reddi-
 turus pro eis. Gemitus effunde, di-
 gnos age poenitentiae fructus, alio-
 quin, & tibi noveris imputanda, quæ
 modo

modo inte
 ui pendis

ME
 De iudi

COnfid
 reddit
 verbis pe
 erunt p
 iustitiæ.

Ut au
 prehenda
 cra Scrip
 labia, os,
 vino nom
 chias dic
 esse plen
 endos La
 ad legem
 stodiunt,

*modò inter delicias contemnis & par-
vi pendis.*

MEDITATIO XII.

*De iudicandis in iudicio Dei verbis
Sacerdotum.*

CAPUT I.

Considera strictam rationem, quã
redditurus est Sacerdos Deo de
verbis peccaminosis, & qualis hæc
erunt ponderis in statera divinæ
iustitiæ.

Ut autem hanc veritatem com-
prehendas, perpende, quòd in Sa-
cra Scriptura, & à sanctis Patribus
labia, os, & lingua Sacerdotis, di-
vino nomine nuncupantur. Mala-
chias dicit labia Sacerdotis debere
esse plena divinæ scientiæ ad instru-
endos Laicos in iis, quæ spectant
ad legem Dei: *Labia Sacerdotis cu-
stodiunt, scientiam, & legem requi-
rent*

rent de ore eius. S. Joann. Chryso-
stomus multis rationib9 probat ve-
nerabilius esse os Sacerdotũ, quàm
Veteris Testamenti propitiatorium:
*Os Sacerdotum, vel ipso quoque pro-
pitiatório augustius atque honorabili-
us existit.* S. Anselmus vocat os Sa-
cerdotis os Christi: *Os tuũ os Chri-
sti est.* S. Bernardus dicit: *Os Evan-
gelio consecratum, & tandem sanctus*
Petrus Damianus lingvæ Sacerdotũ
dat titulum mediatricis inter Deũ
& hominem: *Lingva, quæ inter De-
um & nos quodammodo mediatrix est.*

Nunc considera, quantum Sancti-
tatis pondus in divinorũ iudiciorũ
statera verba à tam sancto ore pro-
lata esse debeant: & indè perpende,
quàm horrenda & terribili puniti-
one, digna erunt verba peccamino-
sa ex ore Sacerdotum prodeuntia.
Benè reflectant se Sacerdotes, ait d.

Joan-

Joannes C
ximo deli
fanantes
gnis os
ant id co
tum & q
iis: Aud
qui convi
cogitante
corent.

Perpe
dicabun
fuerunt
apparue
blasphem
ctos, ver
mendaci
mitates
simas.

Perpe
Deo iud
præterq

Joannes Chrysostomus, super maximo delicto, quod perpetrant, profanantes verbis obscœnis, & indignis os adeo sacrosanctum: horrent id cogitando, & capiant, quantum & quale fiet à Deo iudicium de iis: *Audiant, qui obscœna loquuntur, qui convitia proferunt, ac korrescant, cogitantes quale os turpent ac dedecorent.*

Perpende etiam, quàm rigidè iudicabuntur illi Sacerdotes, *qui posuerunt os suum in cœlum*, nempe cū apparuerit ab ore ipsorum exivisse blasphemias contra Deum, vel Sanctos, verba iniuriosa, detractiones, mendacia, periuria, & similes enormitates Sacerdotali lingua indignissimas.

Perpende ulteriùs, quale fiet à Deo iudicium de lingua illa, quæ præterquàm quòd mediatrix est in-

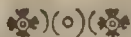
ter Deum & hominem, ipsimet Deo quodāmodo imperat per verba consecrationis; & sapissimè pretiosissimo Christi sanguine imbuta est, cū tam audacter turpissima & obscena verba profert. O lingua infernalis! quomodo per te loqui potest Deus! potiùs dici posset te esse membrum diaboli ad vilipensionem dignitatis Sacerdotalis. O mi Deus, quomodo & qualiter cōparebunt in iudicio tuo tam nefandæ enormitates! Reflectite vos o Sacerdotes, quòd hæc omnia in iudicio Dei tota severitate discutientur; & hæc cogitatio vestras nimis lubricas linguas refrænet: *Nolite loqui adversus Deum iniquitatē, quoniam Deus Iudex est.*

Tandem examina te o Sacerdos, circa usum, vel abusum tuæ linguæ, & si à prædictis excessibus te sentis immunē, Deo gratias age, qui gra-

tiâ suâ te confortat, & magis magisq;
teipsû custodias ab omnib9 iis, quæ
in similes Dei offensas te possunt in-
ducere. Dic, & fac semper: *Custo-*
diam vias meas, ut non delinquam in
lingua mea: Quòd si invenias te reû
ob non custoditam à malo linguam
tuam, lingvâ ipsâmet utere pro re-
medio, & à supremo Judice pete
veniam, & ipsimet appromitte emen-
dationem.

Ut autem in posterum linguam
tuam ritè custodire, & refranare
possis, seriò cogita strictam, quam
Deo de verbis tuis reddere debes
rationem. Cogita, quòd sis Sacer-
dos, & loquere ut Sacerdos. Sint
verba tua gravia, & matura, sicut
expedit venerabili ori Sacerdotû.
Concludo cum s. Augustino: *Sata-*
gite Sacerdotes, ut lingua, quæ quo-
tidie Dei Filium de cælo vocat in ter-

Ks ram,

rā, contra ipsū Dominū non loquatur.

C A P U T II.

Considera, quòd Sacerdos non solum iudicabitur de verbis pecaminosis contra Deū, aut proximū prolatis, verū etiā de otiosis. Et hic memineris decreti universalis à Deo omnibus intimati illis verbis: *Omne verbum otiosum, quod locuti fuerint homines, reddent rationem de eo in die iudicii.* Ad agnoscenda verò otiosa verba, hanc regulam dat Divus Gregorius illis verbis: *Quod necessitate caret, aut utilitate.*

Nunc perpende, quomodo in divino Tribunali de verbis Sacerdotū instituetur iudicium, cū Viri sanctitate conspicui tanto rigore de hisce verbis sentiant: & præcipuè s. Bernardus, qui ponderans facetias, jocos, & sales, qui recreationis causā à Sacerdotibus proferuntur, ait:

Inter

*Inter fac
ore verò
ratio est.
sacrum, &
lio dicat
similibus.
rui Evan
rire illicit
Itaque
verbis ot
ad eò for
diciū,
etissimū,
Hanc pe
tuz cohi
O te
ba otios
jocaris
nimam
tu aliis
tibus p
gatorius*

Inter seculares nugæ, nugæ sunt; in ore verò Sacerdotis blasphemix. Et ratio est, quia cùm os Sacerdotũ sit sacrũ, & Deo, atque ipsius Evangelio dicatum, ideò iniquum est illud similibus nugis, & jocis aperire. Os tuũ Evangelio consecrasti, talib9 aperire illicitũ, assvescere sacrilegũ est.

Itaque sic tecum discurre: Si de verbis otiosis Sacerdotum strictum adeò formatur in mente hominis iudicium, quid fiet in Tribunali sanctissimi, & iustissimi Judicis Dei? Hanc perpende veritatẽ, ut lingvæ tuæ cohibeas lubricitatem.

O te miserum Sacerdotẽ, in verba otiosa & faceta proclivem! tu jocularis & rides, & interea contra animam tuam processus compilatur; tu aliis recreationem tuis scurrilitatibus præbes, & interea ignis purgatorius tibi paratur.

Hisce tactus reflexionibus, cura,
 ut lingvæ tuæ præscribas regulas,
 quas à variis Doctoribus extractas
 tibi communicabo. Cogita, inquit
 s. Petrus Damianus, quòd tibi quæ
 Sacerdoti incumbit non solum à
 verbis peccaminosis, sed ab omnib9
 superfluis, & munere tuo Sacerdo-
 tali indignis abstinere: *Sed etiam*
linguam, quæ inter Deum & nos, quo-
dammmodo mediatrix est, à supervacui
levitate sermonis compescant. Memi-
 neris, ait s. Anselmus, quòd os tu-
 um os Christi est, & ideo non solū
 mendaciis, & detractionibus aperi-
 ri non debet: *Os tuum os Christi*
est, non debes, non dico, ad mendacia,
non dico, ad detractionem, sed etiā
ad quæcunque otiosa, supervacanea
& scurrilia clausum, & solummodò
Dei laudibus, & proximorum uti-
litati, & ædificationi apertum esse
 debet:

debet: S
 os aperire
 & ædific
 tulum ha

Hic ex
 quàm lib
 lem cadis
 strictissim
 super à t
 emendare
 ut per g
 aperiatur
 in gloria
 ximi tui
 novans i
 mine cust
 cumstanti

CONFID
 Sacer
 solum de
 verbis iu

debet: *Sed nec ad otiosos sermones os aperire, quod ad solas laudes Dei, & ædificationem proximi debes patulum habere.*

Hic examina temetipsum, & vide, quàm libenter & frequenter in similem cadis defectum; & recordare strictissimæ rationis, quæ Deo desuper à te reddenda erit. Statue te emendare, & Deum roga ferventer, ut per gratiam suam os tuum non aperiatur ad nugas, sed ad ea, quæ in gloriam ipsius, & in bonum proximi tui cedere possunt. Sæpè renovans illam iaculatoriã: *Pone Domine custodiam ori meo, & ostium circumstantiæ labiis meis.*

C A P U T III.

Considera, quòd Iudex æternus Sacerdotes, & Ecclesiasticos non solum de otiosis, & peccaminosis verbis iudicaturus est; sed etiam de
san-

sanctis, quæ proferre debebant, nimirum de vocali recitatione Officii Divini: *Cum accepero tēpus, ego iustitias iudicabo*; hoc punctū magni momenti est pro Ecclesiasticis, qui horas Canonicas recitare tenentur, & in eo patens aperitur via ad plures considerationes.

Perpende itaque, quod Sacerdos Divinum Officium persolvens, alloquitur Dominum infinitæ Majestatis, & ipsi laudis Sacrificium offert: *Dum psallimus, Deo nostro sacrificiū laudis offerimus*; ait d. Petrus Damianus; & ideò singularis attentio, & devotio, nec non corporis compositio talis requiritur, quæ Deum, cui loquimur, decet. Et hoc quidē primum erit punctum, quod in iudicio Dei discutietur.

Deinde perpende, quanto rigore procedet Deus in iudicio contra illos

los Ecclesiasticos
ta devotio
paucā ad
ut, si cum
jorem ef
tanquam
tur, sed
Tunc dice
eorū laud
si porcorū
plūs dele
porcorum
Confi
tur illi, c
vinas, gar
tur, & int
miserent
cipe Iequ
possit, q
jicere cu
Rex Reg
um in die
illos vene

los Ecclesiasticos, qui absque debita devotione officiū persolvunt, & paucā adeò attentione id peragunt, ut, si cum plebeio loquerentur, majorem essent adhibitori. Isti non tanquam laudantes Deū iudicabuntur, sed tanquam Deum irritantes. Tunc dicet Divinus Jūdex, se minùs eorū laudibus delectatū fuisse, quā si percorū grunnitū audivisset: *Non plus delectatur, quā in grunnitu porcorum;* ait Belluacensis.

Considera, quomodo iudicabuntur illi, qui dū laudes recitant Divinas, garriunt, murmurant, iocantur, & interdum discursus indignos miscent? si taliter cū terreno Principe loquerentur, vix se continere posset, quin ipsos per fenestras de-
 jicere curaret. Quid ergo fiet, cū Rex Regum & Dominus Dominantium in die furoris sui ad iudicandos illos venerit? S.

S. Bernardus scribit maximè Desi
iniuriari ab illo, qui exaudiri à Deo
postulat, & vix, quod ipsemet pro-
fert, intelligit: *Magnam iniuriam*
Deo facio, cum deprecor illū, ut mihi
intendat, Ego nec mihi, nec illi in-
tendo. Hinc argue, quòd poena tan-
to delicto æqualis decerneretur à Deo
contra Ecclesiasticos in officii Divi-
ni debita recitatione delinquentes.

Perpende ulterius, quòd in Tri-
bunali divino pariter discutietur,
an horæ Canonicæ congruo tēpore,
conformiter ad rubricas fuerint
persolutæ. Et ut aliquomodo rigo-
rem, quo Deus procedet in iudicio
hoc, percipias, cogita modum, quo
iudicatus fuit s. Severinus Archi-
Episcopus Coloniensis, qui post
mortem condemnatus fuit à Deo,
ut per triduum in igneo fluvio ar-
deret, ex hoc solùm motivo, quòd

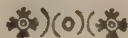
vi-

vivens, &
nonicas
& hoc es
berum h
blicitis o
dis neg
tore, cu
commissa
Si hæc
deò veni
punita f
clesiastic
vo; sed t
lusibus,
bus nego
Divini o
posticip
Sacerd
ultra, ut
tiplicent
rigidè, a
minandu

vivens, omnes & singulas horas Canonices manè semper persolverat; & hoc eo fine, ut reliquum diei liberum haberet ad satisfaciendū publicis occurrentiis, & pertractandis negotiis, quæ sibi ab Imperatore, cui à consiliis erat, fuerant commissa.

Si hæc s. Severini culpa, quæ adeò venialis videtur, tam rigorosè punita fuit, quid fiet cum illis Ecclesiasticis, qui non ex gravi motivo; sed tantūmodò ut garritionib9, lusibus, venationibus, aut sæcularibus negotiis vacent, recitationem Divini officii, non anticipant, sed posticipant.

Sacerdos mi Frater non patiaris ultra, ut in Dei conspectu tuæ multiplicentur iniquitates. Examina te rigidè, antequā in Dei iudicio examinandus compareas, omnes defectus,

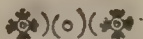

ctus, negligentias & irreverentias, quas commisisti, & adhuc forsan in persolvendis horis Canonicis committis. De cunctis verâ cordis compunctione veniam à Deo implora, & reflectas te, non tui similem, sed infinitæ Majestatis Dominum offendisse. Humilia te coram ipso, & commendationem seriò propone, ut in posterum possis dicere: *Psallam, & intelligam.*

C A P U T IV.

Considera, quòd sanctiora verba, quæ ab ore Sacerdotis proferri possunt, sunt Divini verbi prædicationis. Illi ergo Ecclesiastici, qui munus prædicandi exercent, considerare debent, quòd singula ipsorum verba in concionibus prolata, in die iudicii ipsorum strictè debent examinari. Inquiret Deus, an verè Divinum verbum annuntiaverint, ita,

ut quasi
locutus f
annunci
ritur ab
sanum, i
de se dic
catio me
maræ sa
sione spi
provera
nos ad
dicand
cantes,
verba
lutem; n
tutum a
desiâ
congruâ
tandè;
opere c
omnibu
reddere

ut quasi per os eorum ipsemet Deus locutus sit? an verbum Dei ab ipsis annunciatum fuerit tale, ut requiritur ab Apostolo Paulo: *Verbum sanum, irreprehensibile.* Et ut ipse de se dicebat: *Sermo meus & prædicatio mea, non in persuasibilibus humane sapientiæ verbis, sed in ostensione spiritûs & virtutis.* An verba ipsorum apta & congrua fuerint non ad seipsos, sed ad Christum prædicandum? *Non nosmetipsos prædicantes, sed Christum crucifixum.* An verba eorum unice ad animarum salutem, morum correctionem, & virtutum augmentum directâ; & modestiâ atque gravitate Sacerdoti congruâ pronunciata fuerint? An tandem, quod aliis prædicabant, ipsi opere compleverint; nam de his omnibus strictissimam Deo rationem reddere tenebuntur.

Per-

Perpende ulterius, quàm gravi-
ter punientur à Deo illi Conciona-
tores, qui non verbũ Dei, non Chri-
stum crucifixũ, sed semetipsos præ-
dicaverunt; qui vix aliquid in con-
cionib9 suis pronunciaverunt, quod
censurâ non indigeret: qui Cicero-
nem aut Demosthenem plũs imitari
curârunt, quàm in oraculis Spiri-
tũs sancti, & Ecclesiæ catholicæ, ac-
ss. Patribus versari; qui fabulas
plures, quàm sacras Scripturas in
suis concionibus miscuerunt. O mi-
seri, quàm inutiliter in similib9 la-
borârunt! Verè araneo comparan-
di, qui semetipsũ eviscerat, ut mu-
scas capiat.

Quid fiet in Dei iudicio de illis
Concionatoribus, qui projicientes
verbi divini rete non quæsi-
verunt morum correctionẽ; sed nummorũ
extorsionem, & cathedrã veritatis

in teloni-
tantes, E-
tẽ & san-

Sacer-
seriò co-
dare rat-
concione
teriti de-
tur, & fi-
quales di-
mus fieu-
bum De-
ex Deo c-

ME
De iudic-
& cora-

CONFID-
ticula
erit ratio-
tis cogita-

in telonium negotiationis commutantes, Evangelici muneris dignitatē & sanctitatē, adeò profanârunt.

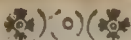
Sacerdotes, verbi Dei ministri, seriò cogitate, qualem Deo debeatis dare rationem de verbis à vobis in concione prolatis; curate, ut præteriti defectus in posterū emendentur, & firmiter proponite tales esse, quales dicebat Apostolus: *Non sumus sicut plurimi, adulterantes verbum Dei; sed ex sinceritate, sed sicut ex Deo corā Deo in Christo loquimur.*

MEDITATIO XIII.

De iudicandis mentis cogitationibus, & cordis affectibus Sacerdotum.

CAPUT I.

CONsidera, quòd si in iudicio particulari de omni verbo otioso erit ratio reddenda, pariter de mentis cogitationibus Deus iudex: *Qui est*

est discretor cogitationum, & intentionum cordis, examen rigorosum instituet, ne minimæ quidem cogitationes indiscussæ remaneant; ait d. Gregorius super verbis Matthæi Apostoli: Omnes capilli vestri numerati sunt.

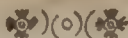
Perpende itaque o Sacerdos, quòd in illa die severissimè discutietur, an cogitationes tuæ fuerint semper statui tuo congruentes; cū enim Ecclesiastici sint Deo consecrati, & ipsius cultui dedicati, in mentibus ipsorum omnis cogitatio ad officii Sacerdotalis debitam satisfactionem debet esse directæ; & hoc denotat abrasio capillorū in vertice capitis facta, prout docet Hugo à s. Victore illis verbis: *Ut mentem ad superna contemplanda & desideranda liberam habere doceantur.*

Hinc est, ait d. Gregorius, quòd
Eccle-

Ecclesiæ
Deo mun-
gvinis co-
obsequiis
oculos à
mundus
etiam si
Ecclesiasti-
cap. 8. L-
nis sue.
totaliter
cogitatio-
perfluis;
gustius
significat,
superfluas
vis Sacer-
nihilominus
absentes e-
de primis
sticis dix-
non estis.

Ecclesiasticus cōparere debet corā
 Deo mundus ab omni carnis, & san-
 guinis cogitatione: *Is, qui in divinis*
obsequiis assumitur, debet ante Dei
oculos à cunctis carnis cogitationibꝫ
mundus apparere; & hoc mysticè
etiam significat illud præceptum
Ecclesiasticis factū in lib. Numer.
cap. 8. Levita radat omnes pilos car-
nis suæ. Unô verbô debet Sacerdos
totaliter immunis esse ab omnibus
cogitationibus vanis, otiosis, & su-
perfluis; & hoc indicat etiā d. Au-
gustinus illis verbis: Caput radere
significat, cogitationes terrenas &
superfluas à mente refecare. Et quā-
vis Sacerdotes inter mundanos sint,
nihilominus à terrenis rebus mente
absentes esse debent; & ita quidem
de primis novi testamenti Ecclesia-
sticis dixit Christus: De hoc mundo
non estis.

Perpen-

Perpende itaque, quòd quemadmodum tenentur Sacerdotes propriam mentem cælestibus cogitationibus occupatam habere; ita in Tribunali Divino rigidum fiet scrutinium, an toto vitæ ipsorum tempore hanc obligationem adimpleverint. Multitudo innumerabilium fermè cogitationum, quibus mens nostra occupata fuit, quamvis nunc totaliter à memoria nostra exciderint; nihilominus in Dei archivo cuncta notata manent, ut suo tempore ratio à nobis super ipsis reddatur. Hoc ait Deus in Deuter: *Condita sunt apud me, & signata in thesauris meis.*

Perpende ulteriùs, si nunc ad Dei Tribunal vocarèris, ad rationē reddendam, qualibus cogitationibus mens tua repleta appareret; forsan cogitationibus Dei, & rerum cælestium?

atium? ve
turpibus,
bus iræ &
superbia,
nibus sœc
san à qu
quod min
nor, & cu
edificatio
mente tua
purissimis
Vocavi
tam Ezech
rē super c
putas aut
Templum
pissimis ar
autem vis
voluit, qu
qui sunt
nis, & à
uti ait su

quemad-
tes pro-
cogitati-
ita in
fiet scru-
um tem-
mpleve-
rabiliu-
us mens
is nunc
excide-
archivo
no tem-
sis red-
Deuter:
gnata in
c ad Dei
onē red-
ionibus
forfan
m cæle-
rium?

stium? vel millenis cogitationibus,
turpibus, & indignis? cogitationi-
bus iræ & vindictæ, cogitationibus
superbiæ, & ambitionis, cogitatio-
nibus sæcularibus, & terrenis? For-
san à quo es Ecclesiasticus, id,
quod minùs cogitasti, fuit Dei ho-
nor, & cultus, proximi utilitas &
ædificatio. Quale ergo tremendū de-
mente tua fiet iudiciū, quando corā
purissimis Dei oculis comparebis?

Vocavit semel Dominus Prophe-
tam Ezechielem, ut ipsi monstraret
rē super omnes abominabilē. Quid
putas autem ipsi demonstraverit?
Templum suum demonstravit tur-
pissimis animalibus repletum. Hæc
autem visio nihil aliud significare
voluit, quàm mentem Sacerdotum,
qui sunt templum Dei, plenā terre-
nis, & à Deo alienis cogitationib9;
uti ait super hoc textu d. Grego-
rius:

rius: *In reptilibus cogitationes omnino terrene significantur.* Quid tibi ergo expectandum est o Sacerdos, cum veneris ad Dei iudicium mente monstris adeò deformibus plenâ? Id tu ipse recogita. Interea ego tuo prospiciens commodo, teque ad penitentiam, excitare studens, consiliū Spiritūs sancti tibi suggero: *Sume tibi gladium acutum, nempe efficacē resolutionem, & mortificationem, radentem pilos tuarum nempe cogitationum vanarū, & inutilium, & duces super caput tuum, auferendo nempe à mente tua quidquid Dei non est, aut ad Deum aliquomodo pertinere non vides; & sic animæ tuæ causam in Dei iudicio reddes securam.*

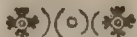
C A P U T II.

PRæter examen cogitationum, etiā actionum intentio examinabitur.

Cer-

Certum est
ne nostra
tum etiam
let: Si o
ait Christ
tidum eri
vit nequa
nebrosum e

Et o qu
& scrutab
sui lumina
rari inter
perficiet
Apostolu
mo Dei &
omni gladi
usque ad
rūs, comp
& discret
num cordi
in rem h
Nunc

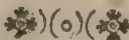
Certum est enim, quod ab intentione nostra pura, aut impura, nostrarum etiam operationum ratio dependet: *Si oculus tuus simplex fuerit,* ait Christus, *totum corpus tuum lucidum erit; si autem oculus tuus fuerit nequam, totum corpus tuum tenebrosum erit.*

Et o quam subtiliter examinabit, & scrutabitur æternus Iudex Divini sui luminis acie, an verè bene operari intendebas, cum aliqua opera perficiebas. De hoc certificat nos Apostolus illis verbis: *Vivus est sermo Dei & efficax, & penetrabilior omni gladio ancipiti, & pertingens usque ad divisionem animæ & spiritus, compagum quoque ac medullarum, & discretor cogitationum & intentionum cordis:* Quæ verba à d. Anselmo in rem hanc explicantur.

Nunc considera, quale scrutinium

L2

erit

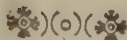
erit de illo Sacerdote, qui *plantatus in domo Domini, in atriis domus Dei nostri*, ut in omni actione, & operatione sua Dei gloriam, & animarum salutem intendat, de eadem Dei gloria, & proximi salute nihil omnino curavit, sed perverso fine omnia in propria commoda, & utilitates direxit.

Confidera, quod in tremendo Dei iudicio scrutandæ venient primæ tuæ cogitationes de assumendo statu Ecclesiastico; quapropter examinabitur, an intentio tua directa fuit ad maiorem Dei gloriam, & obsequium, vel ad tuas majores commoditates.

Tunc etiam diligentissimè perpendetur, qua intentione suscepti Sacerdotii munia exercueris, & an labores tuos in Ecclesiæ famulatu, vel solummodo ad meliorem tibi procurandam conditionem direxeris;

an comparaveris tibi meritum apud Christum, vel gratiam apud Superiores, ut Sacerdotio ditareris; uno verbo: An ex devotione, & zelo, vel ex ambitione, & utilitate ad statum Ecclesiasticum elevari procuraveris.

Tunc examinabitur, quali intentione accessisti ad sacrum Altare, an scilicet sacrificium Deo oblaturus, an stipendia lucraturus. Examinabitur, quâ intentione curâ animarū suscepisti, an nimirum, ut eas tanquam gregis tui oviculas duceres, ac divino verbo pasceres; vel ut eas tonderes, ut lanam, & lac pro tuis commoditatibus accumulares. Examinabitur, quali intentione illi Familix succursum præbueris, an scilicet, ut honorem ipsius periclitantem sustineres, vel potius ut labentem totaliter opprimeres. Exami-

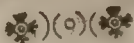

nabitur, quali intentione sedē confessionalem frequentasti, an, ut animabus merita sanguinis Christi dispensares, vel ut à poenitentib9 munera exigeres.

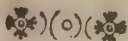
Tunc scrutabitur Iudex Deus, an verbum Dei annuntiaveris eā purā & rectā intentione, quā id fecerunt Apostoli: *Non in capturam auri & argenti, sed in capturam animarum*, ut ait d. Bernardus. Vel potius ut tuorum talentorum pompam faceres, & tibi ad præbendas, & dignitates Ecclesiasticas viam aperires. O Sacerdos, Sacerdos tibi agendū est cum Deo, qui omnia scit, omnia videt, omnia distingvit, & falli non potest. *Ipse enim, ut ait Apostolus, illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit consilia cordium.*

Quod si inveniet tuas intentiones min⁹ puras, & rectas fuisse, quali
putas

putas rig
Accusav
fessionis
cerdos
in impe
suis po
non ele
tur def
quō De
tra illo
ipforu
non el
cum
impur
ne fec
cet ille
vobis
barum
Nunc
& ant
ratus
cāstus

putas rigore contra te procedetur?
Accusavit se semel in Tribunali confessionis magnus Dei Servus & Sacerdos Antonius de Colellis, quod in impertienda absolutione uni ex suis poenitentibus, mentem ad Deū non elevaverat, multūque angebatur desuper, sciens magnum rigore, quō Deus procedet in iudicio contra illos Sacerdotes, qui in omnib9 ipforum actionibus, mentem ad Deū non elevant. Quid ergo fiet vobiscum o Sacerdotes duplices corde, impuri, & in omni vestra intentione fœdi? Quid vobis in iudicio dicet ille Dominus, qui districtè adeò vobis iniunxit simplicitatem columbarum: *Esote simplices sicut colūbæ.* Nunc desuper seriò vos reflectite, & antequam iudicii terribilis apparatus adveniat, emendate, quæ peccastis, & seriò in posterum animad-

vertite, quæ hucusque non cogitastis. In omnibus autem, quæ ad normam officii vestri, facturi estis, mentem imprimis ad Deum elevate, dicentes: *Domine, hæc pro te, & sola gloria tua.*

C A P U T III.

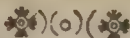
Considera, quòd non minùs exactum fiet scrutinium de affectibus cordis, quàm de mentis cogitationibus, ut appareat, an Deo fuerint uniti, quemadmodum exigit dignitas Sacerdotalis.

Et ut hoc melius intelligatur, perpende, quòd Deus ab omnibus hominibus requirit non partem, sed omnes & singulos affectus, & amores, qui à cordibus eorum exeunt; præcepit enim in Deuter. *Diliges Dominum Deum tuum, ex toto corde tuo:* Quia id debetur ipsi tanquam ultimo fini nostro, ad quem obligamur

mur om
rum diri
quiret r
finali iu
Perpe
rigore si
dotum a
solum fe
maximè
mare, il
ordinat
etis ter
Domini
habere.
nietur
fuit ope
se addu
iectum
mabile,
ni con
ipsi tan
se ama

mur omnes motus cordium nostrorum dirigere; & de hoc strictā requireret rationem Deus in singulorū finali iudicio.

Perpende itaque, quanto majori rigore sit examinaturus, an Sacerdotum affectus, & amores ad ipsum solum fuerint directi, cū ipsis vel maximè incubuerit illum solum amare, illi soli servire; nam in eorū ordinatione protestati sunt se cunctis terrenis renunciare, & solum Dominum pro suæ hæreditatis parte habere. Quā strictè & severè punietur ille Sacerdos, qui hoc non fuit operatus! nec ullā poterit pro se adducere excusationem, cū obiectum ex natura sua adeò fuerit amabile, & actus amoris adeò homini connaturalis; & præterea Deus ipsi tanta auxilia suppeditaverit ad se amandum: imò infinitis propè

beneficiis illū cumulaverit, ut quasi necessitaretur tantum suum Benefactorem diligere.

Præterea perpende, quòd Deus se adeò zelotem monstravit in hoc quasi tributo à Sacerdotibus exigendo, ut à primæva institutione ordinis Levitarum, ordinaverit, ut Tribus Levi nihil proprii possideret; significans per hoc Ecclesiasticos terrenis rebus non debere esse addictos; sed cunctos cordium affectus soli Deo consecrare.

Hic ergo unusquisque perpendat, si Tribunali Divino præsentatus, respondere poterit se pro omnium affectuum & amorum suorum scopo, Deum solum habuisse, quòd si invenerit se aliis affectibus, & amoribus occupatum fuisse, seriò poeniteat, & de præteritis dignam poenitentiam agens, studeat in posterum adimplere

plere m
Quæ sur
sunt sap

Perpe
proced
dotes, c
culam c
sed sola
runt; q
quàm l
Deū vī
posuer
na re
inspira
Deus a
fans, se
nation
nerrin
li mi
dieba
tur. J
Deus

plere. monitum d. Apostoli Pauli:
*Quæ sursum sunt quærite, quæ sursum
sunt sapite, non quæ super terram.*

Perpende insuper, quàm rigidè
procedet Deus contra illos Sacer-
dotes, qui ne minimam quidè parti-
culam cordis sui Deo præbuerunt;
sed sola terrena, & transitoria curâ-
runt; qui magis honorem propriū,
quàm Dei gloriam amârunt, qui
Dei vilissimo lucro temporali post-
posuerunt. Istis tantò gravior pœ-
na reservatur, quò diutius divinis
inspirationibus restiterunt. Stabat
Deus ad ostium cordis ipsorū pul-
sans, sed non nisi repulsas, & obsti-
nationes reportabat; & etiam si te-
nerrimis vocibus diceret: *Præbe fi-
li mi cor tuum mihi*, nunquam exau-
diebatur, sed potius contemneba-
tur. Meritò itaque severissimè aget
Deus in iudicio contra istos, qui

verterunt ad eum tergum & non faciem, & prout ipsemet dixit per Jeremiā: *Vicissim dorsū & non faciē ostendet eis in die perditionis eorum.*

C A P U T IV.

Considera, quòd unus ex majoribus defectibus Ecclesiasticorum est inordinatus affectus ipsorū erga sibi sanguine coniunctos, & propterea super hoc puncto exacta fiet investigatio in Tribunali Divino.

In lege antiqua mos erat, ut quicumque ministerium sacrum assumeret, solemnī ritu suorum consanguineorum inordinato affectui renunciaret, & proprio Patri & Matri diceret: *Nescio vos.*

S. Ambrosius ait, hanc esse verā separationem, & segregationē statūs Sacerdotalis à statu sæculari, nimirum absque affectu incongruo proprios domesticos, & coniunctos respice-

spicere.
dotem d
soli Deo
se abneg
Hinc ali
clesiastic
Extran
& peregr
Quam
illi Eccl
non imp
aut con
cto Dei
posthab
totaliter
mirabile
cerdote
tum est
illis ver
magis &
Simile
Sacerd

spicere. Et idem sanctus ait, Sacerdotem debere se suis denegare, & soli Deo se præbere: *Ut suis etiam se abneget, qui Deo servire gestit.* Hinc aliquis ingrediens ordinē Ecclesiasticum intra se dicere debet: *Extraneus factus sum fratribus meis, & peregrinus filiis matris meæ.*

Quam severè igitur iudicabuntur illi Ecclesiastici, qui debitum hoc non impleverunt, imò ne Parentibus, aut coniunctis displicerent, neglecto Dei honore & animarum salute posthabita, rebus temporalibus se totaliter immerferunt. Severū & formidabile fuit iudicium Dei cum Sacerdote magno Heli, uti antea dictum est; & rationem habemus in illis verbis ex primo Regum: *Quia magis honorasti filios tuos, quam me.* Simile sibi expectent iudicium illi Sacerdotes, qui consanguineorum

com-

commoditatibus, priorum munio-
rum impletionem postposuerunt.

Sacerdos, qui adeo tuis addictus
es consanguineis, ut propter illos
sæpè tuam prostituas dignitatē, vi-
de, ne adductus ad Divinum Tribu-
nal, tibi exprobetur: Honorasti
nepotes tuos, cognatos tuos, plus
quàm me, ideo partem non habebis
mecum, sed cum reprobis æterno
igne punieris.

Præterea ut magis agnoscas, quā
rigorosè procedetur in Divino Tri-
bunali, considera id, quod revela-
tum fuit s. Ludgardæ, nimirū, quòd
Innocentius III. Summus Pontifex,
quamvis Universalis Ecclesiæ zelo-
fissimus Pastor & raris virtutibus
ornatus, nihilominus vix ad infer-
num damnatus non fuit propter in-
ordinatum affectum erga consangui-
neos suos. Si itaque Summus Sacer-
dos

dos alias
periculo
propter
coniunc
dotibus
succurr
dignas p
lis Eccl
neos spl
Ecclesiæ
spolia
Ecclesi
proven
orum
carnem
væ illis
Tribun
illos n
tenti n
gere p
de m: a
ergo u

dos aliàs tam pius, & religiosus, in periculo æternæ damnationis fuit propter excessivum affectû erga sibi coniunctos, quid fiet de illis Sacerdotibus, qui ut suis consanguineis succurrant, ædificationis Sacerdotio indignas perpetrant? Quid fiet de illis Ecclesiasticis, qui ut consanguineos splendidos reddant, altaria & Ecclesias proprias ornamentis suis spoliant? Quid tandem fiet de illis Ecclesiasticis, qui in distributione proventuum Ecclesiæ, vel Beneficiorum collatione non aliud, quàm carnem & sanguinem respiciunt? vix illis, qui hac pice infecti coram Tribunali Divino comparebunt; non illos nepotes vel consanguinei à potenti manu Dei defendere, & protegere poterunt, nullus enim est, qui de manu sua possit eruere. Cogitet ergo unusquisque se nullum habere
magis

magis coniunctum, quàm animā suā; hæc ergo in salvo ponenda est, nec periculo exponenda, ut emolumentis suorū prospiciat. Ipsos iuvare, opus est charitatis, sed ita cautè & providè, ut per hoc nullum statui Sacerdotali, & ipsius obligationib9 præiudicium fiat. Examina teipsū, & si te in similibus reum reppereris, dignos fac poenitentix fructus; & ne in posterū similia perpetrare tibi contingat: *Obliviscere populum tuū, & domum Patris tui.*

MEDITATIO XIV.

De iudicandis omissionibus Sacerdotum & Ecclesiasticorum.

CAPUT I.

CONsidera, quòd in severo examine vitæ tuæ in particulari iudicio faciendo non solùm ponderabitur bonum & malum, quod unusquis-

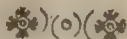
quisque facit
illud bonum
facere, o
as, quòd
tūm con
curritur
Perpe
exigetur
tate anim
primis a
tempus,
fuit, tan
ut virtu
reres; te
sumpsisti
pus. Sis
gulis me
orio, str
Mand
diolanen
ne suæ I
quireretur

quisque fuerit operatus, sed etiam illud bonum, quod, cū potuisses facere, omisisti, & pro certo haberas, quod æterna damnatio non tantū commissione, sed simplici incurritur omissione.

Perpende itaque, quod ratio à te exigetur de bono, quod pro utilitate animæ tuæ facere neglexisti. Imprimis autem examinaberis circa tempus, quod tibi à Deo concessū fuit, tanquam pretiosus thesaurus, ut virtutis & gloriæ meritū acquireret; tu autem otioso illud consumpsisti: *Vocavit adversum me tempus.* Sis autem certus, quod de singulis momentis à te consumptis in otio, strictam dabis Deo rationem.

Mandavit s. Archiepiscopus Mediolanensis Carolus, ut in visitatione suæ Diocesis diligentissimè inquireretur: *In quibus rebus Clerici*

rem-

tempus infumerent. Quid putas ergo fiet in visitatione zelantissimi Pastoris animarū Jesu Christi. Certō certius vocabit adversū te tēpus.

Perpende, quòd dum Sacerdotes, & Ecclesiastici super hanc veritatē nullatenus se reflectunt, sūmo Ecclesiæ sanctæ dolore advertitur, quòd *dispersi sunt lapides sanctuarii in capite omnium platearum*: Nullū enim est forum, in quo plures Sacerdotes otio dediti non conspiciantur; non est recreatio, ubi aliquis Clericus non assistat, non est popularis aliqua festivitas, in quā plures non interveniant Sacerdotes, interdum etiam, quæ sunt muneris sui negligentes.

Quid poterunt ii respondere æterno Judici, cū fremens irā interrogabit illos: *Quare tota die fuerint otiosi?* Non erit ipsis possibile di-

le dicere
quia cū
adscripti
ad prop
nem, &
famulatu
Solicitud
ventes, l
alligare
litatem;
ad prop
tem mo
de quor
cerdote.
genio, &
cū aut
ria & ar
lemcunc
recusan
Augusti
ut fera
Deus ac

le dicere: *Quia nemo nos conduxit;*
quia cū fuerint Clericali militiæ
adscripti, eo ipso conducti fuerunt
ad propriæ perfectionis acquisitio-
nem, & assiduum Divinæ Majestatis
famulatum, uti aiebat Apostolus:
Solitudine non pigri, spiritu fer-
ventes, Domino servientes. Similiter
allegare non poterunt virium debi-
litate; nam ad Dei servitium, &
ad propriæ conservationis sanctita-
tem modicæ vires sufficiunt. Dein-
de quomodo se excusabunt illi Sa-
cerdotes, quibus labor placet, ut
genio, & commodo suo indulgeant;
cū autem de procuranda Dei glo-
ria & animarum salute agitur, qua-
lemcunque vel minimum laborem
recusant. Contra hos exclamat s.
Augustinus, dicens: *Delectat labor,*
ut fera capiatur, & non delectat, ut
Deus acquiratur.

Quid

Quid ergo fiet cum istis in Divi-
no iudicio? Procul dubio habent,
quod contremiscant, & timeant se
ab æterna mercede excludendos.
Considerent, quòd Episcopo Laodi-
cia, quia tepidus erat in operando,
minatus est Deus illū à se expellere:
*Quia tepidus es, incipiam te evomere
ex ore meo.* Apocal. 3. Quid ergo
erit in Tribunali divinæ iustitiæ
expectandum ab illo, qui non solū
tepidus, sed negligens in bonis o-
peribus fuit? Si Dominus minatur
ejicere à domo & famulatu suo illū,
qui servit quidem, sed cum tepore,
quantū timere debebunt servi otio-
dediti, & omnem laborem pro Deo,
proximo, & propria salute respuen-
tes?

Perpende insuper, quòd Domi-
nus rationem exiget à Sacerdotib9
de cunctis bonis neglectis, & omis-
sis;

sis; exami-
genti cau-
termiseri
& Ecclele
tat, sem
rum tan
nienti u
omissis h
servatis
non pro
alibus, c
cris exh
ter acqu
Tand
xiget ra
ctrina, o
runt, cū
zius sant
Dionysi
nymus
lachiz c
stodient

in Divi-
habent,
neant se
dendos.
o Laodi-
erando,
pellere:
vomere
d ergo
iustitiz
on solū
nis o-
minatur
uo illū,
tepre,
vi otio
ro Deo;
espuen-

sis; examinabit, quoties absque ur-
genti causa missam celebrare præ-
termiserint, privantes per hoc Deū,
& Ecclesiam honore, qui inde resul-
tat, semetipsos & animas defuncto-
rum tantā ex illo sacrificio prove-
nienti utilitate; rationem exiget de
omissis horis Canonicis, de non ob-
servatis ieiuniis Ecclesiasticis; de
non procuratis sibi auxiliis spiritu-
alibus, quæ ex concionibus, & sa-
cris exhortationibus sibi abundan-
ter acquirere potuissent.

Tandem perpende, quòd Deus e-
xiget rationem de scientia, & do-
ctrina, quas sibi procurare neglexe-
runt, cū Sacerdos debeat esse: *To-
tius sanctæ scientiæ peritissimus*, ait
Dionysius Arcopagita. Et s. Hiero-
nymus explanans illum textum Ma-
lachiz cap. 2. *Labia Sacerdotis cu-
stodient scientiam*, ait: *discamus Sa-
cerdo-*

Domi-
dotib9
& omis-
sis;

cerdotē doctum esse debere; & s. Gregorius Papa ait: Non debere Sacerdotē ex defectu doctrinæ, erroris esse capacem: quia constitutus est à Deo, viam errantibus demonstrare.

Hinc sequitur, quòd omnes errores occurrentes in sacro ministerio, & ab exigua Sacerdotū scientia procedentes, in Dei iudicio debent rigidissimè examinari.

Sacerdos negligens in bene agendo temetipsum coram Deo examina, & vide quantum temporis otiano consumpsisti, vel malè impendisti, & in rebus futilibus dissipasti, & scias cuiuscunque illius temporis momenti, quò thesauros cælestes tibi poteris comparare, à te rationem Deo esse reddendam. Perpende, quoties id facere omisisti, ad quod ex præcepto tenebaris: *Quanta bona pro anima tua facere, quan-*
tam

tam per
quantas
tes tibi
& scias
esse red
fi scient
spectant
solumin
cupidita
buiſti,
Deo rat
antequa
bunali
tentiâ,
ctos err
Inde
tempus
riam &
impend
nes, qu
pro tua
quam n

tam perfectionē acquirere potuisti: quantas occasiones, & commoditates tibi à Deo concessas neglexisti; & scias de omnibus his à te rationē esse reddendam. Perpende tandem; si scientiam circa res ad officiū tuū spectantes acquirere neglexisti, & solummodò propriæ commoditatis, cupiditatis & malitiæ studio incubuisti, scias de his omnibus à te Deo rationem esse reddendā. Itaque antequam corā tremendo illo Tribunali compareas, vide, ut penitentiā, dolore, & lacrymis transactos errores emendes.

Inde seriò propone otii evitare, tempus in iis, quæ sunt ad Dei gloriam & tuæ animæ salutem sedulò impendere, & media, atque occasiones, quas tibi interdum Deus offert pro tuæ animæ emolumento, nunquam negligere, sed toto animi co-

natu

natu majorē semper tui perfectionē,
 & Sacerdotalis officii opportunam
 scientiam tibi comparare; & sic tuā,
 proximique animam poteris lucrari.
*Attende tibi & doctrinæ, hoc enim
 faciens & te ipsum saluum facies, &
 eos, qui te audiunt;* ait Apostolus 1.
 ad Tim. 4.

C A P U T II.

Considera, quòd factâ discussione
 boni à Sacerdotibus neglecti cir-
 ca propriam utilitatem, discutientur
 negligentiz ipsorum circa auxilium
 proximi. Et hic perpende strictam
 rationem à te dandam Jesu Christo
 Judici tuo, ob neglecta, tantū spiri-
 tualis, quàm corporalis misericor-
 diæ erga proximos tuos opera.

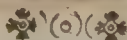
Hic te mente constitue coram Deo
 Iudice tuo, & oculis præ confusio-
 ne in terram demissis, seriò cogita,
 an verè opera misericordiæ erga
 pro-

proximu
 gita, quot
 erogare p
 ties unico
 tione ali
 poteras,
 ditatem a
 poteras, d
 riclitanti
 commodu
 unò verb
 te pro
 ipsi resp
 Quid
 dos, Judi
 me si pos
 tus, qui
 Respon
 do te vid
 aut infir
 Nullaten
 quia opt

proximum tuum prætermiseris, cogita, quoties pauperi eleemosynam erogare poteras, & non fecisti; quoties unico verbo, aut recommendatione aliquem miserum sublevare poteras, & non fecisti; quoties nuditatem alicuius familiæ cooperire poteras, & non fecisti; quoties periclitanti pudori succurrere tibi commodum fuerat, & non fecisti; unô verbô, quoties proximi tui ad te pro auxilio confugerunt, & tu ipsis respondebas: *Nescio vos.*

Quid tunc respondebis o Sacerdos, Judici animæ tuæ, & vel maxime si possides Ecclesiasticos proven-tus, qui patrimonia sunt pauperum?

Respondebis forsan: *Domine, quando te vidimus esurientem, aut nudû, aut infirmû, aut in carcere detentû?* Nullatenus hoc respondere poteris; quia optimè scis, & in Evangelio

legisti, & aliis insinuasti, quòd quæ
sunt pauperi, ipsimet Christo sunt,
& quæ pauperi negantur, Christo
negantur.

Contremisce itaq; & reflecte te,
quòd hoc iudicium, & examen se-
quitur illud formidandum: *Disce-
dite à me maledicti in ignem æternū.*
Considera, quoties hanc sententiã
promeritus fuisti, & cor tuum ex-
cita ad præteritorum errorum con-
tritionem, & futuræ tuæ vitæ refor-
mationem.

Perpende ulteriùs, quòd, qui mi-
sericordiã impendit erga proximū,
& ipsi in suis necessitatibus succur-
rit, optimè res suas pro futuro sui
iudicio disponit: *Qui misereatur &
commodat, disponet sermones suos in
iudicio,* & Dominus protestatur se
misericordem cum misericordibus
futurum: *Beati misericordes, quoniã
ipsi*

ipsi miseri
que si ani
ras, antec
reas, mis
peres, eg
ecce null
Inde q
omnes Ch
sericordia
magis hoc
dotibus,
esse debe
cùm enim
manus ip
crò oleo,
ricordia
vat piissi
ricordiam
tur inun
sericordes
esse oport
strictè ex

ipsi misericordiā consequentur. Adeò-
que si animæ tuæ providere deside-
ras, antequam ad iudicium compa-
reas, misericordiæ opera erga pau-
peres, egenos, & miserabiles exer-
cere nullatenus negligas.

Inde quoque perpende, quòd si
omnes Christi fideles tenentur mi-
sericordiæ opera exercere, tantò
magis hoc facere incumbit Sacer-
dotibus, quibus plus quàm laicis curæ
esse debet, pauperibus subvenire;
cùm enim in ipsorum ordinatione
manus ipsorum inunctæ fuerint sa-
crò oleò, quod est symbolum mise-
ricordiæ erga proximum, ut obser-
vat piissimus Barrada, dicens: *Mise-
ricordiam oleum indicat, manus igi-
tur inunctas oleò non tenaces, sed mi-
sericordes, & erga pauperes liberales
esse oportet.* Hinc in Dei iudicio
strictè examinabitur, an Sacerdotes

ritè & debitè hanc ipforum obligationem impleverint.

Si itaque misericordiæ operibus res animæ tuæ disponere potes, ut tibi in iudicio tuo prosperè succedat; & si uti Sacerdos id facere teneris, resolve te tandem hoc seriò adimplere. Non te pigeat aliquid de tuis proventibus in auxiliũ ege-
 norum impendere; non sint manus tuæ clausæ; sed semper apertæ ad subveniendum pauperibus. O deplorabilem miseriam! clamabat Hugo Cardinalis: *Manus Sacerdotũ modò inunctæ sunt pice cupiditatis ad retinendum, quæ deberent esse inunctæ inunctione charitatis ad largiendum.*

C A P U T III.

Considera rationẽ, quã exigit Deus à Sacerdotibus de bono, quod pro beneficio animarum proximi sui operari neglexerunt; nam super hume-

humeras
 orbis spi
 Eucheriu
 tant hum
 Sacerdot
 auxilium
 ctus, cun
 Posuit su
 de illa u
 mabus a
 tum sibi
 neglexer
 in die iu
 Ut au
 fias, con
 lam à Cl
 Matthæ
 Domino
 longinqu
 isque se
 talenta
 Licet

humeros Sacerdotū innititur totius orbis spirituale auxilium, ut ait s. Eucherius: *Onus totius orbis portant humeris sanctis.* Et de ipsismet Sacerdotibus quò ad proximorum auxilium loquebatur Spiritus sanctus, cùm ait per Regiū Prophetā: *Posuit super eos orbem.* Quapropter de illa utilitate spirituali, quā animabus afferre poterant iuxta talentum sibi à Deo concessum, quāque neglexerunt, strictissimā rationē Deo in die iudicii reddere debebunt.

Ut autem de hac veritate certior fias, commemora tibi illam parabolam à Christo propositam, & à s. Matthæo relata, nimirum de illo Domino, qui discessurus in regionē longinquam vocavit Servos suos, eisque secundum propriam mensurā talenta distribuit.

Licet hæc parabola singulis fide-

M₃

libus

libus applicetur, nihilominus uti
 explicant plures Sacri expositores
 specialiter Sacerdotibus & Ecclesi-
 asticis proposita fuit; cū enim ipsi
 à Deo constituti sint sui coadiuto-
 res in procuranda animarum salute,
 & ipsis secundū cuiusque mensurā,
 talenta à Deo tradita sint, stricte
 examinabitur in iudicio particula-
 ri, quid de talentis fecerint, & an
 aliquod emolumentum ex ipsis pro-
 curaverint, vel tanquā pigri & oti-
 osi servi in terram foderint.

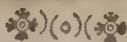
Perpende, quod Sacerdos negli-
 gens in negotiatione sui talenti, in
 vanū se excusabit, asserens se pauca
 possedisse talenta, adeoque veluti in-
 habilē, saluti animarū non incubuisse;
 vana inquā erit hęc excusatio; quia
 quaecunque etiam minimū talentū
 sibi à Deo concessum negotiari, &
 aliquid superlucrari tenebatur. Si-
 militer

militer
 quod suu
 tiatus fu
 impendi
 tum non
 impendi
 iustitiæ t
 Perpe
 modo tu
 si vis re
 li provi
 que tibi
 crum ali
 sic maxi
 Quia in
 multa re
 Domini
 Perpe
 Judex ri
 animas
 quot ad
 quot bo

militer se excusare non poterit, quòd suum talentū licèt non negotiatus fuerit, attamen in malum non impendit; non enim sufficit, talentum non dissipasse, neque in malum impendisse, ut à rigoribus Divinæ iustitiæ se possit eximere.

Perpende ergo & scrutare, quomodo tua sis negotiatus talenta, & si vis rebus tuis in Divino tribunali providere, stude, ut de qualicunque tibi à Deo talento concesso, lucrum aliquod Deo offerre valeas; & sic maximo gaudio tibi dici audies: *Quia in pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam, intra in gaudiū Domini tui.*

Perpende ulteriùs, quòd æternus Judex rigidissimè examinabit, quot animas ad cælum dirigere poteras, quot ad perfectionis statum elevare, quot bono exemplo tuo ædificare,

& emendare poteras, & non fecisti.
 Quot poteras Christi doctrinam,
 fidei rudimenta christianè vivendi
 methodum, vitia & peccata evitandi
 antidotum docere, & non fecisti.
 Talentum in terram fodisti. Vivam
 Dei imaginem, nempe proximi tui
 animam in luto peccatorum, in po-
 testate dæmoniorum iacentem vidi-
 sti, & tu, cui ex officio incumbabat
 illam liberare, non curâsti.

Cadit iumentū, ait s. Bernardus,
 & ipsius misereris, auxiliūque ipsi
 præbes; pereunt animæ, & tu inu-
 tilis spectator non nisi intueris: *Ca-*
dit asina, est qui sublevet: Perit a-
nima, & nemo est, qui reputet.

Hostes Jesu Christi semper pro-
 ficiunt, nova occupant loca, & tu,
 qui militiæ Clericali adscriptus es,
 & stipendiis uberibus gaudes, non
 sumis arma zeli pro defensione.

Quid

Quid pr
 iudicio
 gularum
 quâsque
 strictiss
 tionem,
 sepulto.
 in die pa
 ab Episc
 cerdotib
 quirenda
 loquens
 Spiritu
 omnibus
 ale præb
 licet ali
 nihilomi
 O Sac
 bismetip
 te admo
 li: Hor
 tiam De

h fecisti.
 etrinam,
 vivendi
 evitandi
 fecisti.
 Vivam
 ximi tui
 in po-
 m vidi-
 mbebat
 nardus,
 que ipsi
 tu inu-
 is: Ca-
 erit a-
 t.
 r pro-
 & tu,
 us es,
 non
 sione.
 uid

Quid pro hoc respondebis Deo in iudicio tuo? Certum est, quòd singularum animarum, quæ perierunt, quasque iuvare poteras, ne perirent, strictissimam Deo redditurus es rationem, veluti de talento in terra sepulto. Hinc ait s. Augustin. quòd in die particularis iudicii, non solù ab Episcopis, sed ab omnibus Sacerdotibus *sunt omnium animæ requirendæ*, & s. Joannes Chrysostom. loquens de Sacerdotibus ait, ipsos Spiritum sanctum ideo recepisse, ut omnibus fidelibus auxilium spirituale præbeant; quòd si id negligunt, licet aliunde pii & virtuosì sint, nihilominus certò certius dānantur.

O Sacerdotes seriò tandē de vobismetipsis recogitate, & memento te admonitionis beati Pauli Apostoli: *Hortamur vos, ne in vacuū gratiam Dei recipiatis.* Unusquisque

Ms. ve-

vestrum exerceat talentum sibi à Deo concessum, & qui concionari nequit, hortetur, consilia præbeat sancta, & Dei offensam pro viribus impedire contendat, ut prosequitur idem Apostolus: *Unusquisque sicut accepit gratiam in alterutrum.* Et continuò intra se dicat cum eodem Apostolo: *Vae mihi si non evangelizavero.*

Solent Sacerdotes otiosi, & à servitio Divino alieni subtilitates adinvenire, dicentes: Solis Pastoribus & curam animarum gerentibus verbum Domini proximis annunciare, & animarum sollicitudinem incumbere; simplicem autem Sacerdotem ad hæc non obligari; quòd si id faciat, opus merè supererogationis exercere. Ut autem similibus os obstruatur, id sufficit considerare, quòd in prima meditatione ponderatum

ratum
d. Grego
cogitatio
quid sci
dent, eò
dotali o
tèpestive
seper co
à Deo in
subtilita
modo va
rius: Ta
sue para
est Judex

C Onfide
Ecclesi
gerunt, &
ratio stri
dici red
negligen
commisla

ratum fuit. Hortor autem eos cum d. Gregorio Papa, ut à vanis his cogitationibus abstineant, & quidquid scientiæ ac prudentiæ possident, eò dirigant, ut vitam Sacerdotali officio congruam ducant: Ut tēpestivè res animæ suæ disponant, sēper cogitantes, se iudicandos esse à Deo infinitæ sapientiæ, corā quo subtilitates, & excusationes nullo modo valebunt, & ut ait d. Gregorius: *Tantò subtiliores rationes vitæ suæ parare debent, quantò sapientior est Iudex, quem sustinent.*

C A P U T IV.

CONsiderandi hīc remanent illi Ecclesiastici, qui curam animarū gerunt, & ipsis inculcanda remanet ratio strictissima, quam supremo Iudici reddere tenebuntur de omnib9 negligentis in cura animarum sibi commissarū ritè gerenda patratis;

& ipsis intimanda veniunt verba Sapientix: *Judicium durissimum his, qui præsunt, fiet.*

Considerent ergo, & pro infallibili habeant, quòd de singulis sibi commissis animabus Deo rationem dare debebunt, uti ait Apostolus: *rationē pro animabꝫ vestris reddituri.*

De omnibus dixi animabus, non coniunctim, sed singillatim de singulis, *Omniū, quos regis, mulierū & puerorū, à te reddenda est ratio,* ait d. Joannes Chrysostomus; idque tã exactâ discussione, ut non maiorem de propria anima daturi sint rationē.

Itaque Sacerdos, qui regis animas, seriò considera hanc veritatem, & cum d. Augustino pondera angustias & pericula, quibus in iudicio anima tua cruciabitur; si enim unusquisque strictam adeò rationē de propria anima dare tenebitur, quid te-

cum

cum fe
naberis:
die iudi
dere, qu
à quibus
rendæ; n
quitar, f
& Eccle
pos, sed
stros Ec
sideranc
santur,
mendo
esse cog
Si ita
damnati
servate:
gregi.
Perp
interrog
xerint,
tirpaxer

cum fiet, qui de tam multis exami-
 naberis: Si pro se unusquisque in
 die iudicii vix poterit rationē red-
 dere, quid de Sacerdotibus futurū,
 à quibus sunt omnium animæ requi-
 rendæ; nec solūm de Episcopis lo-
 quitur, sed de omnib9 Sacerdotib9
 & Ecclesiasticis: *Non solūm Episco-
 pos, sed etiam Presbyteros & mini-
 stros Ecclesiæ; & ipsis proponit con-
 siderandum maximum, in quo ver-
 sentur, periculum pereundi in tre-
 mendo iudicio: In gravi periculo
 esse cognoscitis.*

Si itaque cupitis æternam evitare
 damnationem, monitū Apostoli ob-
 servate: *Attendite vobis, & universō
 gregi.*

Perpende ulteriùs, quòd à Deo
 interrogabuntur, an maturè corre-
 xerint, & castigaverint vitia, ut ex-
 tirparentur: An procuraverint pro

vir-

viribus peccata impedire: An zelaverint pro salute, & emolumento gregis sibi commissi, & an eundem divini verbi pabulo diligenter nutriverint. Quod si hæc facere omiserunt, quidquid animabus illatum est damni, quidquid scandali emerfit, totum ipsis imputabitur, quasi ipsi hæc fecissent. Omnium, quæ perierunt per negligentiam ipsorū; animarum requiret Deus rationē; & sic iudicati condemnabuntur velut si infideles fuissent: *Si quis enim suorum, & maximè domesticorū curā non habet, est infideli deterior*, ait Apostolus. O quot superiores Ecclesiastici, ait sanctus Isidorus, *pro populorum iniquitate damnantur, si eos aut ignorantes non erudiant, aut peccantes non corrigant.*

Nunc cogita, quid erit de illis, qui velut canes muti vident fures,
ani-

animas
humano
non valen
gi insidia
vicia, tot
dormient
est, quod
centibus
bunt; ait
illis, qui
neque nil
sibi com
dormiunt
per semin
tales ani
putabun
mortem
res viden
Magn
Ecclesia
historiis
miram q

animas rapientes, & ex timore, vel humano respectu tacent. *Canes muti non valentes latrare*, vident lupū gregi insidiantē, vident tot abusus, tot vitia, tot peccata, & ipsi dormiunt, *dormientes, & amantes somnia*; hinc est, quòd cum omnibus, qui ipsis tacentibus perierunt, ipsi quoque peribunt; ait d. Prosper. Quid erit de illis, qui collocati ad custodiā vineæ nil minùs curant, quàm animas sibi commissas; sed profundo somno dormiunt, donec inimicus homo superseminavit zizania; procul dubio tales animarum illarū homicidæ reputabuntur. *Tot occidimus, quot ad mortem ire quotidie tepidi, & tacentes videmus*, ait d. Gregorius.

Magnum debet incutere talibus Ecclesiasticis timorem id, quod in historiis Ecclesiasticis refertur, nimirum quòd Lucifer, & ipsius affeclæ
dele-

delegârunt, qui gratias agerent Sacerdotibus Ecclesiarum & animarû Rectoribus, ex eo, quòd per ipsorû negligentias quotidie magna turba Christianorum ad infernum descenderet. Hæc satanæ gratiarum actio gravis erit accusatio Sacerdotum in Tribunali Divino, ut in die iudicii ipsorû à iusto iudice condemnentur.

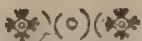
O mi Deus illumina mentes illorû, qui curam gerunt animarû, ut hanc veritatem agnoscant. Tibi autem o Ecclesiastice, parùm est vitam ducere bonam, nisi simul, ut talis sit subditorû vita, procuraveris. *Quid proderit tibi non puniri tuò, si puniendus es alienò peccatò,* ait d. Prosper.

Examina ergo temetipsum circa omnes negligentias, & omissiones tuas, illâsque ad pedes crucifixi fervidis lacrymis defleas; sæpè etiâ & atten-

attentè
super hu
rationem
dam. Ha
Sacerdot
animarum
his verbi
gotium
quod iusc
quotidie
nostro ha

ME
De conf
li Sa

PRima
cerdot
ex eo, qu
tute, qu
tum est
ut illos n

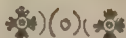
attentè cogites magnū onus, quod
super humeros gestas, & strictissimā
rationem à te Deo desuper reddenda.
Hanc praxim svadet omnib9
Sacerdotibus, & signanter curam
animarum habentibus d. Gregorius
his verbis: *Sacerdotes, pensemus negotium nostrum, pensemus pondus, quod suscipimus, faciamus nobiscum quotidie rationes, quas cum Iudice nostro habebimus.*

MEDITATIO XV.

De confusione, quam patientur mali Sacerdotes in die iudicii.

CAPUT I.

Prima confusio, quā patientur Sacerdotes in die iudicii proveniet ex eo, quòd minori se præditos virtute, quàm Laici, visuri sunt; certum est enim, quòd æternus Iudex, ut illos magis confundat, exponet
ipsis

ipsis merita, & virtutes Laicorum, quas ipsi, dñi viverent, neglexerunt. Sic enim ait Salvator: *Viri Ninivite surgent in iudicio cum generatione ista, & condemnabunt eam; Regina Austri surget in iudicio, & condemnabit eam;* & quavis sensus literalis significet Gentiles confusionem procuraturos Judæis; nihilominus sensus moralis denotat, uti advertit Hugo Cardinalis, Laicos & ipsasmet fœminas virtute præstantes, malos Ecclesiasticos & Sacerdotes summo rubore & confusione fore affecturos. *Moraliter per Judæos Clerici, per Reginam, & Ninivitas mulieres & Laici designantur.* Quantam itaq; patietur malus Sacerdos confusionem, videns inter electos tot rudes & ignaros, se autem cum tota sua scientia, & doctrina ad sinistram cum reprobis collocatum!

Quan-

Quanta e
conciones
las, rusti
suum sal
bis ad
mnatum
Perpe
abuntur
puri, cū
virginit
tam pati
derint
virginit
Non mi
Sacerdot
vari, vid
sto prov
abdicaru
Quant
cerdotur
sequio n
lutem no

corum, exerunt inivite ratione Regina conde-
Quanta erit confusio Confessarii, & concionatoris videntis tot mulierculas, rusticos & Laicos per ministeriū suum salvatos, se autem cum reprobis ad æterna incendia condemnatum.

litera-
fionem
ominus
dvertit
ipfas-
es, ma-
es sū-
e affe-
s Cle-
as mu-
Quan-
cerdos
electos
n cum
ad si-
catum!
uan.
Perpende ulterius quantō cruci-
abuntur pudore illi Sacerdotes im-
puri, cū viderint tot Laicos lilia
virginitatis illibata servasse. Quan-
tam patientur confusionem, cū vi-
derint s. Casimirum cum iactura
virginitatis āplius vivere recusasse.
Non minorem sentient confusionē
Sacerdotes superbi, ambitiosi, & a-
vari, videntes Laicos, qui pro Chri-
sto provincias, sceptrā, & imperia
abdicarunt.

Quanta tandem erit confusio Sa-
cerdotum tepidorum, & in Dei ob-
sequio negligentium, & proximi sa-
lutem non curantium, cū ante se
vide-

videbunt Laicos interdum rudes & ignaros, qui Divini amoris igne exarserunt, qui Dei honorē zelārunt, & animarum saluti totis viribus incubuerunt, & interdum propterea contumelias, & persecutiones usque ad mortem sustinuerunt.

Procul dubio, ait d. Chrysostomus, maxima & inexplicabilis erit eorum confusio: *Verè magna confusio Sacerdotum, & omnium Clericorū, quando Laici inveniuntur fideiores, & iustiores, quomodo non fit confusio, esse illos inferiores Laicis, quos etiā esse æquales magna confusio est.*

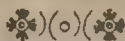
Sacerdos seriò de te recogita, & antequam in vallem Josaphat pervenias, erubescere & confundere de malā tua conversatione; & ex quo Deus tibi spatium emendationis indulget, & pœnitentiæ, veteres absterge maculas, & meliorem vitā institue.

Per-

Perper
jori con
lūm Laic
lis & pe
indē maj
dorem p
pro Deo
na ipso
tores, &
ne, & m
O qu
videbur
dentior
videbur
ta sustul
gnitaten
& vanit
tem Re
turpiss
stabitur
sustinue
tias acc

Perpende ulterius, quòd pro majori confusione Sacerdotes non solum Laicis virtuosis, sed etiam malis & perversis comparabuntur, ut inde majorem erubescenciam & pudorem patiantur, ex eo, quòd ipsi pro Deo non fecerint, & pro æterna ipsorum salute id, quòd peccatores, & scelesti pro dæmone, carne, & mundo operati sunt.

O quàm magna erit confusio, dñ videbunt filios huius sæculi prudentiores fuisse filiis lucis. Tunc videbunt quantū desudaverit, quanta sustulerit ambitiosus, ut ad dignitatem, quæ nihil est nisi fumus & vanitas, perveniret; Sacerdos autem Regni cælestis acquisitionem turpissimè neglexit. Tunc manifestabitur, quantum curæ & laboris sustinuerit avarus, ut fallaces divitias acquireret; Sacerdos autē non
cura-

curavit sibi acquirere perfectionē,
ut cælestes & æternos thesauros,
ipsumq; Deū sibi lucrifaceret. Tunc
patefiet, quā multū constitit mi-
sero luxurioso acquisitio brevis de-
lectationis; omnia enim dispendia,
omnes amaritudines, & curas susti-
nuit, ut sine suo perverso potire-
tur. Sacerdos autē ut ad fruitionē
Dei & æternæ beatitudinis perveni-
ret, totus negligens, totus incurius
fuit. O inexplicabilis confusio, o
insupportabilis exprobratio, videre
se à sceleratioribus mundi sequaci-
bus superari!

Ab his considerationibus hunc
tibi cape fructum, ut pro Deo, pro
anima, & proximo tuo plūs operari
fatagas, quā iniqui pro mundo, car-
ne & diabolo faciunt. Et cū sis
Sacerdos filius lucis, ne permittas
te à filiis tenebrarum superari; &

ut

ut excites
memora
Deo servi
sti, ut av
illisque v
ergo à De
pilce, ut
hac confu
C

Hic tibi
confu
sustinend
fiet iudic
ippos, &
lumine ca
Perpen
iudicio Sa
de quibu
quod post
& curis n
rebus, co
assistebant

ut excites in te contritionē, commemora tibi, quā parū fecisti, ut Deo servires, imō quā multū egisti, ut avaritiæ, concupiscentiæ, aliisque vitiis incumberes. Implora ergo à Deo misericordiam, & respice, ut in die iudicii ab extrema hac confusione libereris.

C A P U T II.

Hic tibi propono considerandam confusionē à malis Sacerdotibus sustinendam, cū in valle Josaphat fiet iudicium comparativum inter ipsos, & idolorum Sacerdotes fidei lumine carentes.

Perpende, quòd tunc surgent in iudicio Sacerdotes idolorū Ægypti, de quibus scribit s. Hieronymus, quòd postpositis omnibus negotiis & curis mundanis, semotisq; sæculi rebus, continuò falsis ipsorum Diis assistebant, abiecti & ab omnibus
sibi

sibi sanguine iunctis remoti, à templis suis nunquam recedebant; ita sensuum mortificationi dediti, ut non solum à carnibus & vino abstinerent, sed interdum usque ad tertiam diem absque ullo penitus cibo ieiunarent. Stratum ex palmarum foliis paratum erat, & pro cervicali frustum durissimi ligni supplebat.

Nunc perpende, quomodo apparebit vita mali Sacerdotis Christiani, prædictorum Sacerdotum vitæ comparata; qualem experietur confusionem ille Sacerdos, qui vitam penè sæcularem duxit, totus in negotiis & mundi curis immersus, assiduus in circulis & comædiis, Divini cultus, & sui muneris totaliter oblitus?

Quantum ruborem sentiet tunc ille Sacerdos, qui nimium suis sanguineis addictus fuit; qui voracitati,

citati, gul
nisi recrea
titus illec
stinencia,
quid unqu
Certum
confusio, t
moralium
dotibus c
tur, qualis
ipsis aqua
res? Si non
ad pedes
tibi expre
& defectus
dare prop
tuo confor
re serio p
Perpende
fusione Sa
rum, ipsis
runt idolo

citati, gulæ & deliciis deditus, non nisi recreationes, delicias, & appetitûs illecebras quæfivit, nec de abstinencia, pœnitentia & ieiunio aliquid unquam audire voluit.

Certum est, quòd extrema esset confusio, si Christi Sacerdotes in moralium virtutum exercitio Sacerdotibus diaboli æquales invenirentur, qualis ergo erit pudor non solû ipsi æquales non esse, sed inferiores? Si non vis tunc confundi, nunc ad pedes crucifixi confundere, & tibi exprobra omnes negligentias, & defectus præteritos, & hos emendare propone; virtutes autem statui tuo conformes amplecti, & exercere seriò promitte.

Perpende ulteriùs, quòd pro confusione Sacerdotû luxuriæ deditorum, ipsis ostendetur, quanta fecerunt idolorum Sacerdotes, ut puri-

N tatē

tatē & castitatē illibatā servarent.

Surgent in iudicio Sacerdotes Athenienses, qui ut refert d. Hieronymus, cum ad Sacerdotiū promoverentur, amarissimum poculū, ex succo cicutæ, aliarumque herbarum bibebant, ut in ipsis libidinis incendium extingveretur. Qualis ergo pudor Sacerdotum Christianorum, qui ab omni mortificatione, & carnis afflictione abhorruerunt: qualis erubescencia & confusio illorum Sacerdotū, qui cibos delicatos, & generosa pocula adhibuerunt, ut cupiditatem accenderent.

Surgent in iudicio Sacerdotes Romanorum, qui adeo castitatem colebant, ut non solum caprinam carnem non ederent, sed nec nominare auderent, & quia hædera apud ipsos pro luxuriæ symbolo habebatur, illam nec tangere poterant, nec nominare

minare: N
fficientur
Christiani
ba inhon
sensūs ac
puerunt.
Nunc si
fusione,
gita, delic
te, pedes
re contrit
non desin
non confun
C
Onside
vino T
dotis, &
tis indig
rito, ut a
subjiciat
coram un
dotis deg

minare. Nunc considera, quantô
afficientur pudore illi Sacerdotes
Christiani, qui tã impudenter ver-
ba inhonesta proferre, & fœdiores
sensûs actiones admittere non eru-
buerunt.

Nunc si cupis tantã evitare con-
fusionem, de vitæ emendatione co-
gita, delicta à te commissâ detesta-
re, pedes Christi Salvatoris tui ve-
rè contritus amplectere, & clamare
non desinas: *In te Domine speravi,
non confundar in æternum.*

C A P U T III.

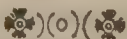
CONsidera, quòd examinatâ in Di-
vino Tribunali causâ mali Sacer-
dotis, & ipso Sacerdotalis dignita-
tis indigno invento, imò sūmè me-
rito, ut æternæ diaboli tyrannidi
subjiciatur, tunc supremus Judex
coram universo mundo illius Sacer-
dotis degradationem instituet. Hoc

innuit sanctus Joannes Chrysostomus
illis terribilibus verbis: *In die iudicii
Sacerdos spoliabitur Sacerdotii di-
gnitate, & erit inter infideles; hoc
autē fundatur in minis à Deo per
Ezechielem factis: Denudabunt te
vestimentis tuis, tollent vasa gloriæ
tuæ, & dimittent te nudum, ignomi-
niā plenum.*

Quod si hæc degradatio, quæ in
hoc mundo fit adeo terribilis &
formidabilis est, ut timorem & tre-
morem circumstantibus incutiat,
quid erit de illa, quæ non corā ali-
quot centenariis, aut millenis homi-
nibus; sed coram universo humano
genere, coram omnibus Angelis, &
dæmonibus à supremo Iudice Chri-
sto fiet? Perpende, an talem poenā
promeritus fueris, & inde cogita,
quod si tale delictum commisisses, ut
degradari, & vivus comburi debe-
res,

res, qualem & quantam non tibi eligeres pœnitentiã, ut hanc pœnã, & confusionem evaderes. Nunc scis forsan te non unum, sed plura perpetrâsse delicta, quibus promeritus es, & degradationem in die Iudicii, & ad æterna incendia condemnationem. Quare igitur tibi aliquid violentiæ inferre recusas, ut passiones tuas mortifices, dignam pœnitentiã agas, & tanta confusione temetipsũ non obruas. Hanc veritatem seriò recogita, ut, quæ securitati tuæ sunt necessaria, non intermittas.

Perpende ulteriùs circumstantias huius terribilis degradationis, ut clariùs intuearis confusionem per ipsam à misero Sacerdote sustinendam, inprimis autẽ recogita, quòd omnia delicta & peccata etiam foediora ita publicabuntur, ut omnib9 innotescant. Ita Deus minatus est

per Prophetam Nahum: *Ostendā gen-
ribus nuditatē tuam, & regnis igno-
miniam tuam, & projiciā super te a-
bominations, & contumeliis te afficiā.*

Quanta ergo erit confusio Sacer-
dotis summo pudore affecti coram
suis notis, & corā illis, qui optimā
de eo opinionem gerebant. Consi-
dera, ait B. Dionysius Carthusianus,
si illud turpe peccatū, quod tu scis,
cum omnib9 suis circumstantiis ali-
quot amicis tuis propalaretur, quan-
tam inde sentiret confusione? Qua-
lis ergo erit illa, quam patieris, dū
omnia peccata & delicta tua non co-
ram paucis, sed coram orbe toto
propalabuntur: *Quā intolerabilis
igitur & extrema erit confusio atque
afflictio de universis, & singulis culpis
coram tota universitate intellectu-
um creaturarum accusari, erubescere,
& confundi;* ait idem Carthusianus.

Hæc

Hæc con-
tori dolo-
Illius, le-
cendia, u-
quentur
extremo
igni eter-
Si itaq-
evitare c-
des, nec
tes anim-
cere; ita
cio divi-
homo de-
celat, De-
Mi De-
dignatus
talem me-
ut, quod
ratus es,
Auxiliari
mandata

ndā gen- Hæc confusio tantū incutiet pecca-
 is igno- tori dolorem, ut in comparatione
 er te a- illius, leviora futura sint inferni in-
 e afficiā. cendia; uti ait d. Basilius: *Plus tor-*
 o Sacer- *quentur iniqui peccatores pudore in*
 coram extremo *Judicio, quā cum fuerint*
 optimā *igni æterno traditi.*

Consi- Si itaque magnā hanc confusionē
 asianus, evitare cupis, vitā in melius emen-
 tu scis, des, nec te pudeat nunc deformita-
 tiis ali- tes animæ tuæ Confessario patefa-
 r, quan- cere; ita enim faciens ipsas in iudi-
 ? Qua- cio divino occultas facies. *Quando*
 ris, dū *homo detegit, Deus tegit; cū homo*
 non co- *celat, Deus nudat;* ait d. August.

e toto Mi Deus, qui tam misericorditer
 erabilis dignatus es ad dignitatem Sacerdo-
 o atque talem me exaltare, non permittas,
 s culpis ut, quod pro gloria mea in me ope-
 ctuali- ratus es, vergat mihi in confusionē.
 bescere, Auxiliare mihi efficaci gratia tua, ut
 sianus. mandata tua nunquam transgrediar:

N4

Quia

*Quia tunc non confundar, cum per-
spexero in omnibus mandatis tuis.*

C A P U T I V.

Considera, quòd post prædictam
turpissimam degradationē, ante-
quam divinus Judex Sacerdotē illū
dæmoniis cruciandum tradet, tanto
exardescet zelo & furore, ut verba
ex ore ipsius, quasi flamma ignis cō-
parebunt, uti per Prophetam Isaiā
dicitur: *Ecce Dominus in igne veniet
reddere in indignatione furorē suum,
& increpationē suam in flamma ignis;
& quia iratus Judex extrema reum
confusione obruere volet, verba im-
properii, ignominix, & contumeliæ
plena ipsi intonabit, uti minatus est
per Prophetam Nahum: Contumeliis
te afficiam.*

Considera, quòd post flammæ ex-
probrationum, immediatè finalis
sententiæ fulmen sequetur: *Discedi-
te a*

te a me n
Perpet
sionem in
bet ex hi
cas a me
aris meu
meam spe
tot bene
cerdotali
natus, el
in nomin
æterna re
is in semp
ignem et
moeniora
gro, tu e
ticipatio
meis; nun
tus perp
mnatus.
O mis
fusio tua

re à me maledicti in ignem eternū.

Perpende, qualem faciet impressionem in mente Sacerdotis quodlibet ex his verbis: *Discedite*, procul eas à me tu, qui intimior, & familiaris meus fuisti, nec amplius faciē meam speres intueri. *Maledicti*, tu tot benedictionibus cumulatus, Sacerdotali dignitate, & munere exornatus, electus ad aliis benedicendū in nomine meo, nunc maledictione æterna repletus, tua cum dæmoniis in sempiternū erit conversatio. *In ignem æternum*. Tu vocatus ad amœniora pascua in Ecclesiæ meæ agro, tu electus ad quotidianā participationem Corporis & Sangvinis mei; nunc verò ad ignes & cruciatus perpetuos iusto iudicio condemnatus.

O miser Sacerdos, qualis erit confusio tua, cum similia audieturus es

verba? Quomodo torquebitur cor tuum, dum te dæmoniorum prædā factum considerabis? Nunc hæc omnia maturè considera, & tremens cum Job exclama: *Super hoc expavit cor meum, & motum est de loco suo; audiet auditionem in terrore vocis eius, & sonum de ore illius procedentem.*

O mi Deus! nunquam, precor, fiat, ut hæc creatura sanguine tuo pretiosissimo redempta, in manus infernalis hostis tradatur. Non fiat, ut ego Sacerdos & minister tuus, à conspectu tuo in flāmas æternas projiciar. Peccavi quidem, peccavi, infernum ideo promerui; sed tempus adhuc est remissionis, & indulgentiæ. Nunc non sedes mi Deus in subscellio iustitiæ, sed in throno misericordiæ; confugio ergo cum fiducia ad tribunal gratiæ, veniam posco,

posco, m
tuos amp
nisi bene

MEI

De pœ

en

C

Q Uema

Omne

autem or

dent gra

meritoru

differt a

postolus

inferno c

trocissim

tamen ne

muletant

ritorum i

torum, p

Quantum

ur cor
prædā
hæc o-
remens
e expa-
de loco
ore vo-
proce-
precor,
ne tuo
manus
on fiat,
tuus, à
es pro-
vi, in-
tempus
ulgen-
us in
hrono
cum
eniam
co,

posco, misericordiā imploro. Pedes
tuos amplector, nec illos relinquā,
nisi benedixeris mihi.

MEDITATIO XVI.

*De pœnis, quas in inferno pati-
entur mali Sacerdotes.*

CAPUT I.

QUemadmodum Beati sunt quidē
omnes Dei Comprehensores, non
autem omnes eundem gloriæ possi-
dent gradū, sed iuxta cuiuscunque
meritorum exigentiam, *stella enim
differt à stella in claritate*, ut ait A-
postolus 1. ad Corinth. 15. ita in
inferno quamvis omnes damnati a-
trocissimis puniantur suppliciis; at-
tamen non omnes æquali cruciatu
muletantur, sed pro ratione deme-
ritorum infliguntur genera tormen-
torum, prout habetur in Apocalyp.
Quantum glorificavit se & in deliciis
N6 *fuit,*

fuit, tantum dare illi tormentum & luctum.

Hac præsupposita veritate perpende, quòd, qui graviores perpessuri sunt in inferno poenas, erunt mali Sacerdotes. Quod, ut clariùs appareat, sic tecum discurre: Qui Domini sui agnoscit voluntatē, eique reluctatur, gravissimis poenis affici meretur. Cùm ergo Sacerdotes maius, quàm Laici lumen habuerint ad agnoscendam Dei voluntatem, & eidem propriis peccatis contravenire ausi fuerint, hinc est, quòd rigidissimis poenis & cruciatib9 puniri eos debere, omnis æquitas & iustitia deposcit.

Et quidem hoc fiet, ut ait Christus per s. Lucam Evang: *Ille servus, qui cognovit voluntatem Domini sui, & non fecit, vapulabit multis, nimirum prout explicat Carthusi-*

thustianus
nietur su
misit De
per anim
cerdotis
Macario
inferno p
attonitu
ibi existi
anima p
enim, qu
ego lum
atrocitùs
O inf
los dam
torment
perabun
lim Chr
diorem
Præ om
mergen
cap. 35.

thufianus: *Pluribus & graviorib9 punietur suppliciis.* Hanc veritatē permisit Deus manifestari s. Macario per animam defuncti idolorum Sacerdotis. Cū enim hæc anima d. Macario explicasset poenas, quas in inferno patiebatur, & Sanctus, quasi attonitus dixisset: ergo super omnes ibi existentes cruciari? Respondit anima prædicta: talleris, Christiani enim, qui dū viverent, majori, quā ego lumine fuerant præditi, longē atrocior quā ego, ibidē puniuntur.

O infelices ergo Sacerdotes, si illos damnari contingat, nam ipsorum tormenta, dæmoniorum poenas superabunt: Ipsimet prout revelavit olim Christus s. Birgittæ in profundiorē inferni locum projicientur: *Præ omnibus diabolis profundius submergentur in inferno,* id revelat. Cap. 35. Væ ergo tibi o Sacerdos, si
pes

pes tuus labitur, & in barathrū illud præcipitaris. Ibi majora supplicia, quàm alii damnati patieris, hoc autem ideò, quia tanto lumine, & cognitione præditus nullo modo de lege, & de tui officii muniis adimplendis fuisti sollicitus.

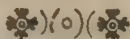
Perpende formidabilē d. Hieronymi sententiam, ubi de pœnis damnatorum Sacerdotū loquitur, ait enim sic: *Vulgus indoctum tanquam gith, & cyminum corripietur, Sacerdotes autem magnis suppliciis torquebuntur.*

Nunc ergo o Sacerdos considera, quantum à Deo lumen accepisti, ut inter bonum, & malū discerneres, quantam cognitionem de voluntate Domini tui, deque modo illā rectè adimplendi habuisti. Quòd si his non obstantibus Deū offendisti, maxima & super omnē humanū captū
intensa

intensa
nent. Je
cave, ne
luntatem
aliquid a
defectibi
contritio
nem imp
cens: Mi
infinitan
super on
maxima
cia; nov
pro me
gnosco r
titudines
Hos autē
detester
miserico
iustus es
ego aute
te maxim

intensa supplicia in inferno te manent. Itaque totus contremisce, & cave, ne impoſterum contra Dei voluntatem, & ſacri tui muneris leges aliquid audeas. De præteritis verò defectibus tuis amaram in te excita contritionem, & lacrymis tuis divinam impetrabis miſericordiã, dicens: Mi amabiliſſime Deus, agnoſco infinitam bonitatẽ tuam; ſcio, quòd ſuper omnia mereris amari. Novi maxima mihi à te præſtita beneficia; novi quid pro me feceris, quid pro me ſuſtinueris; ſed pariter agnoſco meã erga te ſummam ingratitudinem, malitiam & perversitatẽ. Hos autẽ tam graves exceſſus meos deteſter, & de ipsis à te ſupplifico miſericordiam. Promerui infernũ; iuſtus eſſes, ſi me ad illũ damnares, ego autem ſummè iniquus fui, quòd te maximum bonum non amaverim.

Hæc

Hæc recordatio sola torquet cor meum dulcissime mi Jesu, adeoque te oro, & supplico, ut deleas iniquitatem meam, & cor mundum in me crees, quod te amet, diligat, colat, & tandem te perfruatur.

C A P U T II.

CONsidera, quã acerbæ, & crudeles erunt pœnæ Sacerdotibus in inferno dictandæ ob specialem ingrati tudinẽ ipsorum erga Deũ, qui illos honoribus, privilegiis, & donis cumulaverat. *Major status fit majoris pœnæ occasio*, ait d. Joannes Chrysostomus; & insuper, *Sacerdos eadem peccans cum populo, multò graviora patietur.*

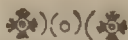
Quando Deus edixit rationem, quare severiùs in Isràélitas, quã in Gentiles animadvertere volebat, ait se idèò facturum, quia illos maximis effecerat beneficiis. *Vos cognovi ex omni-*

omnibus
visitabo
vestras.
Joan. Ch
illos pœn
posi bono
hoc app
peccaver
talis mi
explicab
Prope
pondera
res cora
dicentu
ne Sanel
gate illi
flamentu
gnum h
re, quos
condem
lia ratio
illis hor

omnibus cognationibus terræ, idcirco
visitabo super vos omnes iniquitates
vestras. Quæ verba explicans d.
Joan. Chrysost. ait: Oſtendit majori
illos pœnâ dignos, quòd peccaverint
post honores ab ipso acceptos. Deinde
hoc applicat Sacerdotibus, qui, cū
peccaverint post acceptum Sacerdo-
talis ministerii honorem, pœnis in-
explicabilibus afficientur.

Proponit idem s. Doct̃or ulteriùs
ponderandum, quòd mali Sacerdo-
tes coram Christo constituti, ut iu-
dicentur, ab ipso honorifico nomi-
ne Sanctorum vocabuntur: *Congre-
gate illi sanctos eius, qui ordinant te-
stamentum eius super sacrificia.* Ma-
gnus hoc mysterium, sanctos voca-
re, quos æternis suppliciis parat
condemnare. Hoc autem non ex a-
lia ratione, quàm ut commemorans
illis honorem, & sanctitatem digni-
tatis,

tatis, ad quam fuerant assumpti, de futuris maximis suppliciis suis sibi persvadeant. *Sanctos* appellat, quos est condemnaturus, accusationem augens, honorem adjiciens & majorem significationem supplicii; ait idem Chrysostomus.

Elevabit ergo manus suas Deus ad puniendos illos, qui exaltati ad statum sanctitatis, illum offendere ausi sunt; hoc enim prædixit Regius vates: *Leva manus tuas in superbiam eorum in finem, quanta malignatus est inimicus in sancto.* Hæc autem divinarum manuum elevatio innumera- biles pœnas, & flagella, quibus afficiendi sunt Sacerdotes, significat. Decem plagæ, quibus Deus castigavit Egyptum, gravissimæ pœnæ fuerunt, & tamen tunc Deus unico usus est digito, prout habetur in Exodo *Digitus Dei est.* Quid ergo
erit,

erit, cum
bas man
cerdotes
Consi
& si tuæ
nūm luer
stare, &
evitare,
evitabis.
Perpe
quod qu
gnitatis
pœnarū
Tantus
cumulus
honor est
pondus
est, ut S
plicia at
ora sint,
Desce
infernum

erit, cū Deus non digitum, sed ā-
has manus elevabit ad reprobos Sa-
cerdotes in inferno puniendos?

Consule o Sacerdos rebus tuis,
& si tuæ ingratitudinis poenas æter-
nū luere non vis, eam nunc dete-
stare, & eandem imposterū studeas
evitare, aliās inferni supplicia non
evitabis.

Perpende ulterius cum d. Isidoro,
quòd quantum est Sacerdotalis di-
gnitatis pondus, tanta erit gravitas
poenarū pro Sacerdotibus reprobis.
Tantus ad ipsius poenam & cruciatū
cumulus accedet, quantus prius in eo
honor est collatus. Si ergo muneris
pondus est gravissimū, consequens
est, ut Sacerdotum damnatorū sup-
plicia absque comparatione acerbi-
ora sint, quā sæculariū tormenta.

Descendant igitur Sacerdotes in
infernum viventes, ut iuxta d. Ber-

nar-

nardum, *illuc non descendant morientes*, & observent, quòd ignis infernalis longè magis cruciabit Sacerdotes, quàm Laicos. Dæmones quoque crudelissimi infernalis laniensæ ministri, maximè exercent suã rabiem contra Sacerdotes, quia Dei ministri fuerunt, & ad plurimorum salutem contribuerunt. Character Sacerdotalis in Sacerdotũ animabꝫ impressus erit diabolis calcar ad magis sæviendum contra miseros illos sub illorum tyrannide cruciandos in illo igne devorante, & ardoribus sempiternis.

O Sacerdos tam sublimiter à Deo exaltatus, & tamen Deũ offendens, quare non cogitas, quòd ministeriũ hoc tibi majoris damnationis occasio fiet. Omnes honores, & præminentix, quibꝫ in vita potitus es, cruciatus & angores tibi cumulant

æter

æternos
eò majus
plicium;

CONFITEOR
tolera

inferno

Sacerdos

synderet

petuò ro

bit, dicẽ

cerdos,

cælorum

atum ad

autem il

cælestium

fui, & t

atas illis

nudus &

rum tyr

tur elect

inti, cæle

eternos: *Quò major est autoritas, eò majus est eorū, qui peccarunt, supplicium;* aitd. Chrysostomus.

C A P U T III.

Considera, quòd asperitas, & intolerabilitas poenarum, quas in inferno sustinere debebunt reprobi Sacerdotes, vel maximè à verme synderesis, conscientia ipsorū perpetuò rodente, derivabit. Cogitabit, dicētque intra se miser ille Sacerdos, ecce ego in manibus meis cælorum claves tenui, illūque beatum aditum tot aliis referavi, ego autem illis pro me uti neglexi. Ego cælestium thesaurorum dispensator fui, & tot animas nunc in cælo beatas illis ditavi, ego autem infelix, nudus & miserabilis sub dæmoniorum tyrannide detineor. *Ingrediuntur electi, Sacerdotum manibus adiuti, cælestem Patriam, & Sacerdotes*

tes ipsi per vitam reprobam in inferni supplicia festinant.

Recordabitur Sacerdos, quā brevis fuerit admīssa voluptas, & interea se pœnis æternis addictum videbit. Refricabit sibi cognitionē, quā de Deo habuit, lumen, media, & occasiones, quas pro sua operanda salute obtinuit, & cūm hæc omnia neglexerit, nunc in infernali ergastulo absque ulla exitūs spe sepultus iacebit. Si conscientię remorsus in hac vita adeo acutus & pungens est, ut aliqui præ ipso mortem sibi delegerint, quanto acerbior & crudelior erit in inferno, ubi nec modus, nec spes illum sedandi dari poterit?

Quandam refrigerii speciem in mundanis afflictionibus experimur, cūm ab iisdem cogitationem nostrā distrahere possumus; sed hac consolatione-

solatione
mnati, qu
sante syn
tem statu

De te
& quande
te ipso d
obtinend
utaris, ne
gentiam

Perpet
dæmonio
Theologi
que conf
caelestis
pœnam
in ration
infinito,

Doctores
nas in co
vix pœ
Hans

solatione privabuntur infelices damnati, quia, in ipsis nunquam cessante synderesi, perpetuò infelicitatem statûs sui recolere debebunt.

De te ergo recogita, o Sacerdos, & quandoquidem tua salus æterna à te ipso dependet, ex quo media illâ obtinendi tibi non defunt, illis fac utaris, ne æternûm in inferno negligentiam tuam deslere tenearis.

Perpende ulteriùs, quòd maxima dæmoniorum pœna est illa, quam Theologi vocant pœnâ damni, quæque consistit in perpetua Dei, & cælestis beatitudinis amissione. Hanc pœnam d. Thomas vocat infinitam in ratione pœnæ, quia privat Bono infinito, nempe Deo. Et alii Sacri Doctores tenent cæteras inferni pœnas in comparatione pœnæ damni, vix pœnas esse.

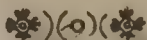
Hanc autem pœnam nemo intimi-

us sentiet, quàm damnatus Sacerdos propter conscientiae remorsu, à quo indefinenter cogetur super damnatione sua amarissime se reflectere. Agnoscet miser & intra se dicet: tot vicibus in manibus meis Deū tenui, & nunc in æternum amisi. Ad meas voces toties Deus ad me descendit, nunc me super omnia abominatur. Ego intimus & familiaris ipsi fui, ego ministerio suo decoratus; ab illo repudior, & omni spe illum placandi, & unquam ampliùs videndi destituor.

O tormentu, o cruciatus, o supplicium! Vide ergo mi frater Sacerdos, ne hæc pati aliquando debeas. Nunc utere conscientiae tuæ remorsu, ut misericordiā à Deo implores & consequaris per verā cordis contritionem, & per merita sanguinis & mortis Jesu Christi Salvatoris nostri.

CA-

C
Propo
dam
mirum,
qui dam
beatitud
intimat
etor Div
qui pro
cere, cū
affectus
ter Sacer
fiant, se
Conflic
tur sent
vincaris
quā idē
sa est, q
animum
Magi
requirat

CAPUT IV.

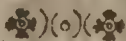
PROpono tibi tandem considerandam formidabilem veritatem, nimirum, quòd Sacerdotū plures sunt, qui damnantur, quàm qui cælestem beatitudinem assequuntur. Hoc tibi intimat maximus ille Ecclesiæ Doctor Divus Joannes Chrysostomus, qui protestatur se id non temerè dicere, cū ait: *Non temerè dico, sed ut affectus sū & sentio, non arbitror inter Sacerdotes multos esse, qui salvi fiant, sed multò plures, qui pereunt.*

Considera rationē, cui hæc innititur sententia, ut de eius magis convincaris veritate. Prima ergo ratio, quā idē sanctus affert, hæc est: *In causa est, quoniam res excelsum requirit animum.*

Magnam ergo perfectionem cū requirat status Sacerdotalis, dū Sa-

cer-

cerdos ex tepiditate, aut negligentia delinquit, Deus illum derelinquere solet, & gratiis suis privare, prout scribit d. Ambrosius, *Deus negligentes deserere consuevit*, & hoc confirmatur ex cōminatione facta Episcopo Laodiciæ in Apocalyp. cap. 3. *Quia tepidus es, incipiam te evo-
mere ex ore meo.* Desertus itaque à Deo miser Sacerdos labitur de peccato in peccatum, donec tandem ad infernum præcipitetur.

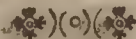
O quàm terrere debet nos Sacerdotes id, quod scribit in hanc rem Hugo Cardinalis, nimirum quod Sacerdotes sunt sicut palmites, qui quousque vitis stipiti nempe Christo uniti sunt, fructum afferunt; cū autem à Christo separantur, ad nihil valent, nisi ut in ignem mittantur: *Clerici & religiosi, quando Chri-
sto*

sto adbo
& mult
autem a
mentum
ri, & r
Alia
tas inni
facile E
mittit,
largitur
natas
quod Sa
bus offe
fringant
& non
Hieron
ptuaz,
lus me
O q
psit d
hil fel

*Non adherent, optimi sunt, & optimū
& multum fructum faciunt; quando
autem à Christo separati sunt, nutri-
mentum sunt ignis peccati in presen-
ti, & in futuro ignis infernalis.*

Alia ratio, cui firmiter hæc veri-
tas innititur, est; quia Deus non tñ
facile Ecclesiasticorum peccata di-
mittit, nec tam facile ipsis gratia n
largitur, ut resipiscant; ita enim mi-
natus est per Ezechielem: *Pro eo,
quod Sanctum meum violasti, in omni-
bus offensionibus tuis, ego quoque con-
fringam, & non parceret oculus meus,
& non miserebor; vel sicut legit d.
Hieronymus iuxta versionem se-
ptuag. abjiciam te, non parceret ocu-
lus meus.*

O quam verum est id, quod scri-
psit d. Augustinus, quod sicuti ni-
hil felicius, nihil honorabilius in

hac vita, quàm Sacerdotem esse, ita nihil est, quod nos faciliùs ad æternam damnationem ducat, si prout decet Sacerdotes, non vivimus; *nihil damnableius, si perfunctoriè agatur.*

Ex consideratione huius veritatis sanctum concipe timorẽ, ne tu queque in damnatorum numero reperiaris; & ut hanc infelicitatẽ evadas, veram & solidam vitæ reformationem instituas; seriò & fervidè Dei famulatum adimpleas, & cogites, quòd agitur de bona aut infelici æternitate.

Perpende ulterius, quòd si omnes Sacerdotes æternæ damnationis periculo subiacent, particulariùs id timendũ est à Sacerdotibus animarum curam habentibus; si enim de primis, uti dictũ est, pauci salvantur,

tur,

tur, de
damnat
sanctus
verbis:
quis ex

Perp
idem se
Sacerd
tenetur
pria se
omnib
mam h
moia e
exacti
ovicul
impior
Sacer
am au
cum i
tur.

In

tur, de secundis paucissimi æternā
damnationem evadunt. Hoc innuit
sanctus Joannes Chrysostomus illis
verbis: *Miror, an fieri possit, ut ali-*
quis ex Rectoribus sit salvus.

Perpende rationem, quam alibi
idem sanctus adducit, nimirū, quia
Sacerdos curam animarum habens,
tenetur non solum de anima pro-
pria sedulam gerere curam; sed de
omnibus sibi commissis animabus sū-
mam habere sollicitudinem, & si o-
mnia exequeretur, ut animæ suæ
exactissime consulat, unius autem ex
oviculis suis salutē negligeret, inter
impios & sceleratos reputabitur.
Sacerdos, si vitā suā disposuerit, tu-
am autem non diligenter curaverit,
cum impiis in gehennam detrude-
tur.

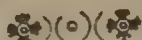
In confirmationem hujus veritatis

facit id, quod refert Cæfarius de quodam Monacho Claravallensi, qui nunquam adduci potuit, ut Episcopatum susceperet. Hic post mortem cuidam Religioso apparuit, & cum ab hoc interrogaretur, an aliquod damnum passus esset ob recusatam tam sanctam dignitatem, respondit: *Minimè, imò si Episcopatum accepissè, essem æternaliter damnatus.*

Hanc veritatem insuper clariùs confirmat id, quod refert divus Hieronymus de quodam iuvene, qui ex consilio Patru sui oblatum sibi Episcopatū recusaverat; & cum post mortem luce circūdatus ipsi Patruo suo comparuisset, maximas ipsi de consilio dato gratiss egit; & tandē ait: *Nunc essem de numero damnatorum, si fuissèm de numero Episcoporum.*

Nunc
debes a
tibi dig
quibus
lis, nen
iam te i
vides,
mino,
vales
adi

M. D.

Nunc considera, quàm alienus esse
debes ab ambiendis & procurandis
tibi dignitatibus, & præeminentiis,
quibus adiuncta est res adeò diffici-
lis, nempe cura animarum. Quòd si
iam te in simili dignitate constitutū
vides, aut ad eandem vocaris à Dō-
mino, opus quidē bonum operari
vales; sed cura, ut id debitè
adimpleas; aliàs animam
tuam, Dei fruitionem, &
æternam beatitu-
dinem amit-
tes.

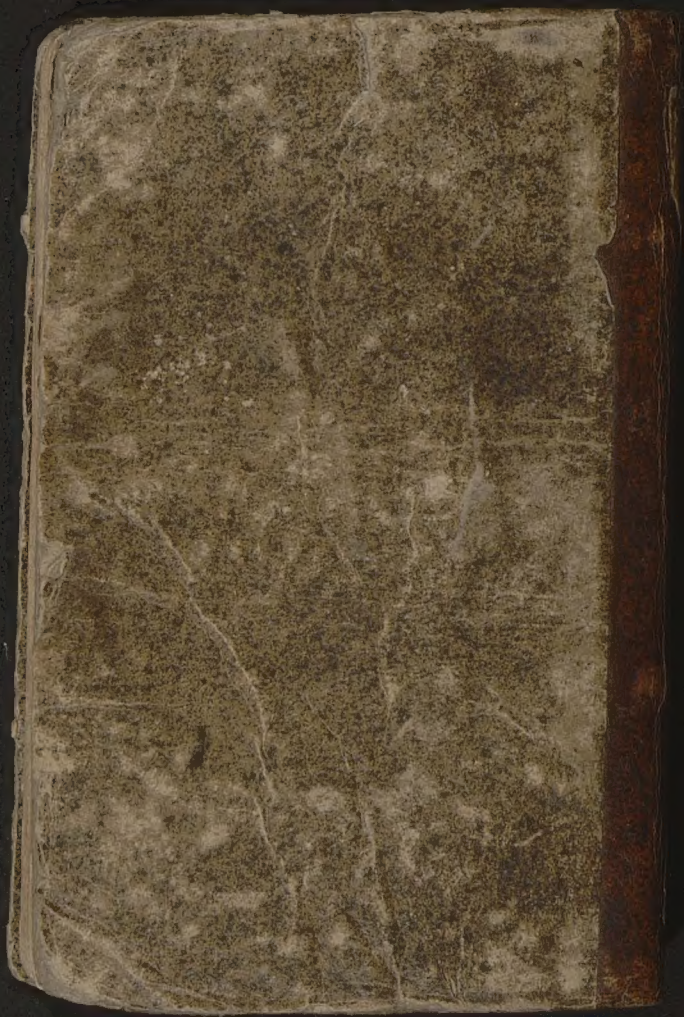
Ad

M. D. G. B. V. M. S. L. O. C. H.
OO. Ss. cultum ac vene-
rationem.

In III. No. 8. Si quis tenet. 150
 Scilicet vero est, quod sunt nonnulli.

hanc enim non potest
 dicitur in libro de
 re iudicanda. et
 quibus etiam est
 his, namque animarum. Quod
 in re in hanc dicitur
 videtur, inter ad
 minus, quod quidam
 vestigia sunt, et id
 adhibere, alia
 eorum, De functione
 quodammodo
 quidem sunt.

Ad
 M. D. G. B. V. M. S. L. O. C. H.
 OO. Ss. cultum. so. vnde.
 rationem.

Caraca
les ne
tatoce
et melle

17